„Nici un iubitor de *romance* nu va rezista cărților lui Kate Moore."
Kirkus Reviews
Păcate pentru un sfânt
KATE MOORE

Jubiri de poveste

SERIA „FIII CURTEZANEI"

Ei sunt fiii păcatului – trei fraţi a căror mamă este o infamă curtezană din Londra. Şi cu toate că Xander, Will şi Kit nu sunt legitimi în ochii aristocraţiei, mama lor s-a asigurat că primesc o educaţie de gentleman şi că ştiu cum să se descurce în lume...

Deşi a fost făcut cavaler după ce a salvat viaţa prinţului regent, Sir Alexander Jones nu va fi niciodată acceptat cu adevărat de înalta societate. Dar dacă vrea să-şi găsească fratele dispărut, Xander [illegible] să îmbrăţişeze o moştenitoare dispusă să-l accepte – şi [illegible] astfel fondurile de care are nevoie ca să scotocească prin cele mai [illegible] cotloane ale Londrei.

Deposedată de moştenirea la care avea dreptul de maşinaţiile unui unchi lipsit de scrupule, Cleo Spencer trăieşte la o fermă din mlaştina neîndestulătoare din care trebuie să-l întreţină şi pe fratele ei. Însă încheierea unei căsătorii ar schimba cu totul situaţia, căci Cleo ar avea astfel acces la banii ce i se cuvin. Încheierea unui târg cu Xander este şansa de care amândoi au nevoie, mai ales că Xander o asigură că pot ieşi cu bine din această situaţie. Dar cum va putea Xander să lase neprihănită o mireasă precum Cleo – când ea e o femeie în stare să facă şi un sfânt să se gândească la păcate?

Kate Moore este autoarea a 17 romane, nominalizate pentru premii prestigioase ale genului, cum ar fi Golden Heart, Book Buyers Best Award şi RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiţie din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3803-8
9 786063 338038
Alma

KATE MILLETT

Vol contre un saint

Traduction de l'anglais

E voia mea ca fiece copil să fie moștenitorul tatălui său după ce acestuia i-a sunat ceasul.

Carta orașului Londra – William Cuceritorul

Prolog

Londra, 1816

Lupta nu era o luptă, ci doar o scurtă și sângeroasă dovadă că titlul primează în fața impertinenței. Cu toate astea, Xander Jones trebui să admită că nimic nu aducea laolaltă mulțimea londoneză ca desfătarea comună în prezența violenței. Duci și căruțași urlară la unison când pumnul campionului doborâse la pământ adversarul. Incinta faimoasă a meciurilor de box, Fives Court și posibil chiar întreaga Leicester Square răsunau de voci.

În câteva minute, zarzavagii și sportivi amatori, prieteni la cataramă, începură să-și croiască drum prin noapte, fără a lua în seamă rangul. Doar marchizul de Candover nu reuși să se molipsească de noul spirit democratic al Londrei, retrăgându-se cu un rictus disprețuitor pe buze cauzat de apropiata întrevedere cu fiul său nelegitim.

Unele granițe nu trebuiau să fie încălcate.

Xander îl ținea pe fratele lui, Kit, în față, cu mâinile pe umerii băiatului, ferindu-l de marchiz. Nu avea sens să strice o escapadă frățească.

– I-ai văzut stânga, Xander? Kit dădu un croșeu, imitând mișcarea specifică a campionului. Campionul i-a tras o scatoalcă.

– O scatoalcă?

– Asta spun jucătorii.

– Atâta vreme cât tu nu spui asta acasă.

Xander îl întoarse pe Kit de umeri, îndepărtându-l stângaci, dar hotărât de vesta de mătase violet a unui gentleman corpolent ocupat cu reglarea unui pariu. Bărbatul se uită fix la ei.

Xander se depărtă de prietenii care se îndreptau spre alte distracții. Seara lor urma probabil să înceapă în sălile publice ale unui stabiliment bine cunoscut din Picadilly și să se termine în încăperile private ale unui loc rău famat din Covent Garden.

Xander constată că prefera planul său pentru cina cu Kit. Se adusese vorba de plăcintă cu carne și bere neagră. Nu însemna că băiatul era pregătit pentru alcool, dar Xander zâmbi la gândul ăsta. Cu un an în urmă ar fi urât însărcinarea de a avea grijă de fratele lui mai mic. Acum nu-l mai deranjau hoinărelile lor prin Londra, chiar dacă acestea se sfârșeau inevitabil cu reproșuri materne pe care Xander era mult prea mare pentru a le suporta. Credea că mama lui era o femeie neînfricată, dar în ultimul timp își imagina tâlhari mișunând pe fiece alee întunecată, așteptând băieții care nu erau în pat până la ora zece.

Mulțimea se adună în fața lor pe caldarâm, unde se împrăștie nedemocratic în două tabere – bărbați cu vehicule ce îi așteptau și slugile lor. Xander îl feri pe Kit de o balegă aburindă și din respect pentru temerile mamei lui, îl îndreptă pe băiat spre o alee lăturalnică ce ocolea străzile mai primejdioase.

– Mamei nu-i place să mă duci la lupte, nu-i așa?

– Mai bine să fie secretul nostru.

– Gentlemenii nu se pot distra la box?

– Mulți se distrează.

Nu avea sens să nege ceea ce Kit vedea cu ochii lui. Guvernul și-ar fi putut rezolva problemele țării la meciul din seara asta.

– Dar nu genul nostru de gentlemeni?

– Exact.

Genul lor de gentleman, bastardul bine-crescut, trebuia să fie un soi de cameleon social, adaptându-se companiei în care se găsea.

– Pentru că tații noștri nu s-au însurat cu mama noastră?

Și iată-l expus în văzul lumii, motivul pentru care Kit făcuse o pasiune pentru box. La școală un băiat se putea bate până când i se jupuiau încheieturile degetelor și întotdeauna există un alt cap sec care să facă o remarcă despre Sophie Jones. Kit, blond și mărunt pentru vârsta lui, avea să afle că e greu să apere onoarea mamei lor.

Pe Xander îl cuprinse obișnuita mânie. Se lepădă de ea ca nimic mai mult decât o reacție întârziată la vederea întâmplătoare a tatălui său. Puțin probabil ca zeii sau sistemul legal britanic să ia apărarea bastarzilor. Un cap limpede și un croșeu rapid de stânga vor fi mai de folos lui Kit decât acumularea furiei în ritmul ăsta.

– Ce noroc pe noi, copile, că mama nu se mărită cu iubiții ei.

– Nu-i nici un noroc dacă nu putem merge la lupte.

– Ah, dar dacă tatăl *meu* s-ar fi însurat cu mama *noastră*, atunci nu l-ar fi cunoscut pe tatăl *tău* și atunci tu unde ai fi fost? Se opriră să lase să treacă o căruță cu lemne pe aleea îngustă.

În decursul carierei sale de curtezană, Sophie Jones avusese trei amanți de care știa Xander. Fiecare dintre ei îi dăruise câte un fiu; fratele lui, Will, îi numea „Fiii păcatului". Făcuți în ticăloșenie pentru ticăloșenie, o teorie pe care Will voia s-o dovedească printre mercenarii câtorva armate în cele mai depravate iaduri ale Parisului.

Eforturile Sophiei de a face din fiii ei niște gentlemeni erau ridicole, socotea Xander, atâta vreme cât ea însăși știa mai bine decât toți cum se comportau gentlemenii în Londra. Cu toate astea, ca fiu nelegitim al unei faimoase curtezane, se bucura și de avantaje.

Mama lor îi învățase cum să se descurce cu banii. Nici un bancher nu se pricepea mai bine la investiții. Darurile amanților ei în bijuterii, trăsuri, cai și rochii extravagante deveniseră un imperiu considerabil de investiții, o casă confortabilă în Berkeley Square, o educație domnească pentru fiii ei și acum o casă agreabilă între dealurile dintre Surrey și Tamisa, unde avea de gând să se retragă într-o respectabilitate de văduvă, odată ce Kit era introdus în lume. Un băiat putea face și mai rău unui părinte.

Aventura ei cu tatăl lui Kit scandalizase Londra când Xander avea șaptesprezece ani și urma cursurile universității. Atunci, undeva în India guvernată de Wellesley[1], cu mult după ce nebunia bărbatului încetase să mai constituie ultima bârfă londoneză, sărmanul de el murise. Sophie Jones era fără îndoială singura care purta încă doliu după el. Nu-și mai luase alt amant.

Ceața tulbure ca însăși Tamisa înghiți căruța uriașă din fața lor. Zgomotul ei dispăru, iar Xander și Kit continuară să meargă și doar câțiva trecători întârziați îi urmară.

– Majoritatea tipilor nu privesc așa lucrurile, ce zici, Xander?

– Majoritatea tipilor n-au doi frați de mâna întâi.

Un bărbat nu-și putea alege rudele, dar Xander îi prefera pe frații Jones familiei trufașe a tatălui său. De mult timp își scurtase numele pe care tatăl lui binevoise să i-l dea. La școală, Alexander devenise Xander.

Kit îl trase de mânecă.

[1] Richard Colley Wellesley, primul marchiz de Wellesley – om politic englez (n.tr.)

– Știi ce face ca un frate să fie de mâna întâi?

– Luminează-mă tu.

– Unul care-l ia pe un tip la lupte și îl învață să-și folosească pumnii.

– E chiar așa de rău la școală, copile? Xander nu văzuse nici o urmă pe Kit, dar și el fusese bun la a-și ascunde dovezile atacurilor colegilor de școală.

Kit dădu un șut unei pietre din caldarâm.

– Nu-i așa de rău. Dar un bătăuș câștigă respect, știi?

– Păi atunci o să te facem bătăuș.

Kit țopăi și își aruncă pumnul în aer de bucurie, cu un strigăt triumfător. Sunetul răsună în ceață.

– Tu l-ai învățat pe Will, nu-i așa, Xander?

– Tot ce știe.

Despre box.

Lăsară în urmă mulțumea ce se rărea, o cotiră pe o străduță îngustă de prăvălii cu mâncare, papetării ieftine și telali. Proprietarii grijulii își băgau înăuntru hainele ce atârnau în ușă și strângeau copertinele de pânză, coborau obloanele acoperind puțina lumină ce mai ilumina încă drumul. Nu se aprinseseră lămpile cu ulei și întunericul făcea impenetrabile toate străzile și curțile vecine. Asta era marginea Londrei de care se temea mama lor – ruine, duhori, cutreierată de boli și infestată de rozătoare – unde ginul era cea mai pură substanță pe care o ființă o putea găsi și supraviețuirea însemna prăduirea celuilalt.

Altundeva în Londra, Londra lui Xander, Londra viitorului, Compania de Gaz, Iluminat și Cărbune, lumina noaptea cu kilometri de conducte de gaz și noi felinare. Xander se alăturase mulțimilor pline de admirație la fiecare nouă lumină, cucerit de promisiunea prometeică de alungare a întunericului. Se număra printre cei din noua generație de bărbați care își imaginau un oraș cu drumuri largi care să înlocuiască străduțele înguste și urât mirositoare și canale eficiente de circulație cu aer curat și apă. Mizase mica lui avere pe acea viziune a unei noi Londre.

Iată o aducere aminte a muncii ce trebuia făcută. Clădirile în paragină se încovoiau una peste cealaltă și întunericul părea de tăciune și apăsa greu. Acum se găseau departe de mulțimea de la box, dar pentru o clipă lui Xander i se păru că erau urmăriți. Îl îndemnă pe Kit

spre nord. Roți ce huruiau pe pietriș și sunete neclare, distorsionate în ceață, le spuneau că se apropiau de una din străzile principale ale Londrei în direcția est-vest.

Cotiră și pătrunseră în haos. O gloată de oameni cu fețe înnegrite și uniforme zdrențuite de marinari bombardau cu pietre și gunoaie o trăsură de un galben-deschis aflată în mijlocul unui detașament de gardă îmbrăcat în uniforme purpurii, sinistre în lumina pâlpâitoare a făcliilor. Umbrele uriașe ale combatanților se zvârcoleau pe zidurile și ferestrele oblonite ale prăvăliilor.

Fu nevoie doar de o privire, și Xander recunoscu trăsura cu blazonul regal pe ușă. *Popularitatea nu fusese niciodată punctul forte al Prințului regent.*

Un par înfipt în spițele unei roți din spate scosese vehiculul din funcțiune. Ferestrele erau crăpate. Vizitiul în livrea își ținea brațele ridicate să se apere de pietre, în vreme ce caii se cabrau și se retrăgeau, încurcându-și hamurile.

Xander îl trase pe Kit înapoi în fața vitrinelor prăvăliei. Nu era lupta lor.

Membrii gărzii depășiți numeric, trei la unu după socoteala lui Xander, își conduseră caii înspre mulțime cu săbiile scoase, rotindu-le nervos spre bărbații care se strângeau roată în jurul lor, în vreme ce ofițerul care era la comandă bâjbâia pipăindu-și casca lucitoare. O rană însângerată pe obraz arăta locul unde cureaua fusese tăiată. „Drăcia dracului! Oamenii o să fie străpunși cu sabia sau călcați în picioare pentru că blestematul ăsta idiot nu-și poate pune casca."

Trei bărbați ajunseră la trăsura prințului. Aceasta se scutură periculos când ei se urcară pe ea. O sperietoare de ciori cu capul descoperit, cu un nas ca un cioc, scoase un pistol de la betelia pantalonilor și îl flutură în aer, clătinându-se odată cu mișcarea violentă a trăsurii. Xander hotărî că stătuse destul pe post de observator. Răscoala era o minunată tradiție a Londrei, dar regicidul era prea francez pentru gustul lui Xander.

Îl împinse înapoi pe Kit într-o poartă umbrită.

– Nu te mișca, îi porunci el. Își îndesă pălăria pe capul lui Kit și se avântă în valul de nebunie.

Se concentră cu putere asupra pistolului.

Grupuri turbulente de oameni și soldați îi blocau calea. Se aruncă înainte, împărțind coate și picioare, pocnind țeste una de alta

și doborând bărbați de pe gardienii ce se zbăteau. Ajunse la trăsură chiar când Sperietoarea ridicase piedica pistolului și îndreptase țeava spre fereastra crăpată. Xander mătură un ultim om din cale și sări lovind mâna care ținea pistolul și îndreptând-o în sus.

Arma se descărcă lângă urechea lui Xander și mulțimea răcni. Sperietoarea urlă și îl lovi pe Xander la tâmplă cu arma descărcată. Xander înșfăcă mâna cu pistolul, răsucind-o la spate. Urechea îi răsuna dureros și mirosul înțepător al prafului de pușcă îi ardea gâtlejul. Din spate, mâini trăgeau de el. Își ținu victima care se zbătea până când arma îi căzu din mână.

Cu un scârțâit asurzitor, trăsura se smuci în față, și Xander se apucă de marginea de sus. Eliberat, Sperietoarea căzu pe stradă. Ca și cum se dăduse un semnal, caldarâmul fu lovit de făclii. Oamenii se răspândiră pe străduțele întunecate. În cele din urmă, gărzile formară un cerc în jurul trăsurii prințului. Xander sări jos, îndreptându-se spre Kit, plesnind crupa unui cal fără călăreț pentru a-și face loc.

Putea vedea poarta. *Goală*. Se uită în stânga și în dreapta porții. Nimic. Privirea i se îndreptă spre prima poartă. Pălăria lui răsturnată zăcea pe jos. „Unde era Kit? La dracu', oare nu cumva se alăturase gloatei?" Xander se întoarse în loc, căutând un trup căzut la pământ. Doi soldați fuseseră doborâți de pe cai. Nici un răzvrătit nu căzuse. Strigă și nu-și putu auzi vocea.

De undeva din întuneric, auzi un strigăt tremurat ce îl făcu să-și simtă stomacul întors pe dos. Se întoarse spre sunetul acela.

În fața lui vedea ceață, umbre și șuieratul torțelor care se stingeau. Răsuflarea lui precipitată îi vuia în cap. Doar urechea stângă părea că funcționează cum trebuie, plină de țipete, tropăituri de pași și zăngănit de hamuri. Xander voia să poruncească lumină și liniște. Se duse spre aleea de unde credea că auzise țipătul înspăimântat.

– Stai pe loc! strigă o voce. O ignoră, înaintând spre țipătul ce nu se mai auzea. În spatele lui, se auzi un foc de pistol. Un glonț îi zgârie urechea dreaptă, o durere intensă îl făcu să se întoarcă. Ofițerul fără cască ochea spre el cu pistoale în amândouă mâinile.

Pe gulerul lui Xander se scurgea sânge cald. Se sili să vorbească încet și calm.

– Mi-au luat fratele.

Idiotul de ofițer se încruntă.

Xander înjură. Lipsa de înțelegere a bărbatului îl costa timp. Se dădu înapoi, cu mâinile ridicate. *Făcuse o mare greșeală, o cotitură greșită pe o stradă greșită. Momentul ăsta nu trebuia să se fi întâmplat. El și Kit trebuiau acum să mănânce plăcintă cu carne și să bea bere.*

Voci înnebunite îi umplură urechea bună. Se strădui să vadă în întuneric unde un grup de soldați înconjurau trăsura regală. Unul deschise ușa cu blazon. Oamenii înțepeniră. Dinăuntru, Xander auzi vocea regentului.

– Unde-i omul care mi-a salvat viața?

Un soldat ieși din rândurile celor ce înconjurau trăsura, grăbindu-se spre ei, iar ofițerul fără cască al lui Xander se uită într-o parte. Xander se răsuci și țâșni în întuneric.

– Kit! strigă el. Făcu câțiva pași când ceva îl lovi cu putere la ceafă. Genunchii îi cedară și îl copleși întunericul.

Capitolul 1

Londra, trei ani mai târziu

La douăzeci și patru de ani, Cleo Spencer putu evalua cât de mult decăzuse când intră în banca Evershot de pe Cornhill Street. Nici un cap nu se întoarse în incinta cu coloane, vastă cât o sală de bal. În schimb, Tobias Meese, funcționarul băncii țâșni din ascunzătoarea unde stătea, intenționând să-i blocheze calea.

Ea se îndreptă direct spre biroul președintelui, surprinsă că nu făcuse încă dâre în podea de la atâtea drumuri aici. Odată la trei luni în ultimii aproape patru ani, venise să-și ceară banii, și obiceiul ăsta începuse să o cam plictisească, la fel ca pelerina ei cea veche.

La șaisprezece ani avusese nervii tari. Cu ochii ei cei verzi și buclele castanii, intrase în prima ei sală de bal și întorsese capetele tuturor bărbaților holtei. Partenerul ei pentru al doilea set de dansuri, un chipeș locotenent în veston roșu șoptise:

– Ai niște ochi jucăuși, și complimentul o făcuse să pornească pe un drum nesăbuit și flușturatic până în clipa de față.

Acum se strecura pe lângă un grup de domni cu favoriți, prinși într-o discuție, punându-i între ea și Meese și câștigând câțiva metri față de adversarul ei. Aurul lucea pe măciuliile bastoanelor, pe brelocurile ceasurilor și pe inelele degetelor lor mici. Erau bărbați ce puteau mirosi banii în aer, le puteau auzi cântecul într-o adiere de vânt și le puteau vedea lucirea în zare, și ei se dădură la o parte lăsând-o pe Cleo să treacă fără a-i arunca măcar o privire.

Meese o opri la ușa președintelui, călcând-o pur și simplu pe tivul rochiei. Volanul se desprinse de rochie cu un zgomot clar de sfâșietură.

– Domnișoară Spencer, domnul E. are o întrevedere.

Cleo afișă cea mai trufașă privire.

– Imposibil, Meese, la ora asta are o întrevedere cu mine.

Meese o ținu în loc cu piciorul, o privire alunecoasă în ochi și trei fire de păr sârmoase sub buză.

– În schimbul unei atenții, vă pot conduce într-o anticameră unde puteți aștepta mai retras, ca să zic așa. Apăsă pe cuvântul *aștepta*.

Cleo își ridică bărbia. Mai bine se dezbrăca de rochie decât să-i dea lui Meese vreun bănuț. Tivul delicat se mai rupse câțiva centimetri, și ea se gândi să-i dea una în cap lui Meese cu gentuța grea cu vreo șase cartofi prețioși de la vecinul ei, fermierul Davies. Rațiunea triumfă. Ar fi fost păcat să strice cartofii.

Zâmbind, își ridică poșeta.

– Ia se vedem, Meese. S-ar putea să am ceva pentru tine.

Meese întinse o mână pătată de cerneală și se retrase pentru a-i permite să bage mâna în geantă.

În clipa în care el își luă piciorul de pe tiv, Cleo apucă mânerul ușii și o deschise brusc spre un birou gol.

– Domnișoară – Meese icni spre camera goală și, intrând, Cleo îi aruncă un scurt rânjet. Evident, Evershot era în altă parte.

Covorul luxos era gros sub tălpi și în șemineu ardea un foc strașnic cu o absolută nepăsare față de prețul cărbunelui. Picturi, busturi de marmură, cărți legate în piele și draperii bogate din damasc, totul demonstra satisfacerea unor gusturi scumpe. Un uriaș birou negru cu o suprafață lucitoare pe care micuța călimară pe roți putea să patineze dacă ar fi vrut, domina capătul încăperii. În colțul apropiat, un paravan oriental lăcuit înfățișa un împărat răsăritean și curtea sa lingușitoare, ascunzând acele obiecte de primă necesitate la care domnii puteau recurge într-un fel nepermis doamnelor.

Chiar în calea lui Cleo fusese aranjată o măsuță cu un ceainic de argint aburind, o grămadă de biscuiți și cești albe și farfurioare pentru două persoane.

– Complimentele mele, Meese. Te-ai întrecut pe tine însuți.

Serviciul de ceai provocă o încruntătură îngrijorată pe fruntea îngustă a lui Meese.

– Nu poți aștepta aici, donșoară. Meese își frânse mâinile. Domnului E. n-o să-i placă asta, n-o să-i placă deloc. Femeile neînsoțite n-au voie în banca domnului E.

Cleo își scosese mănușile.

– Banca Evershot a deținut o substanțială sumă din banii mei timp de aproape patru ani. Cred că am tot dreptul să mă aștept ca domnul Evershot să-și respecte întrevederea cu mine.

Venise mai devreme, dar n-avea de gând să-i permită lui Meese s-o bage în vreo cămăruță.

Meese scutură un deget spre ea.

– Ești o puștoaică îndrăzneață, domnișoară, dar n-o să mai primești nici un sfanț de la domnul E.

Cu o privire usturătoare, ieși grăbit.

Cleo își scoase boneta. Probabil că Meese avea dreptate, dar în general, era de părere că ceaiul era un semn bun. Până acum, Evershot nu o servise niciodată cu ceai. În el își punea toate speranțele. Poate că era zgârcit și avea ideea preconceputâ că femeile și nebunii nu puteau administra bani, dar din cei doi administratori ai ei, el era cel cinstit. Un fir subțire de abur îi aducea în nări mirosul intens de ceai negru. Biscuiții adăugau o slabă notă untoasă și stomacul îi bolborosi apreciativ.

Se hotărî să aștepte, aranjându-și pelerina pe genunchi pentru a ascunde volanul rupt. Din păcate, aranjamentul nu-i mai permitea să ajungă la ceai și se simți ridicolă, ca și cum își scosese capul dintr-un cort zdrențăros. Brandenburgurile delicate de mătase de pe pelerina ei, foarte la modă în urmă cu patru ani, erau ultima ei ambiție în ce privește moda. Ridică marginea să studieze volanul rupt.

Era mai rău decât crezuse. O ploaie de vară târzie nămolise străzile. Paie noroioase stăteau lipite de tivul ce atârna și botinele ar face de rușine până și pe cel mai umil soldat. Economisise un șiling și șase pence venind în căruța fermierului Davies doar ca să arate ca și cum ar strânge bani pentru o efigie a Nopții Focurilor de Tabără[1]

O atrăgea discreția colțului bărbaților. Dacă acționa iute, își putea repara fusta și îl putea întâlni pe Evershot cu o oarecare demnitate. Hotărându-se brusc, își luă privirea de la ceai și se ghemui în spatele paravanului.

---

[1] 5 noiembrie– aniversarea zilei Complotului Prafului de Pușcă din 1605, festivitate în care se arde o păpușă reprezentându-l pe Fawkes (membru al unui grup de resta urationiști care urmăreau înlăturarea guvernăru protestante prin aruncarea în aer a parlamentului, în vreme ce regele Iacob I se afla înăuntru), însoțită și de un foc de artificii. (n.tr)

Zona separată era la fel de bogată ca și restul biroului președintelui, cu o oglindă mobilă înaltă, o banchetă tapițată cu piele și un frumos scrin. Cleo ignoră oglinda, știind ce putea vedea. Un volan rupt era cea mai neînsemnată dintre problemele ei. Era subțire și șatenă și arăta pregătită pentru azilul parohial, nu pentru sălile de bal din Mayfair unde dansase în nenumărate seri. Mai bine s-ar strecura afară cu geanta plină de cartofi, și-ar găsi trăsura înainte de a se transforma într-un dovleac și s-ar duce acasă până când mai era lumină. Ce păcat că nu avea trăsură!

Se lăsă să cadă pe banchetă și își ridică fustele murdare peste genunchi. Încercarea de a-l determina pe Evershot să fie generos era una din acele imposibile sarcini de poveste cum ar fi cea de a transforma paiele în fire de aur.

Cel puțin avea paiele. Trebuia doar să le culeagă de pe fustă.

Se aplecă să lucreze, mintea concentrându-se pe calcule familiare și deprimante. Dacă pur și simplu nu făcea nimic, cu timpul, în șase ani mai exact, lucrurile se aranjau de la sine. În șase ani va împlini treizeci de ani și va avea acces la bani fără vreun amestec al administratorilor. În opt ani, Charlie va deveni major. Deși acum era Onorabilul Lord Woford, ca minor, n-avea acces la averea lui.

La momentul morții tatălui ei, fratele lui vitreg, Archibald March, le venise în ajutor când totul părea să fie extrem de dificil și de neclar. Dar unchiul March trebuise să dezvăluie detalii șocante despre împrejurările morții tatălui ei ca și cuantumul datoriilor la cărți. Cleo a fost imediat de acord cu cele mai stricte economii. Semnase documentele ce i se puseseră în față, crezându-le necesare pentru a proteja reputația tatălui ei și moștenirea lăsată pentru ea și Charlie. Crezuse atunci că vor rămâne în casa lor și că vor avea destulă mâncare și haine de purtat și compania prietenilor. Doar mai târziu înțelesese cum făcuse jocul unchiului ei.

Acum trebuia doar să-l convingă pe Evershot să-i dea o alocație mai substanțială. O femeie singură de douăzeci și patru de ani ar trebui să-și poată controla finanțele și nu să trăiască la cheremul unor idei depășite despre capacitatea femeilor. Era de netolerat ca banca să-i țină banii *ei*, în vreme ce ea și fratele ei trăiau ca niște sărăntoci cu ajutor social.

La treisprezece ani, Charlie era un tânăr înalt și deșirat, ale cărui încheieturi și glezne îi ieșeau caraghios din vestoane și pantaloni.

El nu se plângea, dar devenise visător și distrat. Cleo era convinsă că va deveni un solitar dacă nu-l dădea la școală cu băieți de vârsta lui. Mai rău, în ultima vreme, unchiul March trimisese scrisori făcând aluzie că l-ar putea lua pe Charlie de la ea pe motiv că nu era capabilă să-l întrețină corespunzător. După calculele ei, aveau nevoie de cinci sute de lire pentru a-l da pe Charlie la școală. Fără ca banca să slăbească baierele pungii unde erau banii lor, nu putea nici măcar angaja un meditator potrivit pentru examenele de admitere ale lui Charlie.

Un zgomot de voci în afara biroului o avertiză scurt că se apropia cineva. Mai culese niște paie și mai înfipse încă un ac prin țesătura ruptă, când ușa se deschise. O voce cochetă de femeie, nicidecum vocea unui președinte de bancă, îl anunță pe nou-venit.

– Vai, sir, ce deștept sunteți că ați aranjat această întâlnire! Tata n-o să se gândească în veci unde suntem și o să fim complet singuri.

– Chiar așa, veni răspunsul într-o voce serioasă de bariton.

„Vai de mine!" Cleo îngheță. Unde era Meese? Ușa se închise cu un zgomot discret. Urmă o lungă tăcere dându-i timpul de a-și dori să fi luat un ceai.

– Domnișoară Finsbury, spuse în cele din urmă vocea de bariton. Dă-mi voie să fiu direct cu dumneata.

Cleo nu plecă, dar politețea îi dictă să-și astupe urechile. Fără îndoială că urma să audă o discuție personală, deși să iei o femeie în biroul unui președinte de bancă pentru a face dragoste cu ea i se părea lui Cleo a fi o strategie romantică de tot râsul, chiar dacă era pentru a evita un tată dezaprobator. Bărbatul trebuie că era foarte sigur pe el încercând să o curteze fără ajutorul luminii lunii sau al muzicii sau al aerului suav al unei grădini oarecare.

Scuturâ încet rochia și lăsă cutele să cadă la locul lor. Cel puțin îndrăgostiții nu păreau interesați de ceaiul ei. Trebuia doar să aștepte într-o perfectă liniște ca scena respectivă să se deruleze. Își încrucișă mâinile în poală.

Domnul își drese glasul. Urmă încă o pauză îngrozitoare. Cleo spera ca el se răzgândească în ce privește planul. Chibzui dacă ar putea să vadă dincolo de paravan fără a fi observată și decise să nu riște să se dea de gol. „Blestematul de Meese!" Acum înțelese de ce era așa de agitat s-o lase în biroul lui Evershot înainte de ora stabilită.

Evident că încasase un bacşiş de la domnul Bariton pentru folosirea spațiului. Poate că el aranjase ceaiul.

– Domnișoară Finsbury, începu din nou domnul Bariton cu voce sigură, adâncă și masculină, o voce ce o făcu pe Cleo să simtă fiori de parcă o atinsese. Averea dumitale a atras atenția a numeroși petitori.

Domnișoara Finsbury chicoti.

– Sunt sigură, sir, că n-am visat niciodată să mă remarcați în mod special.

Domnul oftă adânc, auzind minciuna asta, și Cleo se mișcă ușor spre despărțitura subțire a panourilor paravanului. Chiar intenționa s-o *ceară de soție* într-un birou de bancă?

– Domnișoară Finsbury, amândoi suntem la vârsta și în momentul acela din viață când lumea se așteaptă să ne căsătorim, așa că nu vei fi surprinsă dacă te voi aborda pe acest subiect.

Nu va fi surprinsă. Bineînțeles că nu va fi surprinsă. Care femeie cu o fărâmă de creier ar fi vreodată surprinsă de o cerere în căsătorie? Serios, a durat foarte puțin să apară una. Cleo însăși primise patru cereri în căsătorie doar în primul ei sezon. Și dacă nu se înșela, domnișoara Finsbury muncise din greu să-l aducă pe domnul Bariton în punctul nevralgic. Cleo se înclină ceva mai mult la dreapta spre crăpătura de deasupra balamalei paravanului. O privire rapidă i-ar da o idee mai bună despre cei doi.

– Domnișoară Finsbury, sunt gata să-ți ofer o casă confortabilă, libertate...

Urmă o pauză, atât de mare încât fermierul Davies își putea conduce căruța cu fân prin ea. „De ce nu putea bietul om să continue cu ideea? Era timid fără speranță? Și de ce insista să repete numele iubitei lui?" Cleo își schimbă ușor poziția.

– ... Și copii, dacă i-ai dori.

„Vai de mine. Sărmana domnișoară Finsbury trebuia oare să-l conducă ea însăși până în pat?" Cleo avea senzația că fata abia dacă respira de emoție, sau poate că era frustrare față de ritmul cererii în căsătorie a domnului. Serios, bărbații ăștia nu citeau niciodată romane? Habar n-aveau cum se procedează?

Cleo își îngădui să se aplece o idee mai mult, astfel încât un ochi să se uite pe porțiunea îngustă a celor doi din mijlocul covorului. Principalul obiect în raza vederii era spatele domnului, spatele puternic

al unui bărbat înalt și atletic. Purta o jachetă bleumarin și pantaloni gri, perfect ajustați pe trup. Nu arăta ca un bărbat care să fie excesiv de timid la gândul patului matrimonial. Avea păr negru și des și umeri lați în acea jachetă excesiv de elegantă - ah, cum i-ar mai plăcea să-l îmbrace pe Charlie în așa o jachetă - o talie îngustă și picioare lungi și zvelte.

Fata, pe care Cleo o putea vedea mai bine, cu greu se putea spune că era o fată, chiar cu claia de bucle aurii și obraji rozalii și cu totul prea multe funde. Părea a fi cu câțiva ani mai mare decât Cleo și încrezătoare în șarmul sânilor ei, a căror expunere albă se umfla apreciabil deasupra corsajului.

- Nu înțeleg.

„Desigur că nu înțelegi, sărmana de tine."

- O să ai o casă în Mayfair și îți poți vizita familia și prietenii în Cheapside ori de câte ori dorești. Nu o să-ți fac vreodată vreun reproș pentru aceste rude.

„Cât de generos din partea ta, domnule Bariton. Ai băgat de seamă, idiotule, că nu prea e leșinată de încântare?"

- Și nu trebuie să te temi că voi fi nesăbuit cu zestrea dumitale. Nu sunt jucător, indiferent ce ai fi auzit. Cea mai mare parte din bani poate fi pusă pe numele oricărei... progenituri ce rezultă din căsătoria noastră.

„Rezultă! Își imaginează ăsta că plozii se ivesc în grădina de zarzavat ca niște napi?" Cleo se uită la expresia ezitantă de pe fața fetei. Ochii domnișoarei Finsbury erau mari și rotunzi pe fața ei rozalie.

- Nu mă iubești?

Domnul Bariton păru că nu aude.

- Tot ce îți cer este folosirea imediată a unei părți din cele treizeci de mii de lire pentru a-i investi într-o afacere ce va schimba fața Londrei.

Cleo trebui să-și ducă mâna la gură. Ochii albaștri ai domnișoarei Finsbury se umplură de lacrimi ce îi șiroiau pe obraji. Ar fi fost tragic, doar că arăta de parcă ar fi jucat un rol într-o farsă de prost gust.

- Ah, n-ar fi trebuit niciodată să vin aici. Tata a spus că dumneata, domnule, ești un simplu vânător de avere și, și... Domnișoara Finsbury scoase o batistă de dantelă dintre sâni și își tamponă ochii cu ea... *bastardul*... lordului Candover.

Îngrozitorul cuvânt în vocea scârbită rămase suspendat în aer. Pentru o clipă, Cleo se temu că ea efectiv icnise. Cu siguranță că nici un sunet nu-i scăpase din gură. Simți schimbarea din domnul Bariton. „Fugi", o îndemnă ea pe fată.

– Nu m-aș putea mărita niciodată cu un astfel de bărbat.

Vocea tremurătoare a domnișoarei Finsbury se opri și ea se repezi spre ușă.

Aceasta se trânti în urma ei.

Cleo își ținu răsuflarea. Însuși aerul din încăpere era nemișcat. Nici un cărbune din foc nu îndrăzni să se fărâme.

Nasul o mânca și stomacul amenința să se plângă pentru că nu-i dăduse nimic de mâncare încă dinaintea zorilor, dar nu se clinti.

Atâta vreme cât el nu se întorcea, era în siguranță, dar deschizătura o sili să-l privească stând cu spatele la ea. Liniștea acestei persoane sugera un bărbat cu o voință de fier care se aduna, ținându-și energia în frâu.

Fără îndoială că era șocat că fusese respins. Serios, Cleo îi putea explica asta. N-avea nimic de-a face cu descendența sa imperfectă, deși era sigură că pe moment mândria îi era lezată de un atac neașteptat din partea unui dușman pe care nici un gentleman nu-l putea lovi. Cleo mai era de asemenea sigură că nu i-ar fi permis niciodată vreunui bărbat să-i adreseze acel cuvânt.

În cele din urmă se mișcă, întinzând mâna și luând ceva de pe scaunul pe care Cleo stătuse cu câteva clipe mai înainte. Încet, se întoarse, uitându-se spre paravan. Boneta neagră a lui Cleo atârna pe degetele lui lungi precum ceva jignitor pe care dorea să-l țină la distanță de impecabila sa persoană. Nefericitul ei stomac se strânse alarmant.

– Ai de gând să ieși de acolo? întrebă el pe tonul acela grav de bariton.

Vocea lui avea tonul tăios al unei mânii controlate. Privirea lui cenușie, prietenoasă precum oțelul se întâlni cu a ei prin crăpătura din paravan și fu străbătută de un fior ca un curent de aer rece. În același timp, voia să îl scuture pentru că îi permisese acelei snoabe cu fața de budincă să-l supere. Îi prefera aroganța.

Ieși de după paravan.

– Mă rog, putea decurge mai bine, nu crezi?

Își ridică ochii spre ai lui și se opri corectându-se în minte. Greșise crezând că cererea lui în căsătorie îl califica în vreun fel drept stângaci, timid sau lipsit de experiență. Era greșit să creadă că domnișoara Finsbury i-ar putea răni siguranța de sine. Și mai ales era greșit să creadă că vreo femeie i-ar fi putut răpi inițiativa în patul matrimonial.

Cleo nu putu face nici un alt pas și nu mai putu rosti nici un cuvânt. Nu era pregătită defel pentru înfățișarea acestui bărbat. Era mai înalt decât Charlie și mai lat în umeri decât fermierul Davies. Nu că era așa de chipeș, dar simetria unghiurilor feței împreună cu senzualitatea reținută a picioarelor aveau un efect devastator asupra simțurilor ei.

– Vrei să dai sfaturi?

Parcă ar fi întrebat-o dacă ar vrea să moară. Ar trebui să-și ceară scuze că trăsese cu urechea, dar avea sentimentul că să facă asta ar fi catastrofal. La cel mai mic semn de teamă, i-ar arunca un fulger fumegând la picioare și ar da foc pelerinei ei zdrențuite.

– Ah, sunt sigură că nu-ți mai folosește nici un sfat. Și un cioban se putea descurca mai bine.

El puse deoparte boneta.

– Cunoști bine practicile amoroase ale ciobanilor, nu-i așa?

Ea se sili să se apropie de măsuța de ceai și de scaune și încercă cu disperare să nu se gândească la practicile amoroase ale cuiva anume.

– Cunosc mintea feminină. Aș îndrăzni să spun că domnișoara Finsbury e o cititoare de romane.

– N-am cercetat ce cărți obișnuiește să citească.

– Cred mai degrabă că n-ai cercetat nimic legat de ea în afară de contul bancar. Cleo se așeză înainte să-i cedeze genunchii. Stomacul i se crispă din nou. Ceai?

Fața lui se înăspri, culoarea închisă a sprâncenelor devenind și mai evidentă. Avea o încruntătură îngrozitoare și asta era de fapt din cauza acelei priviri de neclintit. Ea bănuia că nu era un bărbat care își recunoștea cu ușurință greșelile. Cu toate astea, buza de jos avea o trăsătură senzuală.

– Cum ai intrat aici, domnișoară...?

– Spencer. Cleo Spencer. Și sunt aici pentru că am stabilită o întrevedere.

De fapt, el era intrusul. Ea își feri privirea și se calmă, concentrându-se să umple cu lichidul aburind cele două cești pregătite. Avea o culoare intensă de chihlimbar, și aburul îmbătător o făcea să-i lase gura apă.

– Întrevedere cu cine?

– Cu domnul Evershot, firește. Cleo îl putu vedea cum o evaluează, o apreciere rece, imparțială ce îi cântărea geanta și găsea că e necorespunzătoare. Trebuia să rămână în poziție de atac. Puse ceașca plină pe masă, în fața ei.

– Ca să fim sinceri, domnișoară Spencer, dacă așa te cheamă, pari a fi străină de bănci și ce se găsește în ele.

Ea avea dreptate asupra unui singur lucru. Avea un instinct să sară la gâtul omului.

– Judeci după aparențe, nu-i așa? Acum, domnișoara Finsbury, poate că la început a fost vrăjită de hainele dumitale, dar la o adică, te-a citit perfect. Vrei să te folosești de averea ei pentru un anume scop al dumitale.

– Am admis asta. Ar fi trebuit să mint și să-mi declar dragostea pasionată?

– Firește că nu, dar poate ar fi trebuit să nu te pripești și s-o cunoști mai bine. Pare a fi într-o dispoziție mai romantică decât ai anticipat. Ai observat cu ce e îmbrăcată sau i-ai făcut vreun compliment legat de asta?

El mormăi un răspuns și se așeză în fața ei.

– Ai luat-o de mână? Ți-ai coborât vocea până la o șoaptă răgușită? Cleo scutură din cap. N-ai nici o soră, nu-i așa?

– Dacă crezi că aș înțelege mai bine mintea feminină având o soră, te înșeli amarnic. Crede-mă, am o experiență vastă în ce privește... mintea feminină. Se aplecă în față și mâinile sale întunecate și îndrăznețe cuprinseră ceașca. Era prima dată când se uita la acele mâini noduroase, subțiri și izbitor de masculine în comparație cu ceașca albă, cuibărită în căușul palmelor.

Cleo clipi. Avusese cea mai îngrijorătoare imagine cu ea stând goală în fața lui.

– Poate că femeile se închipuie a fi îndrăgostite cât vor, dar încă n-am văzut vreuna să-și uite poșeta în acest timp.

– Și așa ai ales un birou de bancă pentru a-ți face declarația? Era de părere că vocea îi sunase remarcabil de calmă.

El își feri privirea. Profilul era chipeș, în stilul unei severe sculpturi în piatră.

– A fost destul de dificil să fac aranjamentele pentru a mă vedea cu doamna.

– Te-ai gândit că ai putea să obții direct banii din averea iubitei dumitale, odată ce îți cădea la picioare?

– Cererea mea a fost cinstită.

– Admirabil, sunt sigură, dar evident că domnișoara Finsbury n-a fost mișcată de devotamentul dumitale față de cele treizeci de mii de lire ale ei. Cleo luă o gură întăritoare din divinul ceai.

El puse ceașca jos, fără a gusta.

– Ar fi avut ceea ce majoritatea femeilor vor de la o căsătorie.

Cleo îl privi, se uită la linia intransigentă a maxilarului și la arcuirea plină a buzei de jos. Țesătura întinsă a pantalonilor sublinia o coapsă musculoasă. Era evident că nu înțelegea motivele unei femei pentru a se mărita cu un bărbat ca el.

– Cu toate astea, iată-te după mai puțin de un sfert de oră, fără eventuala logodnică sau zestrea ei grasă. Pot să-ți spun cum mi s-a părut mie?

Privirile li se întâlniră și rămaseră așa, și Cleo își aminti de o lecție vinovată a copilăriei, „cu cremene se face focul" Își dădu seama de ceva jenant. El o depășise cu mult. Dorise ca domnișoara Finsbury să-l refuze. Îi încurajase refuzul. Oricare ar fi fost motivele pentru a-i face curte de la bun început, se răzgândise.

Cleo se întrebă când își dăduse el seama că nu putea continua așa. Era meritoriu din partea lui că suportase toată umilința momentului și că o cruțase pe toanta aia împopoțonată de porția ei.

– De ce eziți acum? El făcu un gest cu mâna și se sprijini de spătar.

Cleo renunță la ceai și se ridică. „Ah, puteam și eu să joc acest joc. Aș fi bucuroasă să-i înșir nebuniile."

– Ai început prin a-i spune că averea era marea ei atracție. N-ai observat-o pe ea ca persoană când se străduise să se îmbrace cu atâta grijă pentru dumneata. I-a luat mult timp să-și aranjeze toate fundele alea. După aceea, ai subliniat că e cam bătrână.

Începu să se plimbe, ambalându-se.

– Apoi, i-ai oferit lucruri pe care tatăl ei deja i le dădea – o casă confortabilă și libertate. Mai departe, în caz că n-ar fi auzit prima

mențiune despre avere, ai sugerat că în vreme ce dumneata urma să fii ocupat cu cheltuirea banilor ei, ea se putea ocupa cu rudele ei inferioare ca nivel în societate și cu copiii care ar apărea ca prin farmec. Se opri în fața lui. Acea privire mijită era ațintită asupra ei, nu mai era furioasă, ci amuzată. Până și napii trebuie semănați, știi?

– Ești nerușinată. Cât ani ai, douăzeci? Cum se face că nimeni nu te-a strâns de gât?

Cleo se așeză din nou. Se simți inexplicabil de dezumflată.

– Sunt sinceră, recunosc, dar următoarea dumitale cerere în căsătorie va fi indubitabil mai bună datorită sfaturilor mele și, de vreme ce se pare că ai o nevoie presantă de zestrea cuiva, bănuiesc că vei cere din nou pe cineva.

– Poate că mă poți îndruma spre o moștenitoare ceva mai înțelegătoare.

În privirea lui cenușie și rece, văzu batjocură. Putea savura acest joc stând acolo în hainele lui elegante în vreme ce pe tivul ei se usca noroiul.

Prin minte îi străfulgeră o idee nebunească. Ce-ar fi să-i facă ei cererea în căsătorie? Se simțea ca eroul lui Charlie, Ben Franklin[1], cu zmeul lui încercând să atragă fulgerul cu o cheie. Luă din nou ceașca, dar lichidul gustos se răcise și ideea din mintea ei devenise de neoprit.

– Ei bine, sugeră ea, ai putea să mă ceri pe mine de soție. Spre deosebire de domnișoara Finsbury, eu gândesc practic.

Din nou o măsură iute cu privirea cu ochi aspri, ceea ce-i provocă un ușor tremurat în stomac. El se aplecă și culese de pe jos un pai, punându-l pe tava de argint. Cleo simți cum se îmbujorează pe loc.

– Și zestrea dumitale, domnișoară Spencer? Care e prețul de vânzare pentru pelerina cu brandenburguri de mătase la prăvăliile cu haine de mâna a doua?

Ea își încleștă mâinile în poală și se sili să nu răspundă. El observase singura frivolitate care îi mai rămăsese și economia ei disperată. Trebuia s-o lase baltă. Nimeni nu știa valoarea averii ei în afară de administratori.

---

[1] Benjamin Franklin – una dintre cele mai cunoscute personalități din istoria Statelor Unite, unul dintre Părinții Fondatori, diplomat, om de știință, inventator, filosof, profesor și om politic (n.tr.)

„E ușor pentru el să facă ironii pe marginea banilor." Orice fel de nevoie ar avea de zestrea domnișoarei Finsbury, nu se simțea strâmtorat în viața de zi cu zi. Dar ah, o ispitea. Șansa de a avea acces la propriii bani o ademenea ca o prună coaptă, gata de a fi culeasă.

Când își ridică privirea, el o privea îndeaproape. În ea izbucni un râs nesăbuit.

– Zestrea mea? Vai de mine, dar am șaptezeci și cinci de mii de lire chiar în banca asta.

Surprinse fulgerul surprizei în acei ochi reci, dar imediat acesta dispăru. Apoi privirea lui se întoarse spre firul de paie și rictusul gurii demonstră că n-o credea.

Ușa se deschise și intră domnul Evershot, chicotind și frecându-și mâinile cu licărul de bancher în ochi. Țeasta rozalie abia dacă era acoperită de fire subțiri de păr sur. Se uită direct la interlocutorul lui Cleo.

– Ați încheiat afacerea? Totul e satisfăcător?

– Datorită acestei doamne. Domnul Bariton se ridică, întinzându-și încet trupul înalt. Pretinde că are o întrevedere cu dumneavoastră.

– Domnișoara Spencer? O întrevedere azi? Evershot se încruntă spre Cleo. Jones! Îmi cer iertare.

– Iertare lui! Cleo avu satisfacția văzându-l pe Jones cum înregistrează atât recunoașterea lui Evershot, cât și veridicitatea numelui ei.

Evershot se întoarse spre Jones.

– Sper că n-ați fost deranjat?

Cleo spumega. Nu-l văzuse niciodată pe Evershot ploconindu-se. Cât de umilitor că un oarecare *domn Jones* conta în calitate de client, în vreme ce ea nu.

– Domnule Evershot, domnul Jones a fost atât de amabil să-mi țină de urât în vreme ce dumneavoastră ați întârziat. Tocmai pleca.

Gura severă a lui Jones se arcui într-un soi de zâmbet.

– Evershot, domnișoară Spencer, bună ziua.

Plecăciunea lui Evershot aproape că mătură podelele. Avea să-și culeagă toată noaptea de pe rufărie fire din covor. Cleo se întoarse la ceai. Cel puțin blestematul de pai dispăruse, pierdut undeva în modelul covorului.

– Evident că domnul Jones cunoaşte secretul primirii aici a unor servicii de calitate.

– Nu *domnul* Jones, ci *Sir* Alexander Jones, omul care i-a salvat viaţa prinţului.

Capitolul 2

Cleo se întoarse pe întuneric la ferma Fernhill. Își târa picioarele pe cărarea mocirloasă, încercând să nu lase dezamăgirea să-i încetinească pașii și încercând să nu aterizeze în noroi. Întâlnirea ei cu Sir Alexander Jones fusese un dezastru. În opinia lui Evershot, ea intervenise între bancă și unul dintre *importanții* săi clienți.

Evershot refuzase s-o ajute fără a-l consulta și pe celălalt administrator, unchiul March, și asta era exact lucrul pe care Cleo trebuia să-l evite. Dacă nu găsea un mod de a-l înscrie pe Charlie la școală, March urma să-l ia de lângă ea. Nu merita asta. Era sigură că de mult se căise pentru orice capriciu sau nebunie pe care le comisese în acei trei ani amețitori ai adolescenței ei, când se crezuse mai presus de orice nenorociri.

Moartea mamei ei la nașterea lui Charlie devenise o durere surdă în vremea când Cleo își făcuse debutul în societate. Cam pe atunci, se obișnuise atât de mult să aibă grijă de ea și de Charlie cu ajutorul dădacei ei, domnișoara Hester Britt, încât nu-și imaginase să aibă vreo nevoie deosebită de îndrumare părintească în Londra. Nu-și imaginase că tatăl ei va cădea pe scările unui bordel și își va frânge gâtul. Nu-și imaginase că el cedase întreținerea copiilor lui unui frate vitreg mai interesat de banii decât de bunăstarea lor. Nu-și imaginase nici puterea unei bucăți de hârtie în limitarea libertății ei și a fratelui ei.

Dacă Sir Alexander Jones ar fi acceptat neobișnuita ei propunere și pur și simplu și-ar fi transferat planurile către ea? Ar fi spus da? Se înfioră la acest gând. Din nou trebui să reflecteze la uriașa ei cădere. Nu-i era de folos să își amintească de acele sezoane pline de cereri în căsătorie din partea tinerilor fermecători și doar pe jumătate sinceri cărora le spusese „nu" crezând că burlaci se vor găsi din abundență, precum nucile toamna.

Dacă ar fi acceptat pe unul din acei tineri, oricât de imperfectă ar fi fost căsătoria, ea și averea ei n-ar fi fost niciodată sub controlul unchiului ei. Și trebuia să admită că oricare din ei ar fi fost mai bun decât soțul pe care unchiul March i-l alesese.

Dar acei pețitori dispăruseră. Azi aproape că îl ceruse în căsătorie pe un străin cu ochi aspri despre care nu știa nimic, cu excepția faptului că era gata să se însoare cu o neroadă pentru averea ei. Jones avusese un efect nefericit asupra ei. Îl putea explica doar ca o disperare pentru bani. Fusese o totală nebunie să dezvăluie unui străin mărimea averii ei. Fusese norocoasă că Evershot le întrerupsese discuția. Odată ce Jones ieșise din încăpere, Cleo își recăpătase judecata. Nu credea nici că Franklin își continuase experimentele lui periculoase cu zmeul, altfel ar fi fost făcut scrum.

Evident că și Sir Alexander Jones își revenise în fire în ce-o privea pe domnișoara Finsbury, așa încât era puțin probabil să mai adreseze vreo cerere în căsătorie pripită, în special unei fete în zdrențe, cu paie pe fustă.

Când ajunse la cotitură, putu vedea o lumină ce venea dinspre grajd, ceea ce însemna că Charlie era la treabă. Doar câțiva pași și setterul lui Charlie, Bess, alergă s-o întâmpine pe Cleo, lătrând veselă și dând vioaie din coadă. Cleo se opri s-o mângâie pe capul mătăsos.

Apoi apăru Charlie cu o găleată de lapte. Stomacul gol al lui Cleo scoase sunete disperate. Îl privi pe fratele ei cum se apropia cu găleata grea mergând legănat, aruncând o umbră subțire în lumina ce ieșea din grajd.

– De ce ai întârziat atâta? Mi-am făcut ceva griji.

– Sper că nu prea multe. Ți-am adus un cadou, o adevărată comoară. Cleo îi arătă sulul subțire de hârtie pe care îl protejase cu mare grijă în căruță.

– Și n-ai mâncat, bănuiesc, așa-i?

– Nu mi-a fost foame.

– Mincinoaso.

– Până acuma, firește. Ea se uită în găleată. Fie binecuvântată Agnes pentru că ne-a dat tot laptele ăsta bun. Ce-o să facem cu el? Îl luă pe Charlie de brațul liber și îl trase înspre bucătărie încercând să nu vadă că își făcuse treaba în singura lui cămașă și pantaloni buni.

– Păi, dacă am avea niște ouă și făină, zahăr și scorțișoară, am putea face o budincă.

– Și dacă am avea niște cartofi?

– I-am putea fierbe să facem piure, spuse el visător. Cartofii erau felul principal de mâncare al festinurilor imaginare cu care plănuiau să sărbătorească reîntoarcerea lor la Woford Abbey, acum ocupată de un chiriaș. I-ar găti cu smântână, i-ar prăji în sosul de la friptură și i-ar bate făcându-i niște mormane untoase.

Cleo își ridică poșeta.

– Avem cartofi. Mulțumită lui Davies. Mi-a dat șase în dimineața asta și i-am cărat prin Londra toată ziua.

– Cartofi? Serios?

– Serios. Hai să punem oala pe foc.

– Cleo, ești o soră de milioane.

– Poate, dar nu l-am convins pe Evershot să-mi dea nici măcar un șiling în plus la alocație.

În ciuda intențiilor ei, veștile sunară cam sumbru.

Le potoli glumele în vreme ce găteau și le strică splendoarea cartofilor când Cleo puse pe masă farfuria aburindă. Nici măcar strălucirea nechibzuită a celor patru lumânări nu reuși să le ridice moralul, dar Cleo savură fiecare dumicat și când vasele fură luate de pe masă, nu stinse imediat lumânările, ci îi aduse cadoul lui Charlie. Îi puse în față sulul de hârtie subțire și se așeză, anticipându-i plăcerea. Charlie nu se grăbea niciodată. Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi dat cadouri la nesfârșit, doar să vadă deplinătatea recunoștinței lui. Lăsă cioturile de lumânări să ardă.

Charlie ținea atent în mână sulul de hârtie subțire.

– N-o să-mi spui de unde e ăsta, nu-i așa?

Cleo scutură din cap.

– Ghicește.

Degetele lui Charlie se mișcară încet peste sulul de hârtie și îi înconjurară capetele.

– De la Stanford?

Cleo nu putea nega. Se oprise la papetăria de pe Rose Street după ce ieșise de la bancă.

– La urma urmei, n-a fost chiar o călătorie inutilă până în oraș.

– Dar ce e?

– Trebuie să-l deschizi ca să afli.

Din nou, Charlie aşteptă. Ochii i se mişcau de colo-colo aşa cum făcea când se gândea la ceva. Părul, mai închis la culoare decât al lui Cleo, îi cădea în bucle dese pe faţă.

– Ştii, Cleo, aş putea face mai mult pentru noi.

– Nu.

– Am vorbit cu Davies săptămâna asta şi e dispus să-mi dea măruntaiele când îşi taie porcii. Spune că dacă le curăţ de mâzgă până când devin albe ca zăpada, domnul Hems, măcelarul, o să-mi plătească un penny pe livră pentru membrane.

– Charlie Spencer, să nici nu îndrăzneşti să te gândeşti. Ai mai mult decât suficient de făcut să ţii ferma asta pe picioare şi să continui cu învăţatul. Cleo tremura. Îşi încleştă mâinile în poală. O să te bag la şcoală până în ianuarie ce vine. Acum deschide, deschide.

Charlie scoase panglica de pe sul cu o mişcare a braţului său subţire şi întinse hârtia. Nu putu rezista plăcerii la vederea cadoului.

– E excelent!

Era o diagramă cu o serie de îmbunătăţiri a unui motor cu aburi Boulton şi Watt desenată în linii clare şi detalii minunate. Charlie fu absorbit pe loc în a înţelege potrivirea diferitelor variante.

– Asta ar dubla eficienţa ăsteia.

– Mă bucur că îţi place. Ne descurcăm destul de bine şi am doar o strângere de inimă pentru că trebuie să te înscriu la şcoală.

– Înainte să mă ia March de aici.

– Nu voi îngădui aşa ceva, dar hai să încercăm orice altceva înainte de planul cu măruntaiele de porc.

Charlie râmji.

– Eşti sigură?

– Dacă o să fii un mare inventator, ai nevoie de o educaţie ştiinţifică şi o să găsim o cale să o şi capeţi. Era o hotărâre bună, doar puţin afectată, atunci când una din lumânări se scurse şi se stinse.

Administrarea justiţiei pe Bow Street la numărul patru fiind una din distracţiile ieftine ale unei seri londoneze, în sala de judecată se strânsese multă lume când Xander ajunse acolo. Îşi făcu loc prin gloată spre fratele lui, Will, care făcu repede loc cu o scurtă şi tăioasă privire spre un tip voinic cu un şorţ în faţă, duhnind a peşte.

Xander se aplecă spre Will să se facă auzit peste murmurul oamenilor.

– Vreunul interesant în grupul din seara asta?

– Nate Wilde, hoț de buzunare și informator. E unul dintre băieții lui Bredsell.

Un membru al patrulei pedestre cu chipiu negru și veston albastru cu nasturi de alamă târî în sală un tânăr scund și viguros, trăgându-l de mâinile în cătușe. Tânărul înjură și se împotrivi, dar ofițerul nu-i dădu nici o atenție. În spatele tânărului, un bărbat în severe veștminte preoțești îi șopti ceva și băiatul se potoli.

– Pariu pe douăzeci și cinci de lire că scapă. Xander oferi mai mult decât obișnuita lui mizã.

Will nu-și luă ochii de la proces.

– Douăzeci și cinci de lire? Te-ai umplut de bișnari. Ah, domnișoara Finsbury ți-a acceptat cererea?

– Nicidecum.

– Hârtia aia cu titlul de cavaler pe care ți-a dat-o Prinny[1] n-a impresionat-o pe porumbiță?

– Am fost cinstit cu ea.

– Ciudat. Păi, atunci te-a citit.

– S-a discutat deja de asta.

Xander își aminti cu precizie de doi ochi verzi și o gură isteață.

Will rânji.

– Bine, n-am vrea să crezi că o bătaie pe umăr de la Dolofănia Sa[2] te schimbă.

Se putea baza pe Will să-i amintească faptul că titlul de cavaler era o onoare superficială, acordată dintr-un capriciu de către un prinț nepopular. Fiind Sir Alexander Jones, nu schimba adevărul despre nașterea lui Xander.

Una era ca fratele lui să îl înțeleagă atât de profund, dar ca o străină noroită s-o facă, era deranjant. Îl făcuse să-și dea seama ceea ce nu voise să recunoască față de sine însuși – cât de plin de ezitări fusese ca petitor.

– De fapt, domnișoara Finsbury m-a acuzat că sunt un simplu vânător de avere. N-avea nevoie să menționeze și cealaltă acuzație aruncată de doamnă.

– Aoleu.

---

[1] Porecla afectuoasă dată prințului George al IV-lea (n.tr.)

[2] Aluzie la corpolența prințului (n.tr.)

– O să supraviețuiesc.

– Firește că da. Nu ți-a rănit inima, pentru că nu ai așa ceva.

– În cel mai bun caz e o anexă deranjantă, menită să se frângă, așa am auzit.

Xander îndrăzni să-i arunce o privire scurtă lui Will și observă o tăietură proaspătă deasupra ochiului drept al fratelui său.

– Întrebarea este – partenerii tăi lefteri vor aștepta ca tu să pui mâna pe bișțari?

Xander ridică din umeri. Fusese invitat să se alăture nou-înființatului Grup Metropolitan de Uzine, o altă schimbare a norocului pentru el din noaptea în care sărise în ajutorul prințului. GMU plănuia să transforme Londra dintr-un labirint insalubru de drumuri șerpuite într-o capitală demnă de un imperiu. Pentru a lansa afacerea, se aștepta ca fiecare membru să contribuie cu douăzeci de mii de lire din banii proprii. Xander cheltuise o mare parte din bani în căutarea lui Kit. Ceea ce rămăsese, o avere modestă, o investise, de aici atracția uriașă pentru zestrea substanțială a Augustei Finsbury. Acum avea nevoie de bani gheață.

– Apropo, frate, am o scrisoare pentru tine.

Will îi înmână un plic cu blazon, șifonat și uzat de atâtea drumuri, acoperit de un scris feminin și dantelat.

Parfumul exotic al scrisorii îi ajunse lui Xander la nas chiar prin mirosurile de trupuri încinse și răsuflări duhnind a bere care îi făceau concurență. O vârî în buzunarul exterior al hainei. O să-l pună pe valet să aerisească mâine haina.

– N-o citești?

– Presupun că tu ai citit-o. Ea se simte bine?

Will râse.

– Crezi că-ți citesc blestematele de scrisori?

– N-aș aprecia prea mult calitățile tale de spion dacă n-ai face-o.

– Parisul îi prieste.

– Bine. Vorbea serios. Măcar un membru al jalnicei lor familii ar trebui să-și afle liniștea și un nou început. Aproape trei ani de căutări nu-l aduseseră pe Kit. Grămada neliniștită de întrebări fără răspuns se trezise la viață în mintea lui. *Cine îl luase pe Kit și de ce? Mai trăia oare? Era în Londra sau într-un colț nenorocit din lumea asta largă? Ce altceva mai puteau face pentru a-l găsi?*

Participarea la aceste şedinţe fusese ideea lui Will, ca strategie de căutare. După părerea lui Will, vasta lume interlopă a Londrei era o reţea la fel de complicată ca şi una alcătuită de spionajul militar. Vidanjori de canale, vagabonzi, ciorditori, târfe şi bătăuşi erau legaţi de tăinuitori, codoaşe şi încă mulţi stăpâni dubioşi. Cei mai dezgustători ticăloşi treceau prin labirintul întunecat al Londrei ascunse şi îi vedeau şi îi auzeau secretele. Încet, Xander şi Will trasau aceste legături, urmărind firele ce legau hoţii de buzunare şi prostituatele cu cei care îi jefuiau pe aceştia.

Murmurul din sală încetă şi magistratul cu perucă intră şi se aşează. Un ofiţer ceru celor prezenţi să facă linişte.

Xander îl studie pe tânărul care acum se sprijinea obraznic de boxa mărginită de balustrada de fier. Faţa lui avea o astfel de privire flămândă şi animalică, încât era greu să-i evaluezi vârsta. Xander bănuia undeva între doisprezece şi cincisprezece ani. Băiatul fusese tuns ca un băiat de cor bisericesc pentru a se înfăţişa în sala de judecată, dar trăsăturile lui aveau acea aparenţă perversă a unuia călit de loviturile vieţii. Îi surprinse privirea lui Xander şi buzele lui se strânseră, dezvelind nişte dinţi albi şi puternici.

– S-ar putea să ştie ceva.

– Dacă e unul din băieţii lui Bredsell, ştie toate mişculaţiile din St. Giles, şi încă cum.

– Care îi treaba cu el?

– Născut în Seven Dials[1], crescut în băute, încăierări şi hoţii. Bredsell îl are de doar un an, aşa că încă nu-i de spânzurătoare.

Bredsell conducea o şcoală pentru băieţi într-un depozit pe Bread Street, într-una dintre cele mai groaznice mahalale ale Londrei. Băieţilor certaţi cu legea le ziceau „primitori". Dacă Bredsell îşi punea în minte să-l scape pe un băiat din ghearele legii, în general reuşea. Xander scrută mulţimea în căutarea lui Archibald March, patronul aristocrat al lui Bredsell.

În anul scurs de când Xander şi Will asistau la şedinţele nocturne de la tribunal, Xander ajunsese să se aştepte la apariţia lui Bredsell şi a lui March.

Se citiră acuzaţiile aduse băiatului. Lista era lungă şi pedeapsa pentru cea mai gravă dintre infracţiuni era deportarea.

[1] Mahala rău famată din Londra secolului al XIX-lea (n.tr.)

Reverendul Bertram Bredsell se ridică, un bărbat cu obraji rozalii, cu un cap acoperit de bucle blonde, tunse scurt și o privire tristă, ca și cum îl îndurerau toate relele lumii, însă Xander nu era păcălit de fața angelică. Bredsell poreclit „Moralistul" de către jurnale, putea face un public să creadă orice.

– Excelența Voastră, dacă mi se permite să spun câteva cuvinte în numele acestui tânăr.

– Domnule Bredsell, această instanță nu este un amvon. Vorbiți scurt și la obiect.

– Mulțumesc, Excelență. Bredsell tăcu apoi până când murmurul din sală se stinse și toți ochii fură ațintiți asupra lui. Omul avea prestanță. Își ridică privirea și vorbi pe o voce catifelată de tenor. Lumea îl judecă pe Nate Wilde cu asprime, dar nu e el de vină pentru ignoranța în care trăiește. Iar ignoranța nu se va tămădui în întunericul calei unei corăbii cu deportați sau a unei celule. Nu, spiritul lui poate fi tămăduit doar dacă îl aducem înspre lumină. Apelez la această curte să mi-l predea pe acest tânăr mie și școlii mele, așa încât să putem aduce lumină în sufletul lui.

Xander înjură și se întoarse spre Will. Se îndoia că Bredsell avea de oferit prea multă lumină spirituală băiatului.

– Mai bine să aducă lumină pe strada lui decât în suflet.

– Ăsta-i planul tău, nu-i așa, frate?

Fusese. Crezuse că în domnișoara Finsbury găsise perechea perfectă pentru genul de căsătorie pe care-l avea în minte. Tatăl ei era un fermier a cărui avere îi permisese să își stabilească familia în condiții elegante printre negustorii înstăriți ai Londrei. Domnișoara Finsbury avusese vederi largi cu privire la pețitorii ei. Titlul de noblețe și casa din oraș în Berkeley Square fuseseră ispite suficiente pentru a o aduce la acea întâlnire de la bancă.

Planul lui suferise o lovitură puternică prin refuzul cererii sale. Fără cele treizeci de mii de lire ale ei nu se putea alătura Grupului Metropolitan de Uzine. Participarea lui în parteneriat era experimentarea iluminatului străzilor din St. Giles, cea mai întunecată mahala a Londrei, unde cei de teapa lui Bredsell îi exploatau pe cei flămânzi și disperați. Pierduse o lună curtând-o pe domnișoara Finsbury. Acum trebuia s-o ia de la capăt. Glumise doar pe jumătate când o rugase pe domnișoara Ragmanners să-i recomande o moștenitoare.

Will îl înghionti pe Xander când un gentleman intră agale în sală și se aplecă să șoptească ceva la urechea judecătorului. Archibald March, șeful „patron" al școlii Bredsell era un bărbat arătos, cu o înfățișare zveltă și reținută. Avea cam patruzeci de ani, un nas lung, făcut pentru a se strâmba disprețuitor la lume și o linie subțire a gurii. Părul lui negru îi cădea cu un neglijent abandon peste sprâncenele groase. Cu toate școlile pentru orfani și societățile pentru văduve pe care March le sprijinea, Xander nu putea găsi nici o trăsătură caritabilă pe fața netedă a bărbatului.

– Târâtură egoistă, mormăi Will.

March se așeză pe un loc rezervat, cu un aer de stăpân. După părerea lui Will, March avusese fonduri nelimitate împărțite în scopuri filantropice. Will bănuia că profita în feluri neortodoxe de școala lui Bredsell, instruindu-i pe băieți cum să fie hoți de buzunar și folosindu-i să vândă materiale ilegale și să spioneze bărbați a căror poziție îi făcea să fie vulnerabili la scandaluri. Era o acuzație îngrozitoare făcută contra unui om cu prieteni în poziții înalte, dar nu se putea nega faptul că March venea întotdeauna la procesele unde exista o șansă ca un băiat să poată fi trimis la Bredsell și cuvântul său la urechea magistratului era adesea suficient pentru a influența un caz. Atât influența inexplicabilă a lui March la tribunal, cât și legăturile lui cu ministrul de interne îl tulburau pe Will.

Bredsell încă vorbea despre puterea școlii lui de a ilumina sufletele sărmanilor copii care fără îndrumarea lui ar sfârși cu siguranță să trăiască cele mai degradante vieți, în drum spre streang sau deportare.

Magistratul i-o tăie scurt.

– De ajuns, domnule Bredsell, nu e nevoie să-ți mai lauzi școala. Tânărul Wilde poate rămâne deocamdată sub tutela dumitale, dar dacă va mai veni în fața instanței aici, va vedea țărmul de la Botany Bay[1] înainte de a împlini șaisprezece ani.

Xander surprinse privirea schimbată între Bredsell și March, când lui Wilde îi fură scoase cătușele și fu îndreptat spre reverend. Însuși tânărul nu-și putu înfrâna un rânjet viclean, afișând și un aer de făloșenie când cătușele îi fură luate de pe încheieturi. Acum nu mai exista nici o șansă ca Xander sau Will să-l poată întreba ceva.

[1] Colonie penală din Australia pentru detinuții deportați din Anglia începând cu 1786 (n.tr.)

În răstimp de câteva minute, Wilde va dispărea în aleile întunecate dinspre Holywell Street. Pe când trecu pe lângă ei, tânărul îl salută obraznic pe Will. Mâna lui Will țâșni și îl apucă pe băiat de braț, oprindu-l pe loc.

– Ia-n ascultă, grangure, acușa io-s liber. Nu mă mai iei tu la-ntrebări.

Băiatul rânji spre Will, arătându-și dinții.

Will se aplecă să-l privească drept în ochi.

– Vezi să nu te-neci cu obrăznicia, Wilde. Cea mai bună șansă a ta e deportarea. Lasă-i pe Bredsell și pe March să-ți dea ordine și o să sfârșești în iad.

– Ia întinde-o d-aicea. Turnători ca tine n-are ce să-mi mai spună mie nimicuța.

Băiatul se descotorosi de strânsoarea mâinii lui Will și îl urmă pe Bredsell afară din sală.

– Îmi datorezi douăzeci și cinci de lire, îi spuse Xander fratelui său.

Will se uită lung după Bredsell.

– Urăsc lipitoarea aia. Dacă aș putea dovedi ce face, ar atârna în ștreang pentru asta.

– Bag seamă că ai scos o mulțime de informații de la tânărul Wilde.

– Hai, cară-te! Wilde va fi înapoi în boxă într-o lună.

– Când o să se întoarcă, să te asiguri că-l întrebi de dispariția fratelui nostru.

Will îi recomandă lui Xander câteva feluri nemijlocite de masturbare pe care le putea încerca și îi sugeră o adresă definitivă pe lumea cealaltă.

Următorul caz, un cioplitor acuzat că-și bătea nevasta, iscă un tărăboi. Frații părăsiră tribunalul, Will încă bodogănind nemulțumit ca Wilde fusese eliberat în custodia lui Bredsell. Xander era doar pe jumătate atent la vocea mânioasă. Fiecare din ei suferea în felul lui pierderea lui Kit. Will avea furia. Fuga fusese a mamei lor. Xander acționa. În fața tribunalului, se opriră.

– Mai am o investigație pentru tine.

– Ce?

Will își aranjă în așa fel îmbrăcămintea pentru a-i permite să alunece în negurile londoneze. Arareori venea în casa de pe Hill Street, dar avea niște camere în altă parte, unde Xander nu fusese niciodată invitat. „Nu vrei să știi", îi spusese el odată lui Xander.

Stătea în caracterul lui Will să refuze gătelile elegante pe care mama lor încercase să i le dea. Refuzase să își ascundă stigmatul nașterii sale. Unul ce se născuse umil trebuia să și trăiască astfel.

– Trebuie să știu totul despre Cleo Spencer.

– Cine e?

– O fetișcană cam de douăzeci de ani, care pretinde că are o avere în banca Evershot.

– Ah, încă o încercare de iluminare a străzilor.

– Află pentru mine tot ce poți despre ea.

– Ai de gând să-ncerci din nou?

– Tot am nevoie de douăzeci de mii de lire să îmi cumpăr participația.

Will fluieră, transformarea sa fiind terminată. Odată ce-și băgase în mânecă bastonul de serviciu, nu mai rămăsese nimic din costumul oficial de polițist.

– Și domnișoara Spencer îi are?

– Se pare că are nevoie de un soț pentru a avea acces la banii proprii. Xander își dăduse seama de asta, urmare a propunerii ei uluitoare. Ceea ce nu știa era de ce nu-și găsise încă unul.

– Dacă are douăzeci de mii și are nevoie de un soț, de ce ar trebui să-ți spun ție?

– Pentru că, dacă există cineva mai lipsit de inimă decât mine, frate, ăla ești tu.

Singurul răspuns fu un scurt și aspru râs, în vreme ce Will dispărea în întuneric.

Xander nu-l invidia prea mult. Will părea că e în căutarea acelor slujbe care călesc un bărbat. Ca polițist pe Bow Street, intra fără ezitare pe cele mai întunecate străzi ale Londrei, locuri care nu văzuseră în veci vreun polițist. Colegii lui declarau că putea vedea în întuneric. Xander nu credea afirmația asta, dar știa că Will avea niște capacități ciudate, perfecționate ca spion în armată, de a opera cu iuțeală și siguranță acolo unde alții se poticneau orbește. Mai devreme sau mai târziu, fratele lui va obține orice informație avea Nate Wilde.

Xander rămase singur la mijloc, în Bow Street. Peste drum, cârciuma Brown Bear desfășura un comerț rentabil cu băuturi spirtoase, indiferent de care parte a legii se afla un bărbat. În susul străzii, ființe mai norocoase ieșeau de sub colonadele Operei, râzând și discutând

despre spectacolul serii, urcându-se în trăsuri și birje, îndreptându-se spre casă sau întâlniri sau un club, oameni indiferenți față de lumină, fără a-și imagina cât de repede întunericul le putea fura râsul.

Căutarea lui Kit nu dăduse roade. Mai întâi, rănile îl întârziaseră. Apoi bunăvoința schimbătoare a regentului și obiecțiunile tatălui său în Camera Lorzilor cu privire la înnobilarea lui îl costaseră zile prețioase. Pe când se recuperase, și Will se întorsese din Franța să înceapă o căutare serioasă, cea mai sordidă dintre mahalalele Londrei îl înghițise pe Kit adânc în pântecul ei infect, iar mama lor se retrăsese într-o durere de nepătruns.

Acum avea o nouă șansă. Iluminarea cartierului St. Giles însemna intrarea în locuri întunecate după bunul-plac, demolarea de ziduri, distrugerea de străzi, folosirea de târnăcoape, topoare și lopeți la toate secretele cartierului. Iluminarea St. Giles însemna deszăvorârea unui ascunziș întunecat în inima Londrei și eliberarea celor îngrămădiți înăuntru.

La urechea bună îi ajunse un râs subțire și ațâțat de femeie, un râs fals, de felul celor pe care le auzise prea des în lunile de după înnobilarea lui. În acele prime luni de căutare a lui Kit, atunci când găsirea părea posibilă, sălile de bal exclusive din Londra și unele dormitoare încă și mai exclusive se deschiseseră pentru Xander, așa cum n-o făcuseră niciodată înainte și el descoperise că putea beneficia de vanitatea și egoismul anumitor doamne rafinate pentru a-și finanța cercetările, fără a plăti cu nimic altceva decât cu propriul trup. Mirosul scrisorii mamei sale îi ajunse din nou în nări. O luă și degetele lui întâlniră un pai.

La bancă, în acel prim moment când își dăduse seama că avusese spectatori la cererea lui stângace, se așteptase să-l găsească pe Meese sau vreo slugă a tatălui domnișoarei Finsbury plătită să spioneze. Apoi văzuse pe scaun boneta distrusă a fetei. Ironic, paiul de pe tiv îl convinsese că nu spiona. Dacă se dovedea că era o moștenitoare sau nu, trebuia să-i mulțumească pentru că-l făcuse să înțeleagă reticența de a se însura cu domnișoara Finsbury. Și pentru că-l făcuse să râdă. O să se ducă acasă și o să pună ultima scrisoare a mamei lui în sertar, lângă celelalte. Îi cunoștea mesajul.

Lasă lămpile aprinse. Se va întoarce.

Capitolul 3

Xander găsi ferma Fernhill exact acolo unde îi spusese fratele lui că se află; la marginea satului Woford, pe un teren jos, întins pe acri întregi de-a lungul râului. Vara care abia trecuse încă stăpânea câmpurile și gardurile vii, iar ceața dimineții se topise în căldura unei lungi după-amiezi. Nimic din locul ăsta nu sugera că stăpâna lui avea o avere.

O casă simplă din cărămidă și un grajd stăteau la capătul unei cărări mlăștinoase, dincolo de un iaz. Câteva gâște făcură gălăgie anunțând vizita, plecând apoi legănându-se cu o aroganță leneșă la apropierea trăsurii lui. Xander se îngriji de cei doi cai, se înarmă cu coșul de picnic pe care-l cumpărase de la hanul local și se îndreptă spre casă.

O adiere ușoară aducea mirosul unei zile de spălat. Nu răspunse nimeni la ciocănitul lui, dar din spatele casei se auzea lovitura ritmică a cuiva ce bătea un covor de-i mergeau fulgii. Urmă o potecă plină de buruieni din dreapta spre sursa zgomotului.

Cleo Spencer luase poziția de atac în fața unui preș sărăcăcios de o culoare nedeterminată atârnat pe o sfoară solidă și îl bătea cu o mătură. Părul ei scăpat din ace și agrafe atârna în smocuri arămii în jurul feței. El îi putu vedea pe obraji îmbujorarea cauzată de efort. Un șorț neînnălbit acoperea o rochie de muselină de un verde spălăcit agățată la brâu, dezvelind niște picioare neastâmpărate. Semăna mai mult a spălătoreasă decât a moștenitoare și Xander trebui să-și reamintească ce știa acum despre zdrențăroasa lui. Era fiica răsfățată a unui lord. Poate că acum căzuse în dizgrație și nu mai dispunea de avere, dar ar fi înțelept ca el să-și amintească faptul că ea era londoneză de sânge albastru pe potriva tatălui lui și ar fi mult mai bine să mențină relația cu ea strict de afaceri.

Își lăsă coșul la picioare s-o privească. Ea se dădu mai în spate, își făcu vânt cu mătura și o lăsă să zboare cu o mișcare de mână precum

cel mai hotărât jucător de crichet încercând să ridice o bilă peste gardul despărțitor. Fiecare particulă a ființei ei era furioasă. „Na, mai încasează și asta", părea să spună, „și mai ia una"

– Ținteşti spre bancherul tău?

Ea se întoarse spre el. Capătul măturii îi rată de puțin pieptul și aduse spre el o mișcare blândă a aerului plină de mirosul ei. Nu avea vreun parfum pe care să-l poată simți.

– Tu. Lăsă să-i scape mătura și văzu în acei ochi verzi mândra durere că se afla în dezavantaj. Raportul lui Will spunea că avea doar o alocație neîndestulătoare, controlată de Evershot și March până când împlinea treizeci de ani. Sau până când *se mărita*.

– Am venit să-ți accept cererea în căsătorie.

– Aș, de unde! Privirea ei bănuitoare îl măsură din cap până-n picioare și coșul de pe jos, umplut ochi de doamna Lawful, proprietăreasa foarte grijulie și vizibil curioasă de la hanul Swan din Woford.

– Ai profitat de mine deunăzi când ai făcut oferta în vreme ce eram zdruncinat de refuzul altei femei.

– Zdruncinat?

Duse mâna la sprânceană, dând la o parte bucle umede din acel păr de culoarea coniacului.

– A fost un moment jenant.

– Ți-ai revenit, sunt sigură. Părea că nu te implicaseși cu inima.

– Dar aveam speranțe.

Se apropie cu un pas, acum că mătura se afla la pământ.

– Speranțe ce aveau nevoie de o mare sumă de bani?

– Douăzeci de mii de lire.

Merita laude pentru că nu icnise.

– Așadar eu ar urma să fiu moștenitoarea ta cea culantă?

– Ai douăzeci și patru de ani și nu ai acces la avere până când nu faci treizeci... decât dacă te măriți. Evershot e unul din administratorii tăi, și Archibald March, fratele vitreg al tatălui tău, e celălalt. Trăiește în casa ta și deține controlul exclusiv asupra averii fratelui său, deși nu și asupra averii tale.

Investigațiile lui Will fuseseră remarcabil de amănunțite și îi spuseseră la fel de multe despre March ca și despre moștenitoare însăși. Unchiul ei o declarase nebună de durere la moartea tatălui ei și incapabilă de a-și administra averea. Nu-i de mirare că March avea niște buzunare așa de doldora pentru a finanța acțiuni caritabile.

Xander nu spuse nimic despre caracterul lui March. Se îndoia că ea știa ceva despre legăturile dubioase ale lui March cu școala lui Bredsell. Dar lui Xander i se păru ciudat ca nepoata nobilă și nepotul unui cunoscut filantrop londonez să trăiască într-o fermă năpădită de buruieni.

Privirea directă a fetei era ațintită asupra lui.

– Și când te gândești că te-am acuzat că n-ai aflat mai multe despre domnișoara Finsbury.

– Am sursele mele.

– Mă rog, e un lucru bun că te-am cerut eu pentru că, din nou, calci în strâchini. Își șterse mâinile de șorț. Poți la fel de bine să mă târăști la iaz și să-mi bagi capul în apă și să mă ții acolo.

El trebui să râdă.

– Până când apari la suprafață scuipând și zbătându-te?

– Care femeie vrea să i se spună adevăruri insuportabile despre situația ei drept preludiu la o seducție?

Râsul lui se topi instantaneu. *Seducție* era un mod de exprimare interesant.

– În cazul ăsta, ar trebui să mă iau după tine și să observ ce rochie atrăgătoare ai.

Își dădu jos rochia de la brâu și o lăsă să cadă.

– Ai putea mai degrabă să admiri grajdul decât rochia asta.

– Grajdul nu îți vine așa de bine ca rochia și nu-ți scoate în evidență culoarea ochilor.

Nu mințea.

Ea râse. Un sunet proaspăt, spontan, periculos de auzit pentru că i-ar fi plăcut să-l audă din nou.

– Oprește-te. Nu trebuie să crezi că vreau minciuni de la tine.

– Cred că ce vrei de la mine sunt bani gheață.

Intenționa să-și urmărească scopul. Orice interes de natură sexuală în ce-o privea doar i-ar complica planul.

Privirea ei veselă deveni brusc serioasă și se fixă asupra lui.

– Asta e ce-mi oferi?

– Te asigur că sunt un bancher mai generos decât Evershot.

– Nu vreau un bancher. Începu să se plimbe agitată așa cum făcuse în biroul lui Evershot, ca și cum energia gândurilor ei nu putea fi temperată, mergea încolo și încoace pe iarba uscată până când se opri din nou în fața lui. Mâinile ei zburară în sus într-un gest rapid

de dispreț. De ce să fie mereu bărbații bancherii? Își frământă mâinile. De ce să nu mă ocup eu de propriii mei bani și să stau pe un tron de guinee de aur lăsându-le pe tine să vii în genunchi la mine să cerșești? Mâinile furnicau ajunseră să se odihnească pe poliță.

În cazul ăsta, ai fi o moștenitoare extrem de imorală.

Privirea verde îl măsură, plină de autoritate și duritate.

Nu. Îi întoarse spatele și un strop sperlat îi luă ochii provocat de vehemența ei neașteptată.

Xander privi profilul fetei. Putu vedea curba rotundă a obrazului, o buclă ascunsă după urechi și delicata gâtă a spinării. Nu prea era mare lucru de ea, cu mult mai puțin decât oferea doamnișoara Pinkbury. Era țepoasă ca un ilice și pe deasupra și trufașă. Ar trebui să nu aibă nici o simpatie pentru ea, dar înțelegea dorința de a și controla propriii bani. Mama lui îl învățase cât de important era acest control pentru independența unei femei.

Brațele lui Cleo Spencer erau încrucișate pe piept, ținute strâns lângă trup.

Apăru un pumn cu care se șterse la ochi.

„La dracu'!" Înaintă și o luă de umeri, întorcând-o cu fața la el.

- Hai să încercăm din nou, vrei? Domnișoară Spencer, ai dori să ai acces la avere căsătorindu-te cu mine?

- Ce intenționezi să faci cu cele douăzeci de mii de lire ale mele, Sir Alexander Jones?

Tipic pentru ea să se gândească tot la bani.

- Să cumpăr compania East London Gas și s-o repun în funcțiune.

Niște ochi verzi și aurii ca vara, strălucitori de lacrimi îl priviră, apoi zâmbi și scoase un mic sughiț de râs.

- Talentul tău la complimente e uimitor. Sunt o fabrică de gaz. E o comparație nouă, nefolosită de poeți, sunt sigură. Se dădu înapoi din strânsoarea lui și își șterse ochii cu mâneca. Ce o să faci cu uzina de gaz?

- O să iluminez St. Giles.

- Nu-i de mirare că îți cauți moștenitoare. Nici o bancă nu ar finanța o astfel de afacere.

- Chiar așa.

- Să-ți plătești datoriile de la jocuri ar fi mai profitabil. De ce St. Giles? De ce nu un cartier la modă din Londra, unde ai putea obține profit și ți-ai putea face un nume?

Lui nu-i plăcu aluzia ca el să-şi facă un nume. Însemna că ea înţelesese puţin prea mult din scena pe care o auzise.

– Zeci de investitori sunt dispuşi să lumineze palatele celor bogaţi şi nobili. Nici unul nu e la fel de dornic să aducă lumină acolo unde e cel mai mult nevoie de ea.

Ea îl studie deschis, cu capul înclinat într-o parte.

– Nu-mi pari a arăta ca un sfânt.

– Crede-mă, domnişoară Spencer, nu sunt sfânt.

– Ce fel de căsătorie propui?

Fu rândul lui să se oprească. Intenţionase să se culce cu domnişoara Finsbury în modul acceptat, dar era destul de cinstit faţă de el însuşi să recunoască faptul că vizitele lui conjugale ar fi fost probabil puţine şi rare. Poate că în cele din urmă acea reticenţă ar fi fost imposibil de depăşit.

Cleo Spencer reprezenta o problemă diferită. Să pună mâna pe ea era ca şi cum ar fi pus mâna pe una din maşinăriile alea electrice pe care prietenul lui, Tom Ruxley, le instalase să distreze oaspeţii de la cină. Dar ea era nepoata lui March şi cât se poate de nobilă. Să se culce cu ea nu făcea parte din planul lui.

– Genul obişnuit.

Îşi spuse că minciuna era motivată. Partenerii de la Grupul Metropolitan de Uzine nu vor aştepta o veşnicie, şi Xander n-avea de gând să lase să-i scape ocazia asta aşa cum fusese cu ultima. La urma urmei, planul lui nu-i făcea ei nici un rău. Ar fi avut banii de care avea acum nevoie, şi când căsătoria lua sfârşit, avea să-i înapoieze.

Ea reîncepu să se plimbe agitată.

– Bănuiesc că vrei un moştenitor, cineva care să-ţi ducă mai departe numele şi averea.

Dacă avea un talent, acela era să vorbească pe şleau. Ultimul lucru pe care îl voia Xander era un moştenitor.

– Numele de Jones nu e în primejdie de a se stinge.

– Am putea pretinde că suntem căsătoriţi, sugeră ea, întorcându-se spre el cu o expresie plină de speranţă.

El zâmbi. Poate că, la urma urmei, nu trebuia să-şi facă griji de planul lui. Femeile de rangul ei îl găseau destul de atrăgător, iar trecutul lui – o tentaţie sigură de a păcătui. Dar lipsa de entuziasm a lui Cleo Spencer pentru a-i încălzi patul însemna că nu trebuia să-l mustre conştiinţa în legătură cu târgul lor.

- Domnișoară Spencer, înșelarea unei bănci aduce după sine sancțiuni la care probabil că nu vrei să te gândești.

- Cu toate astea, căsătoria este după cum bine se știe, pentru totdeauna, o sentință pe viață.

Nu și dacă te aștepți ca această căsătorie să fie contestată la tribunal. El deja cercetase cu mare atenție un mod de a scăpa.

- Șase ani e mult ca să-ți aștepți banii.

Ea afișă o față mai sumbră și își feri privirea.

- Ai de gând să-ți iei o amantă?

Nu-i putea aduce vreo învinuire pentru că avea orgoliu. Se părea că n-avea așa ceva.

- Îți subestimezi farmecul personal.

- Farmecul pungii mele te-a adus azi aici. Nu poți nega asta.

- O pungă pe care o poți deschide doar dacă te măriți. Am căzut la înțelegere?

Atunci, ea se uită drept la el, înclinându-și agresiv bărbia.

- Vreau o alocație generoasă și acces egal la banii *noștri*. Dacă mergi la bancă, merg și eu cu tine. De fiecare dată. Și vreau o situație exactă a fiecărui bănuț pe care-l cheltuiești. O să insist să am facturi.

El o privi cu răceală. Își imagina ea oare că un bărbat păstra facturi pentru serviciile prestate de amanta lui?

- Dacă așa dorești, dar și tu va trebui să-ți aduci facturile *tale* la întrevederile noastre.

Privirea disprețuitoare apăru și dispăru într-o clipită.

- Trebuie să văd totul în documentele înțelegerii, înainte de a mă mărita.

- Avocatul meu va pregăti actele.

El așteptă, fiind supus unei alte atente examinări înainte ca ea să dea aproape imperceptibil din cap.

- Unde vom locui? Sau chiar o să locuim împreună?

- Eu trebuie să fiu în oraș pentru a-mi urma speranțele.

- Orașul va fi pe gustul meu dacă pot să-l am pe fratele meu mai mic cu mine. Știi că am un frate mai mic?

El dădu din cap. Știa puține despre frate, deținătorul titlului, un băiat cu trei ani mai mic decât Kit.

- E loc destul.

- Vreau să-l pregătesc pentru școală și să-i aduc profesori. Odată ce e aranjat, pot locui oriunde.

– Atunci nu mai rămâne decât să stabilim o dată. Duminică îți convine?

– Duminica asta?

– Am o licență specială în buzunar și sunt nerăbdător să mă însor.

– Trebuie să mai subliniez cât de îngrozitor de sigur ești pe tine?

– S-ar putea să fiu mai sigur de disperarea ta.

– Disperare!

Cuvântul fu rostit cu o răsuflare indignată.

– Nu asta te-a făcut să mă ceri de bărbat?

Cleo nu pretinse că nu-l înțelege. Afișă o expresie pe care el ajunsese să o cunoască. Ea avea de gând să fie sinceră cu el.

– Poate că pur și simplu am văzut pierderea domnișoarei Finsbury ca pe câștigul meu. Și dacă mi-ai spune un singur lucru despre tine, aș avea un motiv pentru înțelegerea noastră, altul decât cel evident economic.

El nu-și putu reține un rânjet.

– Am treizeci de ani, cântăresc optzeci și două de kilograme și nu-mi plac bomboanele de mentă.

– Nimănui nu-i displac bomboanele de mentă.

– Cunoscându-mă, îți vei îmbogăți experiența în ce privește bărbații.

– Unde o să ne căsătorim?

– Vicarul de la Woford Abbey a fost de acord să ne căsătorească.

Cleo se uită la rochia ei decolorată, și el trăi un periculos moment de simpatie față de ea. Probabil că visase la Hanover Square.

– Chiar mă crezi foarte nevoiașă.

Xander își păstră fața lipsită de expresie.

– Ai nevoie de fonduri urgente?

Ea își ridică bărbia.

– Nu.

Chiar era încăpățânată. Își scoase portofelul și îi oferi două bancnote de valoare mare.

– Serios, n-am nevoie de banii tăi.

El își pierdu răbdarea. Nu era în intenția lui să transforme propunerea într-o curtare reală. Asta nu se potrivea cu planul lui.

– Amândoi avem nevoie de bani. Asta-i ideea, nu-i așa? O să ne înțelegem mai bine dacă o să recunoaștem asta.

– Corect. Totul e despre bani. Luă bancnotele. Va trebui să te întâlnești cu administratorii mei pentru a avea acces la averea mea.

– Și să prezint documentele de căsătorie. Știu.

Îi întinse mâna pentru a pecetlui înțelegerea.

Cleo se uită la mâna lui și după o pauză i-o întinse și ea pe a ei. Fu un scurt contact, mâna ei într-a lui, mică și aspră și hotărâtă. El crezu că simte un tremurat în mâna ei înainte de a și-o smulge înapoi. Xander închise și deschise pumnul, înlăturând senzația mâinii ei în a lui.

– Ei bine, promit că din când în când o să-mi țin gura, chiar dacă ești pe cale să te faci complet de râs.

El rânji. Nu se putu abține.

– Promit să nu te strâng de gât.

Capitolul 4

Cleo îl privea pe Charlie cum își mai tăia o felie din cea mai bună șuncă a doamnei Lawful. Mâncase încontinuu preț de un sfert de oră din festinul adus de logodnicul ei, și Cleo hotărî că e în regulă să-i spună ce noutăți avea.

– O să mă mărit.

– Chiar sper asta. Își mai puse o bucată de șuncă pe farfurie.

– Duminică.

El își ridică privirea, șunca atârnând în furculiță.

– Ce?

– Duminică o să mă mărit cu Sir Alexander Jones.

Își trase șalul mai strâns pentru a-și ascunde un fior. Rostirea cuvintelor despre planul ei de căsătorie îl făcea real, nu o invenție nebună concepută în dogoarea trudei de după-amiază. Charlie își lăsă furculița jos și se uită la ea.

– Cleo, despre ce vorbești tu acolo? Ți s-a întâmplat ceva?

– Da. L-am cunoscut pe Sir Alexander săptămâna trecută la bancă. Am... vorbit și ne-am dat seama că ne putem ajuta unul pe altul, căsătorindu-ne.

– Vrei să spui că-i un nenorocit de vânător de avere, nu-i așa? Charlie cunoștea la fel de bine ca Cleo amănuntele moștenirii ei.

– O să cumpere o uzină de gaz și o să ilumineze St. Giles.

– O uzină de gaz? Pentru o clipă fu atras de idee. Cleo îl putu vedea cum începuse să-și imagineze și cum se opri. Cu banii tăi.

– Nu cu toți. O să fie destul pentru noi. Gata cu așteptatul și cu foamea. O să cumpărăm căruțe întregi de cartofi și o să mâncăm din ei de trei ori pe zi. O să ai haine frumoase și o să mergi la școală.

De la plecarea lui Jones se concentrase pe acea parte a înțelegerii. Voise să-l întrebe pe Jones despre croitorul lui, dar se gândise că întrebarea putea fi prematură. Cu toate astea, în două săptămâni va putea să-l ducă pe Charlie pe Bond Street să-l îmbrace cum se cuvine

și să angajeze un profesor pentru a se asigura că ia examenele de admitere. Și March nu va putea să-l ia de lângă ea.

Charlie își împinse farfuria din față cu o privire de regret, ca și cum mâncarea ar fi devenit dintr-odată necomestibilă pentru că făcea parte din înțelegerea cu Jones.

– Cleo, n-ai nici o noimă. Nu te poți mărita cu oricine doar să ai acces la bani.

– Jones nu-i oricine. E cineva foarte distinct. E brunet, cu ochi cenușii și un fel de a fi foarte direct. E puternic. Cred că-i poate face față lui March.

Nu menționă că Jones era fiul nelegitim al lordului Candover, un lord la fel de rece și de puternic ca oricare altul din Londra. Nu putu ghici care erau relațiile lui Jones cu tatăl lui, dar lui nu-i plăcea poziția pe care o avea în societate. De asta era sigură. Părea a fi un gentleman sub toate aspectele, cu excepția singurului care conta. Măritișul cu el ar însemna să întoarcă spatele unei lumi în care Charlie va intra într-o zi. Dar serios, lumea aceea îi întorsese spatele din cauza datoriilor tatălui ei, a morții lui scandaloase și a zvonurilor lansate de unchiul ei despre fuga nebunească de sub tutela lui.

Nu spusese nimic despre persoana lui Sir Alexander, despre ochii cenușii cu scânteia ascunsă de la care nu-și putuse lua privirea, despre vocea gravă ce-o făcea să se încordeze, mâinile ce o făceau să-și imagineze cum ar fi să danseze goală.

Charlie deschise gura să protesteze, dar o închise și se concentră asupra farfuriei. Atât de rar avea suficientă mâncare pentru a-și satisface pofta și savurase atât de deplin în sfârșit mâncarea pe săturate. Ura să-l vadă că regretă asta.

După o clipă, se uită din nou la ea cu o privire serioasă.

– Cleopatra. Folosi numele ei întreg. Sunt singura ta rudă masculină, singurul căruia îi pasă de tine în orice împrejurare. Ar trebui să-l cunosc pe omul ăsta, să-i pun niște întrebări despre el și intențiile lui.

– Intenția lui este să repună în funcțiune compania East London Gas și să ilumineze St. Giles, în vreme ce eu îmi cheltui averea pe tine, scumpule. Mie mi se pare un plan bun.

– Mie mi se pare o completă aiureală. I-ai spus lui Evershot?

N-o întrebă despre March.

– Nu trebuie să știe decât după nuntă.

Charlie se uită la ea.

Ai gânduri necurate.

Absolut. Își dorea doar ca Sir Alexander să nu fi zâmbit așa cum o făcuse atunci când se despărțiseră. Fața lui avusese atunci un farmec care îi tălăuse răsuflarea.

March o să fie turbat de furie.

Cleo zâmbi. Își îngădui asta, un zâmbet larg și satisfăcut.

I auzi?

O duminică mai târziu, Cleo observă că piatra rece de sub picioarele în pantofi subțiri, asemănătoare cu cea din holul unei mici biserici, era tocmai propice pentru a înțelege adevărurile dureroase. Nunta ei, cea pe care urma s-o aibă, nu va fi cea la care visase în copilărie.

Odinioară visa să facă o partidă mare, să pună mâna pe fiul unui duce sau conte și să se mărite cu mare pompă și cu articole în ziarele de dimineață. Irosise duzini întregi de fantezii încercând să aleagă o celebrare nupțială potrivită, imaginându-și mai întâi o masă de dimineață cu șampanie și căpșuni, iar apoi o serată dansantă cu artificii. În aceste reverii dulcege, mirele era un tânăr fermecător care iubea câinii și caii și avea un mare conac la țară. Și dansa bine.

Aici, se afla în bisericuța copilăriei ei, gata să se mărite cu un străin cu ochi duri care îi voia banii, cu fratele ei șovăitor drept singur însoțitor și fratele mirelui, ostil și de proastă reputație, drept principal martor. Se vor căsători și vor fi și plecat înainte de începerea slujbei obișnuite.

– Cleo, poți să renunți, să știi. Charlie făcuse acest comentariu de nenumărate ori de când cei doi frați sosiseră să-i ia la biserică.

– Cu toate astea, n-o s-o fac. Dacă tremura, era din cauza aerului rece. Parcă venise sfârșitul anului. Își putea vedea răsuflarea în micul hol. Renunțase la pelerina ponosită în favoarea unei rochii de muselină de culoarea levănticii, cumpărată cu banii mirelui.

– Nu-l cunoști. Arată ca o statuie.

– Așa pare, nu? Totuși, fusese generos în prevederile pentru ei. Ea citise contractul de mai bine de zece ori și era puțin amețită la gândul banilor de cheltuială pe care urma să-i aibă.

– Se uită la tine ca un leu la o mielușea.

Nu vreau să fac vreun reproș la metafora ta, scumpule, dar se uită la mine mai mult în felul în care un bancher se uită la un seif cu aur.

Charlie scutură din cap.

Nu mă necăji. Doar pentru că sunt tânăr, să nu crezi că nu-mi cunosc datoria față de sora mea.

Tăcu, cu umerii adunați și mâinile vârâte în buzunare, încheieturile osoase expuse din mânecile rămase scurte. Ea aproape că-i putea vedea gândurile, cu sprâncenele încruntate și părul castaniu zburlit.

- Ar trebui să vorbesc cu el, ca de la bărbat la bărbat. Ar trebui să-l fac să înțeleagă că, dacă ți se întâmplă ceva, dacă te face nefericită, îmi va da socoteală.

- Ești un dulce, scumpule, dar nu-i Barbă-Albastră.

- Cum să știm? Nu-i știm familia, nici prietenii.

- L-am cunoscut pe fratele lui.

Charlie pufni.

- Fratele lui arată ca un pirat și miroase ca o berărie.

- Ce știi tu de berării?

- Nu sunt chiar un ageamiu. Și dacă acest Jones e un escroc care doar îți ia banii?

- Foarte probabil că o să-l prind și o să-l omor.

Voise să-l șocheze pe Charlie ca să zâmbească, dar el doar scutură din cap către ea.

- Mă poți ajuta dacă vrei.

- O să fiu închis cu unchiul March.

Își lăsă jos capul.

Ea îi dădu una peste umăr.

- Ba nu, n-o să fii. Din motivul ăsta, facem toate astea.

- Tu faci toate astea. Cleo, te-ai gândit, vreau să zic, oamenii căsătoriți... Charlie înghiți și își îndreptă umerii... Oamenii căsătoriți se culcă împreună. Și dacă nu-ți place să te culci cu el?

Aha, deci asta era grija. Habar n-avea ce știa el despre activitățile sexuale. Draga de domnișoară Hester Britt îi dăduse lui Cleo o explicație amănunțită și la obiect. Dar era greu de spus ce ar fi putut auzi sau vedea Charlie la ferma Davies. Îi vârî buchetul doamnei Lawful în mână, îl luă de umeri și se uită drept în ochii lui căprui și neliniștiți. Nu-i putea spune că se căsătorea cu un om de gheață care se gândea la ea ca la o uzină de gaz.

– Oamenii căsătoriți se culcă împreună, firește, dar fiecare pereche ajunge acolo în felul ei. Mă aștept ca eu și cu Jones să așteptăm o bună bucată de vreme.

În vechea sacristie a bisericii Woford Abbey, Will i se adresă lui Xander.

– Ți-ai pierdut mințile, să știi.

– Mulțumesc pentru susținerea entuziastă. Ai inelul?

Will își bagă mâna în buzunarul de la vestă și scoase o verighetă simplă din aur pe care Xander o cumpărase pentru mireasa lui.

– Dacă vrei să te încătușezi pe viață, n-ai decât, fă-o, dar fata aia habar n-are în ce se bagă.

– N-am mințit-o.

Xander își verifică cravata într-o mică oglindă aflată lângă o haină preoțească agățată, ce avusese și zile mai bune.

– Păi, nu i-ai spus chiar totul.

– Vrea să aibă acces la avere și o să aibă.

Cravata arăta bine.

– Tu vrei acces la averea ei.

– Profităm amândoi.

– De ce n-o împrumuți direct cu bani pentru a-l aranja pe fratele ei la școală?

– Nu sunt o organizație caritabilă. Xander se uită la ceas. Un bătrân clopotar zbârcit, sperând să primească un bănuț, îi conduse spre sacristie, unde vicarul, domnul Tucker, urma să-i întâmpine la ora opt. În ultimul moment, avocatul lui Xander nu putuse să fie martor, așa încât Xander îl târâse pe Will.

El se sprijini impertinent de tocul ușii. Un ochi învinețit și bărbia nebărbierită nu contribuiau la ținuta sa, dar era treaz și era îmbrăcat cum se cuvine. Până acum, vechea biserică încă era în picioare.

– I-ai spus despre regulile tale? Știe că te-ai jurat că nu te culci cu bogătașe? Doar nu se așteaptă să dea naștere vreunor mici și frumoși plozi Jones?

– Îl are pe fratele ei de care să aibă grijă. Scoate-ți capul pe ușa aia și vezi dacă vin.

Will se îndepărtă de ușă și se uită afară.

– Nici urmă de mireasă sau de vicar. Poate că s-a răzgândit. Închise ușa. Ai o cale de ieșire din asta, nu-i așa, frate?

– Ce grijă mișcătoare! Da, există o cale. E un risc.

Will căscă.

– Crezi că-i nebună?

– Vrei să zici dacă cred povestea pe care a răspândit-o March despre ea?

– În cazul ăsta, profiți de o ființă nevinovată. E subțire ca un lăstar și tremură ca o frunză.

– E o dimineață geroasă pentru o rochie din muselină.

Poate că Cleo Spencer era subțirică, dar Xander avea o imagine a ei înfruntându-l și bătând covorul cu o energie furioasă. Nu era vreo domniță fandosită care să fie intimidată de el și era sigur că îl va face să respecte fiecare rând din înțelegerea lor.

– Și apoi mai e March. Va trebui să-ți păzești spatele în fiecare clipă, chiar dacă obții acces la banii ei. În special dacă obții acces la banii ei.

– Dacă March mă omoară, o să ai satisfacția de a fi avut dreptate și ocazia să-l arestezi. Fu întrerupt de sunetul unor pași. Ah, iată-l pe vicar, dacă nu mă înșel. E vremea să mă însor.

La altar, Cleo studie expresia de pe fața mândră a mirelui ei. Concentrarea acestuia îl diferența de fratele lui batjocoritor și de vicarul zgribulit. Încerca să-și spună că arăta ca un bărbat care cumpără o uzină de gaz, dar privirea lui cercetătoare o neliniști. Prezența lui fizică o făcea să simtă fluturi în stomac și pielea ei părea să se însuflețească sub privirea lui. Îi dădu lui Charlie buchetul doamnei Lawful, își ridică voalul și se uită direct spre viitorul ei soț, așa cum făcea și el. El o surprinse cu un râset, fața relaxându-se în acel zâmbet neliniștitor pe care Cleo și-l amintea din grădină.

– Ești gata să devii Lady Jones, domnișoară Spencer?

– Speri că o să bat în retragere?

Domnul Tucker își drese glasul. Arăta de parcă ar lua-o din loc dacă vreunul din frați i-ar spune vreun cuvânt.

– Există vreo întrebare cu privire la procedură?

– Nici una spuse fratele cel plictisit. Continuă, omule.

Domnul Tucker își deschise cartea și începu să parcurgă cu greu slujba de căsătorie. Cuvintele păreau să răsune din pietrele aflate în biserica pustie, niște cuvinte cu totul șocante pe care Cleo își dădu seama că nu le mai auzise până atunci. „Oare cum gândea

Biserica?" Fiecare frază menționa îmbrățișarea trupească. Probabil că Charlie era din cale afară de înspăimântat. Cu siguranță că domnul Tucker era.

Lângă ea, bărbatul cu ochi de nepătruns și o voce adâncă și mângâietoare promitea s-o venereze cu trupul lui, acela înalt și zvelt care radia căldură în naosul rece. Un val surprinzător de căldură îi traversă pielea. Când el îi luă mâna în mâna lui subțire și arsă de soare și îi puse verigheta de aur pe deget, se simți ametită de căldură.

Se calmă și își repetă partea. Serios, era puțin probabil să existe intimități între ei. Nici nu se cunoșteau prea bine. Căsătoria lor era o chestiune numai despre bani. Aveau scopuri care îi vor ține ocupați și îndreptându-se în direcții diferite. Foșnind o pagină subțire, domnul Tucker își termină textul și îi declară soț și soție.

Fratele mirelui, cel cu privirea sălbatică, îl plesni pe spate.

– E gata, mai lipsește doar hârțogăria. Sărută-ți mireasa, omule, mormăi el.

Noul soț al lui Cleo se întoarse spre ea cu o față reținută și mândră. Momentul se prelungi și ea avu timp să observe fire argintii în părul lui și urma palidă a unei cicatrici ce îi tăia urechea dreaptă. Îi sări în ochi buza inferioară senzual de plină. Ezitarea lui se prelungi până când deveni stânjenitoare.

Nu voia s-o sărute. N-ar vrea s-o sărute. Orice căldură ar fi simțit în vocea lui era produsul imaginației ei. Se ținea foarte bățos, cu expresia feței împietrită, în afara ochilor. Privirea lui dogoritoare, cenușie, era vie și fixată pe gura ei. Ea simți cum stânjeneala îi înțepa obrajii.

Patru ani de sărăcie n-o lecuiseră cu totul de orgoliu. Reticența lui de a o săruta îi răni mândria.

– Ce slujbă obositoare! spuse ea. Cumva, Biserica reușește să vâre o viață într-o scurtă slujbă într-un limbaj potrivit mai degrabă pentru cel mai josnic bordel decât pentru sfântul altar.

Ridică din umeri și se întoarse spre Charlie să-și ia buchetul. Și el părea a fi încremenit. Dacă ar continua să dea din gură, poate că s-ar depăși momentul.

– Ce slujbă șocantă, domnule Tucker, cu toate vorbele acelea despre „păcat trupesc, dorințele și poftele trupești ale bărbatului și bietele brute". Mă mir că nu v-au făcut să roșiți. Biserica Anglicană ar trebui să se rușineze – astfel de avertizări despre îngrozitoarea

zi a judecății de apoi și să „nu se intre în căsătorie cu ușurință și fără chibzuială sau motiv" Cel mai rău fel de tactici de intimidare.

Cu o rapidă mișcare, noul ei soț preluă controlul, apăsând degetul mare, cald și ferm, pe buzele ei. O furnicară pe loc.

– Promit să nu te strâng de gât, spuse el cu privirea ațintită asupra ei.

Degetul lui mare îi atinse buzele și se îndepărtă. Dar senzația zăbovi.

Cleo își ridică privirea spre ochii cenușii ce păreau topiți de dogoare.

– Promit să-mi țin gura. Înghiți. Câteodată.

Privirea lui deveni întrebătoare, și Cleo încercă să ascundă ceva fierbinte și viu ce sălta în adâncul ființei ei, nerăbdător să-i răspundă acelei priviri.

El înjură, o înjurătură scurtă și aspră și îi luă fața în palme, palmele care îmbrățișaseră ceașca de ceai. Ea simți cum i se taie răsuflarea, în vreme ce inima îi bătea intens și greu pe țesătura subțire a rochiei. El se aplecă și își apăsă gura pe a ei, silindu-i buzele să se deschidă și răpindu-i răsuflarea cu un sărut nemilos, atotștiutor, ce continuă la nesfârșit, sfărâmând zidurile neprotejate ale permisiunii și participării.

Simțurile adormite ale lui Cleo se treziră peste tot, se desfășurară în sâni și se întinseră în pântec și mai jos. Gândul rațional se înecă în vârtejuri de energie dezlănțuită și moleșeală neajutorată până când se agăță de mâneca lui de lână pentru a nu se topi în pietrele bisericii.

Sărutul se sfârși și șocul bruștei lui retrageri o lăsă plutind, vie, cu senzația încă circulând prin ea. Cu doar o singură atingere rapidă sub cot o conduse să semneze în registru. Acolo, își puse mâna pe registru, minunându-se că mintea îi funcționa fără efort, în vreme ce în ea, un iluzoriu simț pe care nu știuse că-l are se zbătea să-i impregneze trupul cu amprenta sărutului lui. Odată ce formalitățile fură îndeplinite, domnul Tucker se refugie în sacristie și alaiul de nuntași părăsi biserica.

Afară, un soare palid de Sfântul Mihai[1] făcea un efort slab să încălzească ziua. O trăsură frumoasă cu doi cai negri stătea să aștepte,

[1] 29 septembrie – ziua Sf. Mihai (n.tr.)

cu un băiat ce se zgâia prostește lângă capetele cailor. Sir Alexander Jones își trase mănușile pe mâini și își puse pălăria pe cap.

– O să dau un anunț la ziare.

Se întoarse spre fratele lui.

– Ești gata, Will?

Fratele pirat al mirelui își ridică o sprânceană a ochiului său bun și o salută pe Cleo, atingându-și degetul de pălărie.

– Și uite-așa s-a zis cu luna de miere, mormăi el, urcându-se în trăsură.

Uitându-se peste umăr, soțul ei spuse:

– Am comandat un mic dejun la han, dacă vrei. Când ești gata să vii în oraș, spune-i doamnei Lawful. S-au făcut aranjamente pentru transportul tău. Dacă ai nevoie de bani, poți să-i ceri domnului Taylor, administratorul meu.

Plecă.

Cleo și Charlie rămaseră în arcada de piatră a ușii bisericii și se uitară cum cei doi frați dispărură pe drumul pustiu. Cerul arăta amenințător și aveau mult de mers până acasă. Pantofii lui Cleo n-ar supraviețui în veci unei ploi.

– Credeam că o să te sărute din nou, oftă Charlie.

– Bănuiesc că a plecat să-și cumpere uzina de gaz. Ar face bine să nu-și piardă gândul ăsta. Orice i-ar fi făcut ei sărutul soțului, asupra lui nu lăsase nici o urmă.

– Băncile nu-s deschise.

– Dar hanul este, scumpule. Hai să savurăm un mic dejun copios, ce zici?

Capitolul 5

Nu se putea nega afecțiunea lui Archibald March pentru clubul său londonez. Înălțimea încăperilor și confortul civilizat al serviciilor sale îl sprijinise prin toți acei lungi ani când locuise în apartamente strâmte de burlac înainte de moartea fratelui său.

Îi devenise un obicei să fie văzut în sala de adeziuni în mare parte din seri, unde colegii de club nu-i deranjau fotoliul. Acolo citea ziarele și bea un pahar de vin pentru a prinde puteri pentru solicitările unei seri londoneze. Din colțul său obișnuit îi saluta pe cei ce îi sprijineau feluritele acțiuni caritabile, membrii ai parlamentului pe care se putea conta că votează așa cum li se indica, ba chiar și pe însuși ministrul de interne, și el membru al clubului.

În fotoliul său putea uita că era doar o notă de subsol în paginile almanahului nobilimii consacrate familiei Spencer. Era fiul mamei sale, făcut nu cu distinsul Lord Woford cu care se măritase când Archibald avea doi ani, ci cu John March, un obscur moșier cu câțiva acri în stăpânire. Archibald nu uita niciodată că, deși un baron îl încurajase să-i spună *tată*, deși îi arătase lui Archibald toate semnele de afecțiune și bunăvoință pe vremea cât trăise, murind, acel baron, cu o lipsă totală de sentimente paterne nu-i lăsase lui Archibald nici un titlu și nici o avere, ci doar câteva mii de lire pe an. Rămăsese în sarcina lui Archibald însuși să îndrepte accidentul nașterii sale prin orice mijloace avea la îndemână.

Londra cu nesfârșita sa sursă de cerșetori și hoți îi arătase prima cale; pe a doua o descoperise singur.

În această seară de octombrie, plesnetul ziarului *Morning Chronicle* lovindu-i fotoliul și apoi căzându-i deschis în poală îl făcu să-și izbească paharul de buze și să verse o minusculă picătură de vin pe cutele artistic pliate ale cravatei.

– Bănuiesc că ai un plan, March.

Vocea vocintului de deasupra fotoliului său glăsuia cu un privilegiat accent glacial al unui stravechi titlu.

De prima dată când o auzise, Archibald o studiase pentru a înțelege de ce vocea îl emoționa și îl înspăimânta în aceeași măsură. Prin naștere, avere, putere, posesorul acelei voci n-ar trebui să vorbească niciodată cu Archibald March, fiul vitreg al unui biet baron. Senzațional era că Archibald își modelase în așa fel propria poziție de luptă încât îl avea pe acest bărbat de partea sa. Archibald îi făcuse un serviciu Înaltei Preamăriții Sale, și asta îl îndatorase pe Înalt Preamăritul față de Archibald.

Cu toate astea, era o voce fundamental indiferentă față de Archibald March, gata să l distrugă dacă se va dovedi incomod. Ăsta era riscul de a face servicii pentru cei foarte puternici. Archibald era prudent. Își apăra căile de scăpare cu mare grijă. Pur și simplu nu-i surâdea în nici un fel să încerce dacă vocea l-ar putea găsi în caz că ar fi nevoie să dispară.

Își lăsă jos paharul și luă ziarul. Văzuse anunțul cu nunta nepoatei lui cu singurul om din Londra care ar trece cu vederea reputația ei pătată, singurul om din Londra care i-ar folosi banii într-un fel foarte incomod pentru bărbatul puternic de lângă Archibald. Acum că nefericitul eveniment fusese anunțat lumii întregi, încercă să nu permită ca vai atât-de-politicoasa voce să-l tulbure.

Obișnuința îl îmboldi să-l liniștească.

- Bineînțeles că am un plan. Căsătoria e evident o înșelătorie. Nepoata mea a fost subiectul experimentului unui bărbat lipsit de scrupule de origine umilă cu scopul de a-i fura averea. L-am angajat pe Lushington să deschidă o acțiune la Consistoriul[1] Londrei.

Nu se schimbă nimic. Nici un răspuns. Zumzetul tăcut al vieții clubului continua în jurul unui con de liniște ce-i ținea pe loc pe March și pe bărbatul de lângă el. Ospătarii erau ocupați pe când încăperea se umplea cu tot mai mulți membri, dar nici unul nu-i atrăgea atenția lui Archibald. O înțepătură neplăcută îl făcu să simtă dogoarea ce i se aduna la subsuori. Serios, nepoata asta se dovedea a fi mai deranjantă decât anticipase.

---

[1] Tribunal eclezlastic în cadrul Bisericii Anglicane, cu competențe în cazuri de căsătorie, divorț și copii nelegitimi (n.tr.)

– Să zicem două săptămâni, atunci? reluă vocea, pentru a rezolva problema?

– O lună ar fi mai bine.

Dacă nepoata devenea mai supărătoare, trebuia plănuit un accident.

– Nu, March, o săptămână ar fi mai bine.

Trecu un timp până când Archibald se simți destul de stăpân pe sine pentru a-și ridica din nou paharul. Se gândi că cel mai bine ar fi să-și schimbe complet lenjeria înainte de angajamentele de seară.

– Sper că Barbă-Albastră nu te omoară imediat.

Charlie avea fața lipită de fereastra trăsurii elegante închiriate de Sir Alexander Jones pe când huruiau pe Park Lane în ceața de octombrie, trecând pe lângă un lung șir de case având fațade cu bovindouri. Cleo își amintea că dansase și cinase în câteva.

– Ai vrea să mai zăbovești să admiri peisajul înainte de a fi nevoit să pleci din oraș?

Charlie se retrase de la fereastră.

– N-am fost niciodată la Menajerie.

– O s-o pun în capul listei, scumpule, dar cred sincer că Jones va dori să se asigure de averea mea înainte să-mi facă felul.

Charlie se încruntă și se vânzoli în jachetă. Cleo bănuia că pălăvrăgeala lui despre Barbă-Albastră era o mascare slabă a neliniștii sincere, și adevărul era că nu știa ce să creadă despre caracterul sau motivele soțului ei. Spusese că vrea o uzină de gaz, dar Cleo avusese la dispoziție o lungă săptămână să cugete la asta. Nici un bărbat nu voia doar o uzină de gaz. Cu toate astea, trimisese după ei, și ea apreciase prima tranșă generoasă a alocației ei drept un semn bun că intenționează să onoreze târgul lor.

Trăsura coti brusc, forțându-i să se aplece. Charlie se încruntă.

– Ce?

– Cleo, vreau să știi că sunt pregătit să te apăr.

Se îndreptară de spate, și el își duse mâna la cizmă de unde scoase un cuțit ce arăta periculos, cu tăiș pe ambele laturi și un inel masiv de fier la bază.

– Charlie Spencer, ce naiba e asta?

– E un cuțit de înjunghiat porci. Mi l-a dat Davies. Mi-a spus că ar trebui să am ceva cu care să te apăr.

- Dă-l încoace. Cleo întinse mâna. Aici e Mayfair și nu docurile companiei din Indiile de Est. Singurele arme de care ai nevoie aici sunt o sprânceană ridicată, o minte ageră și un monoclu. Destul de periculoase, dar deloc sângeroase.

Charlie scutură din cap, ținând cuțitul.

Promite-mi, Cleo, că o să-l folosești dacă e nevoie.

Arăta solemn și curajos în ciuda părului zburlit și a feței slabe. Trăsura începu să încetinească.

- Promit, spuse ea.

El îi dădu cuțitul cu o aparentă ușurare.

- Chestia e că fetele n-au locuri prea bune de ascuns cuțite.

- O să-l pun sub pernă.

El se lumină dintr-odată.

- Bine te-ai gândit. Exact locul nimerit.

Trăsura se opri și ei coborâră pe Hill Street în praful fumuriu al Londrei, la șase străzi de locuința tatălui lor, unde locuia unchiul March. Bagajele fură date jos și un servitor înalt cu păr roșu, umeri înguști și o față lungă și solemnă apăru din casă pentru a plăti vizitiul și călăreții. Trăsura plecă hodorogind pe stradă, în vreme ce Cleo și Charlie rămaseră pe caldarâm sub cerul cenușiu. Un vânt rece le lipi hainele de corp pe când priveau casa lui Sir Alexander Jones.

De la parter până la mansardă ferestrele ei străluceau, niște dreptunghiuri lungi de lumină ca niște lingouri de aur. Nenumărate lumânări ardeau cu niște costuri uluitoare. Charlie se întoarse spre Cleo cu o privire timidă. Ea încă ținea cuțitul în mână.

- E luminată ca o scenă, șopti el.

- Nu-i de mirare că trebuie să cumpere o uzină de gaz, răspunse Cleo.

Servitorul tăcut cu fața lungă, cabalină se aplecă și le luă bagajele.

- Aici.

Apoi pe ușă ieși soțul ei, cu trăsăturile adumbrite de lumina din spatele lui. Ea trebuia negreșit să se obișnuiască cu înfățișarea lui chipeșă și severă, așa încât să nu se mai holbeze la el de fiecare dată. Expresia de sub sprâncenele negre era impenetrabilă.

Ceremonia rapidă, plecarea lui grăbită și o săptămână de activitate îndepărtase din memorie acel moment tulburător din biserică când buzele lui zăboviseră pe ale ei. Acum privirea lui întunecată o găsi pe a lui Cleo și readuse brusc la viață amintirea acelui sărut

arzător. Ea încercă să identifice senzația înșelătoare. Stomacul i se răsuci, ceea ce nu putea fi nimic mai mult decât răspunsul trupului ei la capătul unei lungi călătorii cu trăsura. Explicația era trecerea de la mișcarea de legănare și săltare din timpul călătoriei cu trăsura la contactul ferm cu piatra nemișcată. Își vârî mâna ce ținea cuțitul în cutele pelerinei.

Trecu un moment stânjenitor până când Jones înaintă și îi scutură mâna lui Charlie.

– Trebuie să-ți răpesc sora pentru o întrevedere cu avocatul nostru.

– Acum? protestă Cleo. Nu-l pot părăsi pe Charlie înainte chiar de a trece pragul.

– Norwood așteaptă.

– Nu-ți face griji, Cleo. Charlie îl urmă pe servitor. E bun un martor, șopti el pe când trecea pe lângă ea.

Soțul lui Cleo o conduse printr-un hol atât de strălucitor că o făcu să clipească, trecu de o nimfă de marmură la baza unei scări de fier și intră într-o bibliotecă ticsită de cărți, unde lumina era oarecum domolită. Un domn solid cu o față pătrată și cu jiletca ce stătea să plesnească pe talia lui corpolentă ridică un pupitru pentru scris din poală și se sculă în picioare. Avea fața lată și trăsături blânde, cu sprâncene ca niște smocuri de bumbac, dar ochii albaștri străluceau de o inteligență pătrunzătoare.

– Lady Jones, sunt Norwood, la dispoziția dumneavoastră. Mă bucur să vă cunosc în sfârșit, doamnă.

Cleo îi strânse mâna și se așeză pe locul indicat de el lângă un foc primitor. Norwood rămase în picioare și aruncă o privire încurajatoare spre soțul ei.

– Pot să-ți iau pelerina, nevastă? se auzi vocea de bariton pe care Cleo o putu simți până în adâncul stomacului.

– Firește, spuse ea ridicându-se și desfăcându-și panglica, bărbate.

Simți atingerea scurtă a mâinilor lui pe umeri când pelerina îi alunecă. De ajuns pentru a-i provoca un mic freamăt. Se așeză din nou pe fotoliu, cu fața spre avocat, a cărui privire se fixase pe cuțitul lui Charlie.

Cleo îl puse pe fermecătoarea masă de cireș de lângă fotoliul ei.

– E un cuțit de înjunghiat porci. Fratele meu mi-a recomandat să fiu pregătită să mă apăr în Londra.

Surprinse o scurtă privire amuzată în ochii lui Norwood înainte de a se preschimba într-una mai profesională.

– Să sperăm, Lady Jones, că legile din Anglia rămân destul de severe pentru a proteja o femeie în situația dumneavoastră. Se așeză pe canapea și își puse mâinile pe genunchii lați. Xander m-a rugat să explic care e situația cazului în acest moment. Vrem ca totul să fie pe față, o carte deschisă, ca să spun așa. N-am vrea să mergeți prin oraș fără a avea habar de situația dumneavoastră.

– Există o situație? *Xander*. Numele de alint îi distrase atenția, arogant, dar ieșit din comun. I se potrivea. Stătea sprijinit cu un cot de polița de marmură, cu o privire rece și detașată. Era al treilea detaliu personal pe care-l știa despre el. Nu-i plăceau bomboanele de mentă, săruta ca un bărbat care știa ce făcea și, cel mai surprinzător din toate, existau oameni în viața lui care i se adresau cu un nume de alint.

– Mă rog, da și nu, spunea Norwood. Toate documentele sunt în ordine. Au fost examinate de propriul avocat al băncii. Nu s-a găsit nici o eroare la documente.

Cleo se îmbărbătă. Există un altceva, o dificultate ce solicita implicarea unui avocat, și asta nu putea fi de bine.

– Unul din administratorii dumneavoastră...

– Unchiul March?

Îl putea simți pe Xander cum o privește. Nu fusese sinceră pe de-a-ntregul cu el. Nu-l știa pe March, și Cleo nu-i împărtășise părerea despre unchiul ei. Probabil că el credea că se poate însura cu o moștenitoare dată deoparte fără să obiecteze cineva. La urma urmei, chiar și unchiul ei găsise doar un singur pretendent atunci când se gândise să-i aranjeze o căsătorie.

– Unchiul March a făcut necazuri legate de documentele noastre? Credea că scăpase de March, căsătorindu-se.

– Așa cum l-am sfătuit pe Xander când a venit la mine să-mi spună de căsătorie, n-ar fi de mirare ca administratorii să pună la îndoială intențiile unui bărbat. Ochii albaștri și iscoditori se ațintiră asupra lui Cleo. Poate că Norwood era binevoitor, dar prindea orice ezitare sau tăinuire. Așa că trebuie să vă pun câteva întrebări stânjenitoare.

– Desigur. N-am vrea ca unchiul să se îndoiască de caracterul sacru al uniunii noastre.

Se uită spre Xander, care nu juca chiar rolul unui mire iubitor.

Norwood își puse ochelarii pe nas și își trase în poală micul pupitru de scris.

– Să vedem, când domnul Tucker v-a căsătorit, a omis din neatenție sau nesiguranță ceva din elementele necesare ceremoniei?

– Din câte știu eu, nu. N-am mai fost măritată până acum, dar presupun că a citit toate părțile necesare.

Condeiul lui Norwood scrijelea încontinuu.

– E dorința dumneavoastră să fiți măritată cu Sir Alexander Jones? Și vă considerați căsătorită cu el?

– Da și da. Era conștientă de prezența lui, ca întotdeauna. Nemișcat, tăcut, reușea să-i atragă atenția ținându-se de blestemata de poliță. Înclinarea corpului și a șoldului îi expunea abdomenul plat și linia musculoasă a unui picior.

– Și cine a fost prezent la ceremonia de nuntă?

Cleo își readuse privirea și gândurile spre Norwood.

– Doar familia.

Norwood îi aruncă o privire tăioasă și iute, sprâncenele lui albe se strânseră îngrijorate deasupra ochelarilor.

– Fratele meu și fratele... soțului meu. Și domnul Tucker.

– Și câți ani are fratele dumneavoastră?

– Treisprezece ani.

– Minor.

Norwood notă ceva. Cleo devenise sensibilă la scrijelelile lui.

– E vreo problemă?

– Și domnul Tucker e un vicar legal al Bisericii Anglicane?

– Este paroh în Woford de mulți ani. Nu știu nici un motiv să presupun că e altfel.

– Foarte bine.

– Domnule Norwood, iertați-mă, aș putea să știu motivul acestor întrebări?

– Bineînțeles. Își lăsă jos condeiul și se lăsă pe spate. Cum să mă exprim? Unchiul dumneavoastră se opune vehement la împrejurările căsătoriei dumneavoastră. Bănuiește că ar putea exista o înșelătorie, o conspirație intenționată pentru a induce în eroare banca. Are de gând să ne avertizeze legal, ca să zic așa, și vrem să fim pregătiți pentru el.

– Domnule Norwood, pentru că sunt majoră, și banii de care vorbim sunt ai mei, căsătorindu-mă, am făcut tot ce trebuie pentru a obține acces la ei, nu-i așa?

– Fiți sigură, Lady Jones. Totuși, dacă Consistoriul Londrei decide că această căsătorie este doar o stratagemă, o înșelătorie pentru a obține banii, ați putea fi trasă la răspundere penal, posibil chiar încarcerare sau deportare.

Cleo simți că se sufocă. Nu putea merge la închisoare. Ce avea să se întâmple cu Charlie? Xander Jones lăsase să se înțeleagă că există astfel de consecințe. Își dăduse seama, chiar dacă ea nu, cât de serios era riscul doar al unei simple escrocherii. Dar își schimbaseră jurămintele în biserică. Căsătoria lor era legală. Ce se întâmplase între ei era de natură personală, nu-i așa? Se întoarse spre Xander încercând să pătrundă dincolo de masca lui rece. Oricare ar fi adevăratele lui motive, voia acei bani, își voia uzina de gaz. Se putea baza pe el să meargă mai departe cu înțelegerea lor.

– Lady Jones? Norwood îi atrase din noua atenția. Putem să continuăm?

Cleo dădu din cap. Trebuia să-și țină firea.

– A existat consumarea căsătoriei, penetrare și ejaculare?

– Puteți întreba așa ceva?

– Tribunalul va întreba, o asigură Norwood. Consistoriul este un grup de judecători laici și clerici care pot determina valabilitatea unei căsătorii.

Cleo se uită din nou spre soțul ei. Ochii lui cenușii erau mai mult decât împietriți. Știuse că se va ajunge la întrebarea asta.

– Poți să mă crezi pe cuvânt, Norwood, spuse el.

Norwood nu-și ridică privirea.

– Am nevoie și de cuvântul doamnei.

– În cazul ăsta, îl aveți, spuse Cleo.

Spera ca minciuna să sune convingător.

– Bine, bine. Norwood se opri din scris și își lăsă deoparte condeiul.

– Și acum?

Cleo trebuia să știe.

– Acum ne asigurăm că lumea vă vede drept soție a lui Xander în vreme ce așteptăm audierea. Norwood aruncă nisip pe însemnări, scutură hârtia să se usuce și își băgă ochelarii în buzunarul jiletcii.

– Când va fi audierea?

– O s-o amânăm cât putem, dar probabil într-o lună, dacă e după March. L-a angajat pe dr. Lushington, și omul ăsta nu-i prost. Încearcă mai întâi cu tribunalul bisericii să vadă dacă îl poate bloca pe Xander să-și exercite drepturile conjugale. Și o să încerce și Curtea Supremă dacă bănuiește mărturie mincinoasă. Trebuie să vă avertizez că probabil o să-l caute pe parohul dumneavoastră. Norwood se uită spre Xander. Cât de susceptibil e în fața tentației banilor?

– Are haine jerpelite.

– Ei bine, ar putea fi înțelept să-l avertizați că ar putea fi suspendat și amendat pentru că a celebrat o căsătorie clandestină.

– Cu siguranță, *clandestin* nu e termenul corect, sublinie Cleo. N-am avut o nuntă mare, dar n-a fost deloc secret în Woford.

– Cu toate astea, cu puțini martori și unul din ei minor, March poate contesta validitatea.

– Dar știau și alți oameni de evenimentul ăsta, insistă Cleo.

Norwood se opri din a-și pune bine însemnările.

– Ar fi buni alți martori. Ați avut pe cineva care să vă facă tortul? Puteți să numiți pe omul care a tras clopotele?

– Fără tort. Fără clopote.

Xander se îndepărtă de lângă poliță pentru a sta lângă Cleo.

– Am cumpărat o rochie. S-a comandat o masă de nuntă. Cleo își dădu seama că își arăta toată disperarea pe care o simțea. Gândul că domnul Tucker avea să se afle față în față cu unchiul March nu era încurajator.

– Mai există încă o grijă, Lady Jones. Norwood se întinse și o bătu pe mână. Unchiul dumneavoastră a făcut declarații despre starea dumneavoastră mintală. Nimic oficial, desigur, doar zvonuri. Nu vrem însă să aterizăm în tribunalul de echitate.

„Tribunalul care reglementează problemele nebunilor." Era o avertizare, făcută politicos, dar îi indica lui Cleo că atât soțul ei, cât și avocatul auziseră povestea unchiului March despre fata cea nebună. Va fi urmărită pentru a se descoperi orice semn de instabilitate.

Norwood își îndesă însemnările în servietă, o închise și și-o băgă sub braț. Se ridică să plece.

– Acum banii mei sunt disponibili? îl întrebă Cleo.

– Da, doar dacă și până când anchetatorii Consistoriului se pronunță împotriva validității căsătoriei dumneavoastră.

– Norwood, nu s-ar spune că ai consolat-o pe Lady Jones. Are nevoie de o strategie.

– Păi, în cazul ăsta. Ochii albaştri ai lui Norwood luciră. Iată care este. Să fiţi o soţie bună. Să arătaţi lumii o imagine a farmecului căsniciei. Să organizaţi câteva dineuri, să mergeţi prin oraş, să vă lăsaţi cărţi de vizită, să organizaţi primiri de musafiri acasă, genul ăsta de lucruri. Norwood dădu mâna cu Xander, se aplecă peste mâna lui Cleo şi se îndreptă spre uşă. Acolo se opri şi se întoarse din nou spre ei, pipăindu-şi bărbia lată. Să nu uit. Există un mod sigur de a avea un avantaj faţă de March, spuse el uitându-se la Cleo. Există vreo şansă ca dumneavoastră să fiţi însărcinată, Lady Jones?

Cleo observă că, de data asta, întrebarea îl luase prin surprindere pe Xander. O avertiză cu o privire întunecată, dar ea putu vedea că nu ştia cum să răspundă. Ea ştia. Va face totul să se desprindă de puterea exercitată de March asupra vieţii ei şi a lui Charlie. Îşi plecă privirea spre mâinile încleştate în poală cu falsă sfială şi reuşi să rostească silaba necesară.

– Da.

Norwood afişă un rânjet larg.

– Excelent! Asta va merge. Consistoriul va privi un copil drept un semn al unei căsătorii legale. Aţi fost examinată de un medic?

Xander se duse în spatele lui Cleo şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Ea simţi încordarea din ele, un semn clar să tacă.

– Norwood, eu şi Lady Jones trebuie să-ţi cerem ca pentru moment să ţii doar pentru dumneata fericita veste.

Norwood arătă nedumerit, dar dădu din cap.

– Da, bine, poate până la data audierii. Felicitări, în cazul ăsta, pentru căsătoria dumneavoastră. E destul timp să facem rost de un doctor bun de partea noastră şi apoi o să bem pentru cealaltă veste.

Uşa se închise în urma lui, şi Cleo simţi greutatea acelor mâini pe umerii ei. Soţul ei era extrem de nemulţumit.

– Ai promis să nu mă strângi de gât.

– Da, se auzi vocea gravă de deasupra ei, dar mai am la dispoziţie împuşcarea, înecul, decapitarea sau dezmembrarea, toate părând a fi potrivite în acest moment, în afară de cazul când eşti de fapt însărcinată.

Îi eliberă umerii şi o ocoli să-i stea în faţă.

– Bineînţeles că nu. „Ar prefera să fi avut un amant?"

– Ai minţit.

Cleo se ridică în picioare. Nu-i plăcea cum trona deasupra ei.

– Tu ai minţit primul. Eu doar ţi-am urmat exemplul. Consumarea căsătoriei? Penetrare? Ejaculare? Poate pe scările bisericii? Îşi zvârli mâinile în sus. În afară de asta, cât de greu poate fi să transformi minciuna în adevăr? Eu credeam mai degrabă că e mai greu să eviţi să rămâi însărcinată.

– Nu păreai să fii dornică de îmbrăţişări trupeşti când am căzut la înţelegere.

Nu se uită la ea.

– Asta a fost înainte ca avocatul nostru să menţioneze acuzaţii penale. Se pare că, dacă vrem să evităm închisoarea, trebuie să suportăm. Fără îndoială, oricare ne-ar fi înclinaţiile, actul în sine nu are ce să fie mai neplăcut decât aplicarea de lipitori sau nişte băşici.

Pe buzele lui apăru umbra unui zâmbet.

– O să ţin minte asta. Se duse spre uşă, îndepărtându-se de ea.

– Erai gata s-o laşi însărcinată pe domnişoara Finsbury.

El se opri în loc şi îşi întoarse spre ea privirea insipidă şi impenetrabilă.

– Tatăl domnişoarei Finsbury este fermier.

– Că tata era pair? Asta e obiecţiunea ta la o relaţie sexuală cu mine?

Nu-l înţelegea. Cum să poată *el* obiecta în legătură cu obârşia ei? Mai degrabă credea povestea cu fata cea nebună pe care unchiul o spusese despre ea. O voia dată pe faţă, orice ar fi fost.

El rămase pe loc la fel cum rămăsese în bancă atunci când domnişoara Finsbury îi spusese că e bastard. Hotărât lucru, îi ascundea ceva.

Faţa îi era ca de piatră. Omul care o sărutase în biserică se afla cumva dincolo de acea privire insipidă şi fixă.

– Ai acces la bani şi o şansă să faci pentru fratele tău tot ce doreai. Asta a fost înţelegerea noastră. Norwood o să-l ţină blocat pe March în tribunal luni în şir dacă e nevoie.

Nu-l înţelesese la timp şi acum el credea că ea ar accepta supusă riscul pe care şi-l lua el, un bărbat care-i organiza destinul la fel ca unchiul ei, la fel ca avocaţii. Va folosi băncile şi tribunalele în avantajul lui. În faţa lor, ea era cerşetoarea. O cuprinse o furie rece.

– N-o să-l las singur pe lume pe fratele meu.

El înţepeni, dar nu se întoarse.

– Servitorul meu, Amos, o să-ţi arate care sunt camerele tale. Fratele lui, Isaiah, are grijă de cai şi verişoara lor, Alice, va fi camerista ta. Bucătăreasa are pregătită cina. În seara asta o să ies în oraş.

Uşa se închise, şi Cleo începu să tremure. Într-un minut se scuturã cu putere. Cu picioare nesigure, se apropie de foc rămânând cât de aproape putea, simţind dogoarea prin fusta subţire. Se întorsese într-o Londră pe care credea că o cunoaşte, dar era ca şi cum o luase pe o stradă necunoscută şi nu ştia pe ce lume se află.

Charlie. Trebuia să se gândească la el. El îi va fi busola. El era motivul pentru care făcuse această căsătorie nebună. Se uită la cuţitul de înjunghiat porci şi din gât îi scăpă un râs dureros. Se întinse şi îl ridică. Aparent, n-avea nevoie de el pentru a ţine la distanţă un soţ peste măsură de drăgăstos, dar poate că-l putea folosi să-l aducă în pat pe mirele ei şovăitor.

Capitolul 6

Amos, servitorul tăcut al lui Xander Jones, o conduse pe Cleo pe scări în sus, spre spatele casei, unde duzini de lumânări luminau o cameră atât de frumoasă că îi tăie răsuflarea. Nu-și imaginase niciodată că locuința lui poate avea o astfel de cameră. Era încă o contradicție în ce-l privea.

Pereți de un galben-deschis ca untul iarna, două fotolii tapițate cu creton imprimat cu flori de caprifoi lângă un foc arzând și un pat ca o rochie de mireasă, în întregime acoperit de dantelă croșetată de culoare crem, plin ochi cu perne umflate. Ferestre franțuzești cu draperii străvezii duceau la un mic balcon ce dădea spre grădina întunecată. Domnișoara Finsbury cu fundițele ei tremurânde s-ar fi simțiți ca acasă.

Camera asta nu fusese dichisită așa pentru Cleo. Existase cu mult înainte ca Xander Jones s-o găsească la Fernhill Farm și s-o ceară de soție. Nu trebuia să se simtă satisfăcută că el o instalase aici. Intenționa s-o țină departe de el; nu existau dormitoare alăturate.

– Și camera stăpânului tău? îl întrebă ea pe servitor când el făcu o plecăciune în drum spre ușă.

– În aripa de vest, doamnă. *Cât de departe de ea permitea construcția casei din Londra.*

Cleo își spuse să nu se simtă jignită de împotrivirea lui Xander Jones de a se culca cu ea. Nu mai avea pretenții la frumusețe sau ochi jucăuși și desigur că el auzise povestea cu fata cea nebună. Dar descoperi că în inima ei încă mai mocnea un mic tăciune de mândrie. Dorința soțului ei de a se culca cu domnișoara Finsbury îi trezi la viață tăciunele fierbinte al invidiei, și acesta începu să ardă. Voia ca el s-o dorească. Cât de satisfăcător ar fi să întoarcă roata în favoarea ei.

Puse pe noptiera de lângă pat cuțitul de înjunghiat porci al lui Charlie. Cel puțin nu existau legături de imobilizare prinse de pat.

Soțul ei poate credea zvonurile pe care le răspândise unchiul March despre ea, dar n-o expediase într-un pod și nici n-o legase. Încă.

Cleo deschise ușile micului balcon și ieși în noapte. Zumzetul neobosit al Londrei îi răsună în urechi, familiar și totuși ciudat după ce stătuse la țară. Dedesubtul ei, în grădină, crengile golașe ale celor doi platani se clătinau agitate în vântul de octombrie, scuturându-și ultimele frunze și făcând un zgomot sec precum niște pași grăbiți. Lumina revărsându-se din fiecare fereastră a casei lui Xander Jones crea pe pământ un desen tremurător de umbre.

Cleo încercă să se gândească la ce ar fi putut auzi mirele ei șovăitor despre ea. March pretinsese că moartea subită a tatălui ei îi zdruncinase nervii. O acuzase că se înfometează și în cele din urmă că îl atacase cu un vătrai. Ceva adevăr exista în povestea asta. În zilele acelea era numai piele și os de durere, dar unchiul March nu menționase niciodată că ea înșfăcase vătraiul când el o trezise în patul ei împrăștiindu-i părul pe perne. Pretinsese că era predispusă la halucinații.

Cazul ei fusese mai puțin spectaculos decât cel a lui Caro Lamb[1] dar îngăduința societății față de izbucnirile lui Caro cu ani în urmă acționaseră contra lui Cleo. Vărul ei o exclusese imediat. Lady Jersey nu ezitase să-i scoată numele de pe lista de la clubul Almack, un atac rizibil, ca și cum Cleo ar fi putut dansa în acele zile de jelanie. Singurul avantaj al poveștii unchiului March fusese că îi ușurase fuga. Plecase din oraș în compania domnișoarei Hester Britt fără a trezi bănuielile cuiva și ferma le înghițise timp de patru ani. Doar moartea domnișoarei Hester Britt îl adusese pe unchiul March din nou la ei. Clipi cu lacrimi în ochi, simțind un fior de durere pricinuit de pierderea vechii ei prietene și a fermei.

În acel moment o rafală puternică dezvălui un petic de alb mai strălucitor decât aleea pietruită. Vântul sfâșie peticul alb din desen și îl alungă în umbrele din fundul grădinii. Cleo începu să tremure din nou. Balconul ei părea expus, ca o scenă pe care ea stătea în lumină, în vreme ce spectatori nevăzuți stăteau în umbră și o priveau.

Ei bine, asta înseamnă mândrie sau nebunie, să te imaginezi pe o scenă! Cleo făcu o plecăciune spre întunericul indiferent și se duse să-l caute pe Charlie.

---

[1] Aristocrată celebră pentru relația cu Lord Byron și pentru instabilitatea psihică (n.tr.)

•

Cârciuma Tooth and Nail își avea temelia pe un teren aflat într-un labirint de străzi la mică distanță de Covent Garden. Ușile sale se deschideau pentru toți nou-veniții. În amestecul de clienți, Xander și chiar Will reprezentau partea divină a prosperității, în vreme ce oaspetele lor, Dick Cullen, un tip slab de vreo douăzeci și cinci de ani cu o jiletcă în carouri și o ureche mușcată reprezenta pe cei lipsiți de noroc. Pentru că Xander și cu Will dădeau de băut, Dick Cullen bea încontinuu. Omul chiar bea, nu glumă.

Râsul cald al unei femei iscă în mintea lui Xander imaginea miresei lui zdrențăroase, dar alungă acest gând.

– Așadar, n-ai nici o slujbă.

Trăsăturile ascuțite ale lui Cullen se înveninară de ură.

– Avusei o situație bună la fabrica de bere Truman până în seara aia. Ierea adică acu' un an.

– La dracu' mormăi Will. Acu' un afurisit de an.

Cu o privire, Xander îl potoli pe fratele lui. Cullen scuipă pe dușumelele acoperite cu paie.

– Am luat o cameră blestemată. Ăsta-i norocul meu, vedeți, întotdeauna aiurea.

Insistența lui Cullen în fața magistratului că doar camera lui blestemată îl împinsese să încalce legea le atrăsese atenția lui Xander și Will de la bun început asupra poveștii lui.

– Unde-i camera asta blestemată?

– Pe Bread Street, unde Mama Greenslade adună chiriile.

Xander nu se uită înspre Will. Bread Street era la nord-vest de școala lui Bredsell, înspre centrul mahalalei St. Giles.

– De ce blestemată?

– Acolo muri un tip. Io eram la parter. Iel și cu băiatu' era la etaj. Ceva nu era în regulă cu omu' ăla.

Cullen scutură din cap.

– Spune-mi de băiat, îl iscodi Xander, atent să nu-și arate interesul deosebit pentru un amănunt aparent obișnuit.

– N-avusei nici o treabă cu *iel*.

Cullen dădu pe gâtul slăbănog altă halbă de bere.

– Dar știai că e acolo, îl îndemnă Will.

Cullen ridică din umeri. Nu-l interesau băieții, doar propria nemulțumire. Will umplu halba lui Cullen dintr-un urcior.

– Mic, blond, aproape drăguț. Tipu' nu-l lăsa aproape niciodată pe-afară. Un băiat ca ăsta o fi fost bun la oarecce.

– Cam câți ani ai zice că avea? întrebă Xander.

Cullen ridică halba.

– Mama Greenslade îl știa. Îi mai strecura băiatului o țâr' de prăjitură pe furiș, îl găsise înlănțuit de pat, și nu de puține ori.

Înlănțuit. Xander nu se uită la Will. Gura i se umplu de un gust amar, ca de cenușă. Se simți ciudat de indiferent, dar voia să loveas-că ceva. Se putea vedea învârtind un târnăcop, târnăcopul mușcând din Bread Street, caldarâmul crăpându-se și făcându-se fărâme sub lovituri repetate, casele tremurând și prăbușindu-se.

După trei ani de căutări, cunoștea acele case dărăpănate cu încă-perile lor murdare și mobilă deterioată, sertare goale, mirosuri grele și straturi de ceară unsuroasă. Se aștepta ca foamea și bătăile să facă parte din povestea lui Kit, dar nu înlănțuirea. Cu efort, își stăpâni mâna, pe când scotea un desen cu fața lui Kit, făcut de mama lor.

– Băiatul semăna cumva cu ăsta?

Cullen se uită la desen și mai sorbi îndelung din halbă. Kit avu-sese opt ani când fusese făcut desenul. Când îl văzuse Cullen, ar fi trebuit să aibă aproape cincisprezece ani. Era înnebunitor că avea doar frântura asta de chip așa de veche.

– Ar putea fi iel. Cam așa arăta. Greu de zis.

– Ai spus că băiatul era blond?

– Nu chiar așa de blond. Dar nici așa de brunet ca dumneata, adicătelea.

– N-ai vorbit niciodată cu băiatul? continuă Xander, încercând să-și țină în frâu nerăbdarea ce o luase la galop.

Cullen dădu cu putere din cap.

– Nu se făcea să-l înfurii pe tipu' ăla. Avea niște pumni ca barosu'. Îl auzii cum îl bumbăcea des pe băiat.

– N-ai încercat niciodată să-l oprești, nu-i așa?

Will nu își ascundea disprețul față de Cullen.

Trăsăturile ascuțite și acre ale lui Cullen exprimau doar indiferență. În povestea asta, el era victima.

– Deci cum ai obținut camera?

– Tipu' ăla solid a murit. Îl puteai auzi cum distrugea pe-acolo, izbindu-se de pereți. A smuls ușa din țâțâni. A ieșit pe scări,

ca un apucat, fluturându-şi mâinile, cu faţa vânătă ca un spânzurat, da' fără ştreang. S-a dus înapoi în cameră şi a dat ortu' popii.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul? întrebă Xander cât de prudent putu.

– Se duse înainte să vină dricu' . Mama Greenslade mi-a dat mie camera. Ei, şi atuncea mi se schimbă norocul. Mi-am pierdut slujba într-o săptămână. Acuma nimeni nu vrea să-mi mai dea o cameră. Îs blestemat, ăsta îs io. Se aplecă peste băutură.

– Poate că blestemul tău e că eşti prea ataşat de băutura de la Truman, spuse Will. Mai bine ai avea grijă să nu te îneci în ea.

Cullen se uită la Will.

– Ce ştie un boier ca dumneatale despre blesteme? Tre' să plătească, asta zic io. Ăştia de la Truman's ar trebui să plătească. Nimeni n-ar trebui să-i ia omului slujba.

Xander puse o mână pe umărul lui Will. Îi spuse lui Cullen:

– Dacă vrei o altă slujbă, am nevoie de oameni. Îţi mai aduci aminte şi altceva de băiat?

Cullen se trase de urechea muşcată şi se uită în jur la ceilalţi muşterii aplecaţi peste cănile lor sau înjurându-se unul pe altul cât îi ţinea gura ce duhnea a bere. Era limpede că nu-i plăcea să fie văzut că vorbeşte cu granguri.

– O să vin io. Ştiu cine-i de partea mea. Alde Truman ar trebui să se ferească de Dick Cullen!

Tăcu şi mai luă o înghiţitură zdravănă de bere. Se pare că îşi amintise de prima regulă a mahalalei – *să nu ciripeşti*.

Doar nedreptatea blestemului îl făcuse pe Cullen să dezvăluie atât de mult din povestea lui în faţa magistratului. Fusese ameninţat cu şase luni la pârnaie, ceea ce nu-i căzuse bine, pretinzând că el e un om care nu se dedase furtişagurilor din cartier. Nu pungăşise niciodată, nu fusese niciodată în vreo gaşcă. Poliţaii îl umflaseră dintr-o gloată în jurul unui foc pe Gerrard Street, unde doar căscase gura nevinovat.

După un minut, privirea prostească a lui Cullen se aţinti din nou asupra lui Xander.

– Mama Greenslade a mai zis încă o chestie. A spus că băiatul era mut. Nu-l auzise niciodată glăsuind ceva.

– La dracu'! mormăi Will. Ce facem noi aici?

Împinse înapoi banca pe care stătea.

Xander se ridică în picioare. Aveau o pistă. O privire la lista săptămânală a morților o să-i spună exact când și unde murise un astfel de om. O să fie un nume și un număr de stradă de la care să se poată porni. Cu banii soției lui putea angaja oameni din cartier și îi putea face să vorbească.

Xander îi mai aruncă lui Cullen încă o monedă.

– Dacă vrei o slujbă, compania East London Gas angajează.

Cullen pipăi moneda cu o mișcare abilă ce demonstra minciuna că nu era hoț de buzunare. O slujbă cinstită nu era primul mijloc de asigurare a existenței în acest cartier.

Will râse.

– Păzea, Cullen, tipul ăsta o să-ți aducă lumină pe strada ta împuțită. Tu și cei de teapa ta o să trebuiască să vă apucați de muncă cinstită la lumina zilei.

– Auăleu, ți-am zis că nu-s încrezut. Cullen încă protesta pe când Xander se îndepărta. Aerul afumat al străzii întunecate era bine-venit după zgomotul și duhoarea de la Tooth and Nail.

– Acoperă-te bine, omule, îl sfătui Will, dacă nu vrei să sfârșești întins pe pietre cu un cap plin de sânge și fără ghete.

Xander își închise mantaua peste cămașa albă ce se vedea la gât.

– Kit trăiește. Inspiră aerul mușcător în care se simțea gerul timpuriu.

– Pe dracu', nici vorbă. Cullen e cel mai rău tip de turnător. Spune orice pentru a-și uda gâtlejul. Poate că băiatul era blond, sau poate brunet.

– Cullen e prea prost să poată inventa o poveste ca asta. Nedreptatea îl face să fie corect.

Will înjură.

– Cullen e prea prost să vadă ceva dincolo de nas.

– Kit trăia acum un an.

– Visează tu în continuare. Băiatul lui Cullen era mut. Sau asta ți-a scăpat?

Era o ceartă veche, nu merita s-o continue și merseră mai departe în tăcere. În mintea lui Will, era clar că Kit era mort. Căutau oase de îngropat și să pună capăt unei speranțe.

Xander nu accepta asta. Poate pentru că era vinovat de dispariția lui Kit.

– Ai spus tot timpul că fiecare târfă, fiecare mardeiaș e legat de cineva cu putere, cineva care știe ceva. Cullen e doar primul pas.

Will îl apucă pe Xander de haină și îl opri în loc.

– Dacă Kit trăiește și e liber, de ce n-a venit acasă? Dacă e, sau *era*, baiatul mut al lui Cullen, de ce n-a venit acasă acum un an? Arzi atâtea blestemate de lumânări, că-și putea găsi drumul chiar din Franța.

Xander se eliberă din strânsoarea puternică a fratelui său. Era o întrebare dificilă, dar va exista un răspuns. Xander citise listele cu morți pe aproape trei ani și cercetase mormintele a nenumărați copii. În tot acest timp, în toate aceste pierderi, era sigur că nici un copil, indiferent că era fără nume, nu fusese Kit. Dar așa cum întrebase Will, dacă Kit nu era mort, unde era? Fusese bătăușul ăla cel care îl luase? Acționase singur? Exista vreo amenințare sau vătămare care îl împiedica pe Kit să vină înapoi la ei? Dacă scăpase de cel sau cei care îl răpiseră, cum trăia, și unde, și ce îndurase?

Încă o dată întrebări fără răspuns scăpară din colțurile întunecate ale minții lui Xander și îi solicitară atenția. La următorul colț, aștepta Isaiah cu trăsura.

– Povestea lui Cullen nu înseamnă că Kit e în Londra, să știi. Will rămase lângă bordură. Ar fi putut fi vândut unui blestemat de sodomit căpitan de corabie pe post de mus și acum e la capătul lumii.

Xander se opri fixând cu privirea întunericul. Stătea la mai puțin de un kilometru și jumătate de locul de unde dispăruse Kit. Nici un felinar nu lumina drumul. Doar o slabă lucire venea din spatele ferestrelor murdare. Era un loc întunecat pentru a trăi o bruscă limpezire a minții. Într-un spațiu mai îngust decât una din moșiile tatălui său, trăiau mii de londonezi cum era Cullen, încăpățânați, acriți de viață, luptându-se pentru supraviețuire, bărbați și femei săraci lipiți pământului. Doi dintre ei îl văzuseră pe Kit *în viață* în ultimul an.

Poate că nu era mintea limpede, la urma urmei, poate că era doar instinctul ce-i dădea un ghiont, eliberat de incertitudinea ce-l măcina, dar Xander simți că e pe drumul cel bun. Dintre toate căile sorții de care se temuseră pentru Kit, putea avea parte doar de una, la urma urmei, și asta era aceea.

Când Xander îi dăduse mamei lor prima dată vestea dispariției lui Kit, ea strigase:

– L-au răpit, apoi leșinase. Reacția ei îi băgase în minte ideea unei conspirații, a unui complot de vânzare de băieți pentru bani. Povestea lui Cullen contrazicea teoria asta. Soarta lui Kit era asta. Într-o infracțiune accidentală, un străin, un ciudat, aproape un goblin al nopții îl înșfăcase pe băiat.

Xander se aruncă în trăsură. Știa de unde va începe mâine. Compania East London Gas va forța deschiderea pe Bread Street, cu bani, cu bere, cu târnăcoape și topoare, cu orice va fi nevoie pentru a descoperi secretul dispariției lui Kit. Poate că va trebui să ofere de băut unei armate de Culleni pentru a le dezlega limbile.

Cleo îl găsi pe Charlie tolănit pe un pat jos într-o cameră de la mansardă cu nasul într-o carte. Era o cameră de băieți, mobilată cu lemn ros și lână, simplu și intim. Nici pe departe cum era camera pe care soțul i-o dăduse ei. Erau aprinse lumânări în toate sfeșnicele și într-o lampă de pe o masă lângă pat. În micul cămin ardea un foc generos. Peretele de deasupra mesei crăpate și a unui scaun simplu era acoperit cu o mapă înrămată a lumii și două etajere pline ochi de cărți. Pe un vechi cufăr era un maldăr de pături decolorate, lângă un dulap de pin cu ușa întredeschisă. Valiza lui Charlie zăcea aruncată într-un colț, pe dușumea.

Cleo bătu și Charlie își ridică privirea.

– Ce ai găsit?

– Ben Franklin. Ridică volumul.

– Serios? Cleo se apropie și se așeză pe pat. Charlie se rostogoli și se sprijini de tăblia patului.

– Se pare că Barbă-Albastră nu te-a omorât.

– Încă nu. Totuși au fost menționate împușcarea, înecul, decapitarea și dezmembrarea.

Charlie făcu ochii mari.

– Urcând aici, am numărat douăzeci de dulapuri, mărturisi el. Ah, casa e toată luminată și plină de mobile frumoase, dar omul ăsta are secrete. Ai văzut câte chei are servitorul lui, Amos? Am încercat câteva uși de dulap. Toate închise.

– Te-am păcălit. Sunt aici, trăiesc și tu arăți destul de confortabil.

Charlie avu bunul-simț să zâmbească timid.

– Seamănă puțin cu vechea mea cameră.

Cleo se uită la un mic proverb înrămat, atârnat deasupra patului, încercând să deslușească literele brodate cu albastru pe muselină.

Toți dragonii au fugit?
Toți goblinii au murit?
Sunt în patul meu păzit?

Vorbele o făcură să zâmbească. Era posibil ca soțul ei de temut să fi fost odinioară un băiat în camera asta, cu o doică severă ce îl băga în pat cântându-i un cântec de leagăn pentru a-i alunga frica de întuneric. Scutură din cap la gândul ăsta. Nu și-l putea imagina pe Xander Jones ca vreodată să aibă nevoie de îmbrățișarea alinătoare a cuiva, dar cândva fusese de vârsta lui Charlie și chiar mai mic și n-avusese tată. Cel puțin ea nu știa care fusese relația cu tatăl lui. Marchizul de Candover avusese două fete, fetele Lyndhurst. Cleo le cunoscuse, fusese prezentă la lansarea în societate a lui Sally Lyndhurst, un eveniment grandios. Era sigură că lui Xander nu-i scăpase faptul că moștenitorii tatălui lui dansau și străluceau la doar câteva străzi de aici. Totuși, dacă asta fusese camera lui, cineva ținuse la el și chiar îl iubise pe vremea când era copil.

– Crezi că ne-am vândut sufletele pentru așternuturi curate, lumânări adevărate și cineva care să care cărbunii?

– Nu. „Și unii din noi nici măcar n-au reușit să-și vândă trupurile."

Charlie căscă și se lăsă pe perne.

– N-o să mai mergem niciodată acasă, nu-i așa, Cleo? Nu chiar.

– Ce mai spui și tu acolo! Îi ciufuli părul, singurul gest afectuos pe care el i-l permitea în ultimul timp. O să mergi acasă de îndată ce devii major și eu o să locuiesc aici, la nici un kilometru distanță. O să ne vedem în fiecare zi și, dacă nu te însori imediat, o să vin să îți redecorez întreaga casă în stil egiptean. Coborî de pe pat și merse spre ușă.

– Dacă soțul tău nu te omoară și March nu mă ia înapoi.

– Îmi pare rău. N-o să ai tu norocul ăsta. Să-ți prezic soarta ca un oracol? Cleo își duse mâinile la ochi. Stai așa, îți văd soarta – o tunsoare, haine noi și ore de muncă împreună cu cel mai bun profesor pe care-l putem găsi, și în ianuarie – școala.

Capitolul 7

Cleo nu avea la îndemână cuțitul atunci când își întâlni noul soț la micul dejun. Se întorsese acasă cândva după ora două, în vreme ce ea stătea trează în patul străin, în orașul fără odihnă. Aparent, nici banii ei, pe care el îi controla acum, nici persoana ei pe care el o respinsese nu aveau puterea de a-l impresiona.

În noapte, pașii lui se opriseră în fața ușii ei și trecură mai departe, iar strălucirea luminii din casă se întunecase.

Acum stătea în fața unei farfurii neatinse, citind o broșură dintr-un teanc aflat în fața lui, arătând splendid îmbrăcat și cu totul prea odihnit. Ea, pe de altă parte, într-o veche rochie verde de lână, arăta la fel de seducătoare ca o tisă prăfuită. Și n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l ispitească spre pat pe soțul ei. Va trebui să reînvețe viclesugurile ispitirii.

Îi întâlni scurt privirea.

– Nu trebuie să te scoli pentru micul dejun.

– Ai prefera să stau tolănită în mătăsuri sorbind ciocolată, în vreme ce tu mergi la bancă?

El se reîntoarse la citit, și Cleo se îndreptă spre bufetul încărcat cu platouri cu ouă și șuncă, pâine prăjită și borcane de gem. Își umplu o farfurie și luă loc la masă.

Soțul ei ridică mirat o sprânceană.

– Mă uit cu prea multă poftă la șuncă?

– N-o să te las pe tine și pe fratele tău să vă înfometați.

– Bănuiesc că sunt așa de obișnuită cu lipsurile noastre, încât va fi nevoie de ceva timp să mă obișnuiesc cu belșugul.

El îi întinse o ediție veche de o săptămână a unui ziar de dimineață deschis la un anunț de trei rânduri al căsătoriei lor sub titlul „CĂSĂTORIȚI". Ziarul menționa nunta lor cu o neobișnuită potrivеală într-o lungă coloană de tranzacții comerciale între „LICHIDAREA PARTENERIATULUI" și „DECESE"

Cleo lăsă jos ziarul.

– Așadar, e oficial. Aș putea să-mi preiau cu încredere obligațiile de soție.

El nu-și ridică privirea.

– Ai considera participarea la un dineu suficient de potrivită pentru o soție?

– O să-l oprească pe unchiul March?

La menționarea unchiului ei, privirea lui reținută o întâlni pe a ei. Nimic nu trăda ce simțea legat de întrebarea ei.

– Va ajuta.

– N-am nimic de îmbrăcat. Ce zici de răspunsul ăsta de la o soție?

– Am trimis după o croitoreasă.

Din nou i-o luase înainte.

– După vizita noastră la bancă, firește. Cleo avea o lungă listă de planuri pentru banii ei.

El lăsă jos ziarul.

– Nu mă duc azi la bancă.

– Dar am căzut de acord. Fratele meu are nevoie de haine și de un profesor pentru examenele de admitere. Trebuie tuns. Farfuria lui Cleo se ciocni de masă când o puse jos. Acum că avea acces la banii ei, soțul ei se răzgândea în ce privea înțelegerea lor. Își pusese prea multă încredere în actele unui avocat și în acel sărut din biserică.

Pe vremuri, acceptase săruturile ca și cum colecționa omagii în fața valorii ei. Intrarea ei în societatea londoneză fusese aranjată de o verișoară văduvă a tatălui ei care fusese, în cel mai bun caz, neglijentă în abordarea debutului lui Cleo. Sfatul verișoarei Lydia fusese – „Ești mai necoaptă decât grâul în luna lui mai și toți vor fi cu ochii pe tine pentru banii tatălui tău, așa că ai grijă cum te porți" – o avertizare cinstită, în sensul că ea ca persoană ar fi prea puțin interesantă pentru bărbați.

Dar, vai, cât de tare i se poate urca la cap Londra unei fete. Domnișoarei Cleopatra Spencer i se părea că întregul oraș strălucitor era prezent și lua aminte când ea intra într-o sală de bal. Acum îi venise mintea la cap, sau așa credea. Xander Jones îi mai dădea încă lecții despre propria lipsă de importanță. Londra iubea banii chiar mai mult decât frumusețea, și îi flata și îi curta pe cei care îi aveau, atâta timp cât îi aveau, apoi renunțau la ei când banii dispăreau.

Ușa salonului de dimineață se deschise și intră Will Jones, nebărbierit și mirosind respingător.

– L-ai găsit? îl întrebă el pe fratele lui fără a băga în seamă prezența lui Cleo.

Xander Jones ridică broșura.

– Un zugrav pe nume Harris a murit la numărul patruzeci de pe Bread Street în noiembrie anul trecut.

– Asta confirmă doar o parte din povestea lui Cullen.

Will se întoarse spre bufet.

Cleo își aruncă ochii pe broșură. Lista deceselor. Xander citea înregistrarea săptămânală a celor care muriseră în Londra. Avea un teanc întreg pe masă lângă el. Micul dejun i se răcea pe frumoasa farfurie. Puse jos furculița. Și unchiul March le citea, un obicei de-al lui descoperit când se mutase în casa lor după ce murise tatăl ei.

Will Jones începu imediat să-și umple farfuria.

– Nu vii cu mine îmbrăcat așa, îi spuse lui Xander uitându-se peste umăr. Se uită spre Cleo. Ea s-ar descurca mai bine decât tine pe Bread Street. Dacă-i pui un șorț slinos în față, s-ar potrivi de minune.

– Nici măcar n-o să se apropie de Bread Street, spuse Xander.

– Bună dimineața și ție, îi spuse Cleo cumnatului ei.

El se opri din a-și umple farfuria, dar nu-i răspunse. Cei doi frați păreau a fi diferiți din cauza diferenței de îmbrăcăminte, dar acum Cleo putea vedea că amândoi aveau același profil cu trăsături bine definite.

Zgâriatul lingurii lui Will Jones umplu pauza care apăruse.

– Atunci, du-te gol sau treci pe la mine pe acasă. Am niște zdrențe bune pentru tine. Will Jones se așeză lângă Cleo și își vârî furculița în grămada de ouă și șuncă de pe farfurie. Cleo se miră cum de putea savura mâncarea cu toate mirosurile care emanau din hainele lui. Amestecul era dominat de fum și alcool stătut. Se mișcă pentru a-i face loc.

El se crispă și îi aruncă o privire tăioasă. Apoi se dădu mai aproape cu umărul ce duhnea a bere atingându-l pe al ei și spuse:

– Nu e politicos să desconsideri oamenii. Se îndreptă și înfipse furculița într-o bucată de șuncă. Dar – îi făcu cu ochiul – este foarte deștept.

Cleo se întoarse spre soțul ei.

– Avem o înțelegere despre bancă.

– Când merg eu, mergi și tu. Se ridică și își scoase portofelul punând un teanc de bani pe masă. Amos tunde foarte bine. Îl recomand pe domnul Hodge drept profesor. Mâine Serena Perez vine să-ți ia măsurile pentru niște haine.

– Așadar, sunt consemnată să stau în casă?

Privirea lui calmă rămase neschimbată.

– Mergi unde dorești. Alice te va însoți. Negustorii locali sunt destul de obișnuiți să vină acasă. Chiar și în casa asta.

Ușa se închise în urma lui.

Ea își privi farfuria, îi trecuse pofta de mâncare. Nu intenționase să insulte pe cineva. Știa că negustorii ar veni acasă. Doar că nu mai era obișnuită cu obiceiurile din Londra. Umerii îi căzură. Era un început prost pentru o campanie de seducție.

Lângă ea, Will Jones mânca încontinuu. Râcâitul cuțitului și al furculiței pe porțelan îi umplea urechile. După un minut, se ridică și se aplecă peste ea. Îi putea vedea farfuria goală.

– Data viitoare, scumpo, alege-ți poziția mai cu grijă. N-o să câștigi bătălia în timp ce mănânci ouă și o felie de șuncă.

Xander stătea în capătul Bread Street înecându-se de duhoare și având gânduri deranjante despre soția lui. O visase goală. Era la el în casă de mai puțin de o zi. Petrecuse cu ea trei sferturi de oră în compania avocatului, trecuse pe lângă ușa ei închisă, alungase din minte gândul la prezența ei în ultima clipă înainte de a adormi și cu toate astea îi invadase visele, mersese ușor prin hol într-o cămașă albă de batist, așezându-se lângă eul său cuprins de vis, reproșându-i și poftindu-l cu acei ochi verzi. Subconștientul lui întinsese mâna după ea ca un cerșetor.

Depășise de mult acele vise păguboase despre doamne bine-crescute. La șaptesprezece ani, se îndrăgostise și ceruse în căsătorie o văduvă. Proaspăt sosit în Oxford, își fracturase clavicula la un meci de fotbal. Când prietenii îl duseseră la cea mai apropiată casă, Anne Reede îi deschisese salonul din spate și, în cele din urmă, și inima.

Cuprins de dureri și sub influența primei și singurei doze de laudanum, nu putuse părăsi patul așternut pentru el în salon. În acea stare de trezie confuză, Anne îi trecuse prin fața ochilor ca o arătare blândă în mătăsuri cenușii. fără grabă, imperturbabilă, având grijă de propriii băieței cu o dulce severitate și un râs mereu pregătit.

Se ocupase de solicitările prietenilor lui cu ușurință și pricepere și făcuse rost de la ei de anumite lucruri necesare pentru confortul lui.

A treia zi, îl bărbierise și îl îmbăiase, și insomnia lui avusese o cu totul altă cauză. Venise să-i ureze noapte bună cu băieții ei atârnați de fuste, ciufulindu-i neatentă, și el se îndrăgostise iremediabil. Cu intuiția ei infailibilă, îi înțelesese nevoia chiar înainte ca el să și-o înțeleagă și, în ciuda vocii ei liniștite și a atitudinii calme, avea în ea o furtună de pasiune. Când îi devenise amantă, înțelesese ce trăsătură de puternică senzualitate îl caracteriza. O ceruse de soție.

Îl refuzase cu o blândă hotărâre, dar când o ceruse de la familie, ei o duseră în sud și o măritară cu un om cu stare. Clavicula lui se vindecase perfect.

Așadar, Xander știa că un bărbat putea visa la o prințesă din povești închisă în turn, dar prințesele veneau întotdeauna însoțite de dragoni răi. Chiar și o prințesă nedorită, cum era Cleo Spencer, îl avea pe March. N-avea sens în cazul ăsta ca de la prima lor întâlnire să fie conștient de o atracție electrică, mai intensă decât simțise de ani buni pentru vreo femeie. Nervii lui atrăgeau energia prezenței ei, acumulând o foarte deranjantă dorință, când, de fapt, planul lui era să pună capăt căsătoriei de îndată ce îl va găsi pe Kit.

Solicitarea ei de a face un copil nu făcea parte din planul ăsta. Să și-o imagineze cu pruncul lui la sân era ca și cum îi oferea dragonului o bucată de pâine pe o țepușă. Un copil era definitiv. Un copil lega doi oameni într-o înțelegere sau o dispută ce putea dura o viață întreagă, și asta făcea prea puțin bine copilului. Un copil devenea un băiat incomod, vârât într-un dulap, orb și sufocat, cu urechile pline de voci ce înșelau, acuzau, învinovățeau și se despărțeau.

N-o să se culce cu mireasa lui și o s-o alunge din vise.

În fața lui, Bread Street era destul de reală. Șerpuia în sus pe un mic deal spre vest. Clădiri dărăpănate din șipci și ipsos, cărămizi înnegrite de funingine și lemn putrezit se rezemau una de alta cu acoperișurile înclinate în unghiuri nefirești. Un pârâu puturos se scurgea de-a lungul ambelor borduri și dispărea în găuri negre de canal la marginea caldarâmului. Bărbați și femei intrau și ieșeau din cârciuma aflată în partea de est și intrau și ieșeau din prăvălia de unde începea partea de sus a străzii. În vitrină atârnau șiruri de lucitoare scrumbii prăjite, șase la un penny. În josul prăvăliei, strada se deschidea spre est într-un spațiu întins plin de gunoaie.

Un grup de gură-cască la fel de împuțiți și de ciudat adunați ca și casele din jur zăceau pe niște scări joase din fața terenului. Un străin care încerca să treacă de ei, chiar și în zdrențe, ar ține piept unei răfuieli. Ei se știau între ei. Un bărbat de pe o stradă rivală sau un suflet pierdut era atacat, deposedat de lucruri și lăsat să-și vină în fire pe pietrele împuțite, fără nici un ban în buzunare. După Will, chiar și poliția se aventura rar în cartier și venea întotdeauna în număr suficient pentru autoapărare.

Trântorii se însuflețiră să înjure când o femeie de la o fereastră de sus aruncă afară conținutul unei oale de noapte, ratând cu puțin un căruțaș care mâna un măgar. Un puști zdrențăros cu o cană de bere goală prinse momentul s-o zbughească dintr-o cameră de la subsol pe lângă haimanale, îndreptându-se spre cârciumă.

N-avu noroc. Un individ masiv cu o față tăbăcită îl înșfăcă pe băiat cu un braț lung și îl scutură ținându-l de picioare până când din buzunar îi căzură câțiva firfirei. Copilul se târî înapoi în gaura lui cu fața plină de lacrimi.

– Bun venit pe Bread Street! mormăi Will de lângă Xander. Ești gata?

Xander dădu din cap. Se simțea liber în hainele lejere, bizare. N-ar avea nici o problemă să dea un pumn îmbrăcat în jacheta din catifea purpurie. Will insistase s-o poarte peste vesta în carouri și pantalonii lălâi. Se presupunea că sunt boxeri, luptători profesioniști care reușiseră să plece din mahala prin puterea pumnului, iar acum reveniseră să se dea mari în fața celor care rămăseseră doar să viseze la marea evadare. Mișcările lor atrăseseră toate privirile.

– Mai bine am fi venit cu un detașament de armată, regimentul nouăzeci și cinci, spuse Will. Ăștia n-o să vorbească cu noi. Am avut noroc cu Cullen pentru că voia să se plângă că a fost dat afară.

Xander continuă să meargă, o provocare deliberată a trântorilor, invadându-le teritoriul. Ei schimbară priviri viclene, deși nu mișcară nici măcar un deget.

Chiar în plină zi, strada îngustă era un loc al umbrelor. Xander putu vedea traseul țevii de gaz și unde să monteze felinarele pentru a furniza cea mai bună iluminare a străzii. Mintea lui începu să calculeze.

– Aș putea angaja patruzeci de oameni, chiar și femei. Aș pune un afiș pe clădirea aia. Să ofer salarii decente.

Will râse.

– Să-i angajezi pe ăia? Nu știu ce înseamnă muncă. Cred că șterpelitul e muncă. Dacă le pui unelte în mână, o să-și crape capul unul altuia cu ele.

– Au nevoie de bani.

– Da, dar să-i torni pe gât. Cullen nu-i singurul bețivan însetat din cartier. Băutura și jocurile de noroc le iau toți bișțarii în plus care le pică în brațe.

– Unii ar profita de ocazie să câștige un salariu, insistă Xander. Ideea că un bărbat era bărbat trebuia să fie recunoscută ca atare, în ciuda zdrențelor și a murdăriei. O să pun anunțuri acolo. Banii o să-i atragă, și cineva o să vorbească.

Ajunseră la mijlocul străzii. Tipul cu fața tăbăcită și burta proeminentă de să-i sară nasturii se depărtă de casa de care stătea rezemat, și ceilalți îl urmară. Capetele de ciomege și bâte ieșind din mâneci rupte le umpleau mâinile slăbănoage.

Will vorbi cu accentul străzii.

– O căutăm pe Mama Greenslade pentru o cameră.

Trântorii nu credeau nici o iotă.

– Poate căutați fro' cafteală.

– Doar pe Mama Greenslade.

Xander se legănă de pe un picior pe altul la provocarea fățișă a bărbatului.

Privirea omului îi măsură din cap până în picioare.

– Păi în cazu' ăsta sunteți fro' două muieri care n-or avea bărbat.

Pe fața lui Will apăru un zâmbet rău.

– Nu știu. Frate-miu aicea – îl bătu pe spate pe Xander – e mereu amator de o mardeală. O mică întrecere, băieți? Își scoase o pungă de piele din haină și le captă în întregime atenția. Mâna dreaptă legată la spate. Primul ins care dă trei lovituri cu stânga câștigă cinci lire.

Trântorilor nu le venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lor. Ce mai șterpeleală ușoară! Se adunară într-un semicerc în spatele uriașului. Xander se uită cum omul scoase bara lungă de fier din mânecă și se lăsă să-i fie legat la spate brațul drept, acum lipsit de armă.

Xander se dezbrăcă de haină și îl lăsă pe unul din mulțime să-i lege brațul la spate cu cămașa. Ochi mijiți îi cântăriră trupul. Cineva desenă un cerc de cărbune pe caldarâm drept limită. Combatanții

făcură un pas înainte în strigătele de încurajare pentru campionul local.

– Dă-i la oase, Bob!

– Primul care dă trei lovituri, le reaminti Will. Lăsă în jos brațul ridicat.

Bob își lansă pumnul masiv ca un baros înspre Xander. Xander se dădu puțin înapoi, întorcându-și capul și parând lovitura. Pumnul lui Bob îl zgârie doar puțin pe obraz. Drept răspuns, stânga lui Xander porni direct de la nivelul umărului și îi sparse nasul adversarului său. Sângele țâșni. Bob scutură din cap, stropind spectatorii. Dându-se înapoi, năvăli din nou cu sălbăticie. Xander se lăsă în jos și se ridică, evitând brațul lung al uriașului. Mulțimea urlă și se agită, aţâţându-l pe Bob. El se îndreptă și se dădu înapoi pentru a treia oară. Pumnul uriaș se legăna încă spre Xander când el administră încă două lovituri fără greș în nasul zdrobit al omului.

Will strigă:

– Trei! și păși între combatanți. Uriașul se clătină dincolo de linie, trăgând aer zgomotos prin nările sângerânde.

Will ținu sus punga de piele.

– Oameni buni, punga poate fi încă a voastră. O căutăm pe Mama Greenslade.

– Plecă la hodină de sănătate.

Însoțitorul bărbatului care sângera îi apăsă o cârpă murdară pe nasul din care curgea sânge.

– Câteodată lumea vorbește ce nu tre' să vorbească, zise altul.

– Asta cam așa e. Will ridică din umeri. Puteți să-i ziceți că vrem camere la numărul patruzeci. Domnilor, mulțumim pentru întrecere. Aruncă în sus cu putere punga de piele și îl înghionti pe Xander să se miște, pe când în spatele lor se porni bătaia.

Xander își eliberă mâna dreaptă și și-o băgă înapoi în cămașă și în haina cea purpurie.

– Ai încercat să mă omori?

– Ce bine că ai încă stânga aia a ta.

– N-am mai dat pumni de trei ani.

Will ridică din umeri.

– Aș zice că era de mult cazul și să nu-mi spui că locul ăsta nu te face să zdrobești ceva.

Xander continuă să meargă până când ajunse lângă numărul patruzeci la marginea terenului viran. Clădirea n-avea ușă, doar o gaură care se căsca în locul unde fusese ușa, pusă de mult pe foc sau ruptă și folosită în bătaia celor de pe străzile învecinate. La nivelul străzii, două deschizături întunecoase, ca de mină, cu numeroase numere prinse pe pervaz duceau la camerele de la subsol. Rânduri de căni de bere goale marcau fiecare intrare.

Deasupra lui, în camera pe care acum o avea Cullen, fusese înlănțuit Kit. Will avea dreptate. Xander voia să zdrobească ceva. Camera lui Cullen avea vedere în susul străzii, spre curtea din spate a fabricii de bere Truman. Deasupra zidului de cărămidă aproape năruit ce înconjura fabrica de bere erau trei cisterne de lemn, înnegrite de timp, fiecare de peste șase metri înălțime.

– Asta da, vedere pentru un om însetat, spuse Will. Nu-i de mirare că gâtul lui Cullen e complet uscat. Se uită la zece mii de galoane de bere în fiecare zi și știe că și-a pierdut băutura gratuită.

În fața fabricii, colțul de cărămidă al unei clădiri simple, întunecate, își împingea o margine ascuțită pe Bread Street.

– Școala lui Bredsell? întrebă Xander.

Will încuviință. Atât fabrica de bere, cât și școala stăteau cu spatele la Bread Street ca și cum locul le jignea.

– Bredsell își ia toți băieții din tribunal? întrebă Xander.

– Le oferă prăjituri.

– Prăjituri? Cullen menționase că Mama Greenslade aducea prăjituri băiatului înlănțuit.

– Vorbesc serios. Le oferă băieților prăjituri. Să nu subestimezi niciodată puterea de a tânji după ceva ce nu poți avea.

Xander se uită înapoi spre Bread Street la grămada de trântori. Să schimbe Bread Street și va schimba Londra.

– O să pun afișele mâine.

Shepherd Market fu ultima oprire în plimbarea lui Cleo și a lui Charlie, o încrengătură de străzi cu prăvălii preferate de servitorii din Mayfair. În labirintul de străzi înguste, unde tatăl lor îi luase când erau copii, se uitară la mărfurile atârnate de copertine și se mirară la vederea ultimelor mere ale sezonului adunate în grămezi înalte în căruțele vânzătorilor ambulanți. Trecură pe lângă Flying Pieman, tot în alb, cu peruca lui pudrată și tava cu budinci fierbinți. Luaseră niște

lapte la lăptăria de pe Queen Street, se opriseră să se uite la un teatru de păpuși și, pentru prima dată în patru ani, Cleo dădu de pomană bătrânului soldat ce patrula la intersecția cu Charles Street. Pentru o clipă se gândi că o cunoștea, dar expresia de recunoaștere dispăru aproape instantaneu din privirea lui.

Nu se bucurase să cheltuiască banii de la Xander Jones mai degrabă decât propriii bani, dar era mai practic să comande cărți de vizită pentru ea și cămăși și pantaloni pentru Charlie. Cu ultimii bănuți cumpărară omulețe din turtă dulce, să le țină de foame până acasă.

Cleo uitase că Alice cea tăcută îi însoțea, până când vocea ei îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

– Băiatul ăla ne urmărește, doamnă.

– Care băiat?

– Un băiat cu dinți albi și o șapcă de un albastru-închis.

Privirea lui Alice era fixată pe mulțimea din afara prăvăliei de turtă dulce.

Cleo își aruncă privirea spre piață. Zeci de oameni se mișcau pe strada îngustă, printre ei, curieri agitându-se să-și facă treaba. Îi atrase atenția o ușă goală. O stăncuță cârâia într-o colivie din răchită. Oare nu fusese acolo un băiat de prăvălie sprijinit, unde atârnau colivii și prețuri, cu șapca trasă pe ochi și un șorț murdar la brâu? Băiatul stătuse atât de nemișcat, încât Cleo nu fi putea fi sigură că-l văzuse sau și-l imaginase. Acum nu mai era nimeni în ușă.

Capitolul 8

Charlie se trezi târziu în camera necunoscută. Lumina strălucitoare a zilei îi făcu să sară speriat. Aruncă pătura și își coborî picioarele pe o podea caldă acoperită de covor, înainte de a-și aminti că se afla pe Hill Street și nu în camera lui de la ferma Fernhill. N-avea nici treburi de făcut, nici pe Bess să-și pocnească coada și să-l zorească și nici Cleo nu trimisese după el.

Își încovoie degetele de la picioare în covor și își trecu mâna prin păr, încercând să-și amintească planurile lui Cleo pentru ziua de azi. Era sigur că avea planuri. Avea sentimentul că neglija treburi importante. Era ca și cum se întorsese la un moment anterior din viața lui. Camera din jurul lui părea că-i aparține variantei sale mai tinere, plină cu obiecte ca acelea pe care le prețuia înainte de a fugi din Londra să trăiască la fermă.

Cărțile lui de greacă și latină păreau a fi nelalocul lor pe biroul băiatului. În camera asta nu putea crede că învățase deja pe de rost cuvintele în greacă și parcursese Esop și *Anabasis*[1]. În dimineața asta nu-și putea aminti nici o iotă de greacă. Deci cum putea fi pregătit pentru Herodot? Știa că nu era pregătit pentru latină.

Stomacul i se strânse, atât din cauza nesiguranței, cât și a foamei. Trebuia să se pregătească pentru examenele de admitere, dar habar n-avea ce fragmente i-ar da examinatorii pentru examene. Și, într-adevăr, școlarizarea lui depindea de faptul dacă mariajul lui Cleo îi elibera de unchiul March.

Era ciudat să fie atât de aproape de vechea lor casă și să nu fie înăuntru. Știa că sora lui evitase să meargă prea aproape ieri, dar se întrebă dacă unchiul March știa unde sunt și ce ar face. Cleo credea

---

[1] Cea mai faimoasă carte a lui Xenofon, soldat profesionist grec și scriitor din Antichitate, tratând expediția lui Cyrus Cel Tânăr în Persia. Prin extindere, termenul în limba greacă înseamnă o expediție de la țărmul unei mări spre interiorul țării. (n.tr.)

că Sir Alexander Jones îi va apăra de March, dar de ce să-i apere Barbă-Albastră de cineva?

Se ridică și se îndreptă de umeri spunându-și că acum era mai mare; trebuia ca el s-o apere. Era mai înalt decât Cleo, chiar dacă ieri îi ciufulise părul ca și cum ar fi fost tot băiatul care fusese când părăsiseră Londra. Încercă să-și adune curajul și puterea, dar în schimb simți un nod în stomac. Avusese un moment de slăbiciune în trăsură când îi dăduse cuțitul lui de înjunghiat porci. Gândul umilitor că n-avusese curaj deloc îl făcu să-și aducă umerii.

La piață, când Alice spusese că erau urmăriți, simțise cum se roșise la față la gândul greșelii lui cu acel cuțit. Nu văzuse nici o primejdie, dar n-avea nici o armă. Cel puțin în dimineața asta, Cleo era în siguranță. Își amintise că se întâlnea cu croitoreasa acasă. Era liber să studieze după micul dejun. Ăsta era planul.

Din nou stomacul i se plânse. Bucătăria era cu trei etaje mai jos. Fusese acolo seara trecută, și va trebui să treacă de servitorii tăcuți ai lui Jones pentru a ajunge. Îi aminteau de Cerber, câinele cu trei capete al lui Hades.

Lucrul bun legat de foame, cugetă el, era că îi dădea destul curaj unui tip pentru a înfrunta un câine.

După micul dejun în dimineața celei de-a doua zile în Londra, Cleo o găsi pe Serena Perez, brunetă, cu pielea măslinie, părul negru ca pana corbului așteptând-o dezaprobatoare în salonul din spate bogat mobilat al casei lui Xander Jones. Pe când Cleo intra, Perez îi aruncă o privire încruntată de sub cele două sprâncene negre și elegant arcuite. Pe o vergea sprijinită pe două cutii mari stăteau agățate rochii în saci de pânză. O oglindă înaltă stătea în colțul îndepărtat cu o cutie solidă din lemn de pin în fața ei.

Cleo trebui să admită că ea era o provocare până și pentru cea mai pricepută dintre croitorese. În cei patru ani petrecuți la ferma Fernhill își abandonase rând pe rând ritualurile unei îmbrăcăminți elegante, care odinioară constituiseră a doua natură a ei. Alice îi aruncă un zâmbet slab, liniștitor.

– Pentru început, doamna va avea trei rochii, anunță spanioloaica.

Ridicând din umeri și pocnind poruncitor din degete către uscățiva ei asistentă, îi porunci lui Cleo să se urce pe cutie și se puse

pe lucru dezbrăcând-o de rochia uzată de lână. Cel puțin bine că în cămin ardea un foc bun de cărbuni.

Cu toate astea, se ivi un moment de tăcere șocată când Cleo rămase în cămașa ei cârpită, corsetul larg și pantalonașii subțiri. Cleo stătea în fața a trei perechi de ochi consternați. Cunoștea acea privire disperată. Evident, erau de părere că farmecele ei personale nu se ridicau la nivelul sarcinii de a o preschimba într-o soție prezentabilă pentru Xander Jones. Nu mișcă nici una.

– Nu se așteaptă la miracole, nu-i așa?

Spanioloaica vorbi ca pentru sine. Nimeni nu răspunse.

Cleo se privi în oglindă. Nu-și putea aminti de fata care fusese. Mai degrabă îi plăcea persoana robustă și fără zorzoane din oglindă, dar știa că acea persoană ar fi invizibilă în ochii Londrei, și Xander Jones era londonez până în măduva oaselor.

– Cu un astfel de bărbat, timpul e scurt și dușmanii mulți. Nu trebuie să facem nici o greșeală.

Dubiile spanioloaicei erau evidente. Se uită la rochiile ce atârnau în sacii lor de pânză și apoi la Cleo.

Cleo își îndreptă umerii. Avea cuțitul de înjunghiat porci al lui Charlie. Poate că o putea convinge pe *señora* să îi conceapă un buzunar special în fiecare rochie așa încât să poată avea cuțitul la îndemână pentru a-l convinge pe șovăielnicul ei soț să se culce cu ea în ciuda lipsei de farmec feminin.

Señora își reveni prima. Bătu din palme și asistenta trecu la acțiune, deschizând o cutie. *Señora* trase afară cămășuțe, ciorapi, jartiere și corsete, în vreme ce asistenta le întindea ca pe un aluat de tartă peste canapeaua de damasc albastru. Timp de nenumărate minute, Perez se uită de la acea expoziție de feminitate catifelată, ușoară spre Cleo ca și cum încerca să rezolve o ghicitoare imposibilă. În cele din urmă, croitoreasa alese o minunată garnitură de lenjerie tivită cu dantelă și panglici de un roz intens.

– Astea. Imediat.

Își flutură mâinile elegante și cu degete lungi spre Cleo și Alice și ieși din cameră.

Cleo avu la dispoziție un moment pentru a înțelege asta. Noul ei soț avusese un întreg univers de cunoștințe intime despre femei. Nu le câștigase de pe urma faptului că avea o soră. Pretindea

că nu avusese amante, dar nu folosise talentele *señorei* Perez pentru a-i face draperii pentru salon.

După ce Alice o ajută pe Cleo să se îmbrace cu noua lenjerie, Serena Perez o trimise pe fată să ardă zdrențele ofensatoare.

– Acum începem.

Spanioloaica îi dădu roată lui Cleo, evaluând-o cu ochi negri și ageri. Vorbea în engleză cu doar o idee din limba ei maternă despre Cleo, ca și cum nu era de față.

– Umeri buni. Brațe ca niște bețe. O ciupi pe Cleo de brațul stâng cu două degete puternice și scutură din cap. Piele măslinie, dar curată. Ridică din umeri. Nu-i nimic de făcut cu un așa nas comun, dar cu un corset nou putem să accentuăm mai mult sânii. Dădu din cap. Doi sâni trag mai mult decât patru cai.

Din nou, Cleo stătu să se uite la ea însăși în oglindă sub privirea îngrozită a croitoresei. Arăta la fel de dreaptă și de maronie ca un fag iarna acoperit cu o pulbere de zăpadă.

Oftând adânc, Serena Perez dădu în fine din cap spre asistenta ei care deschise sacii ce atârnau, scoțând atentă afară trei rochii de o strălucire ca de giuvaier, aramă, granat și smarald.

Charlie avu noroc și nu se întâlni cu nici un servitor în drum spre bucătărie. Aici găsi o femeie care, în ciuda straturilor de fuste și șorțuri, era uscată ca o scândură. Mesteca viguros un aluat într-un castron mare din porțelan.

– Ei, băiete, se răsti ea la el. Ce vrei?

Charlie nici măcar nu tresări auzind vocea morocănoasă. Măsurând cu privirea oalele ce clocoteau, o șuncă mare cât un dovleac, o roată mare de brânză cu mucegai și mirosul cald de copt care umplea încăperea, o înțelese instinctiv pe femeia cu bonetă albă și înfoiată. Era o femeie a cărei fire îi cerea să hrănească pe alții, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Cea mai mare plăcere a ei ar fi să se uite cum un băiat flămând mânca tot ce îi oferea ea. Charlie știa exact ce expresie a feței să-și arate ca s-o facă fericită pe femeia asta morocănoasă. Nici Bess n-ar fi putut-o face mai bine.

Așa încât acum stătea la masa lungă și simplă, întinzându-și gem de căpșune pe un pesmet, ajutând-o astfel pe bucătăreasă să-și împlinească menirea pe acest pământ și având o reverie plăcută în care

îi spunea unchiului March că el şi cu Cleo îşi luau casa înapoi, când misteriosul lui cumnat intră în bucătărie venind din grădină.

Reveria se evaporă ca un abur dintr-o oală când bucătăreasa ridică un capac şi Charlie se văzu din nou un simplu băiat. Se ridică imediat în picioare.

– Sir.

Cumnatul avea pe braţ haina elegantă şi cravata, făcându-i şi mai evidentă lăţimea umerilor.

– Bună dimineaţa. Văd că doamna Wardlow are mare grijă de tine.

– Da, aşa este, sir.

– Pot să stau şi eu aici?

Charlie dădu din cap, incapabil să scoată o vorbă. Încerca să găsească un reper pentru a putea încadra felul de a se mişca al bărbatului. Fermierul Davies nu se mişca în acelaşi fel lejer şi reţinut. Mersul târşâit al domnului Tucker n-avea nimic din puterea pe care Charlie o simţea la soţul surorii lui.

– Poţi să te aşezi, Charlie.

Doamna Wardlow puse în faţa stăpânului ei o farfurie cu friptură rece de pui şi aşeză o halbă de bere cu spumă pe masă. Când mâna lui stângă apucă cuţitul, Charlie văzu încheieturile julite.

Şi doamna Wardlow le văzu şi puse pe masă un borcan cu alifie.

În mod inexplicabil, în vreme ce bucătăreasa se agita în jurul lor, aducând mere feliate şi prăjitură cu prune, Charlie se trezi explicând problema latinei bărbatului care stătea în faţa lui. Nu problema cuţitului. Trebuia să găsească metoda prin care să recupereze cuţitul şi să-şi găsească şi ceva curaj. Cunoştea destul despre curaj pentru a şti asta.

– Îţi pot aduce un dicţionar latin din birou dacă vrei, se oferi cumnatul lui.

Pe Cleo o dureau braţele şi părea că are pe ea o cămaşă din plasă. La spate, pe sâni şi sub braţ o înţepau ace. Toate trei rochiile fuseseră modificate pe corpul ei şi, cu toate astea, Serena Perez nu era mulţumită.

– Lasă-ţi în jos părul, îi porunci lui Cleo.

Ascultătoare, Cleo îşi scoase agrafele şi buclele îi căzură pe umeri.

Señora Perez dădu din cap, studiind-o pe Cleo cu aceeaşi concentrare pe care o demonstrase întreaga dimineaţă. În acel moment, uşa salonului se deschise, şi croitoreasa, întorcându-se încruntată

la intrus, îngheță. Privirea lui Xander Jones, dogoritoare și uimită, o întâlni în oglindă pe cea a lui Cleo și rămase ațintită asupra ei.

Era evident că nu se așteptase s-o vadă pe mireasa lui stând pe o cutie, îmbrăcată sumar. Cleo încercă în zadar să descifreze gândul ce se întrevedea acolo.

Aici, în casa lui luxoasă, unde o nimfă din marmură își expunea farmecele ispititoare la baza scărilor, Cleo stătea ca o cană din lut cafeniu pe un raft de bucătărie. Privirea lui directă o făcu conștientă de picioarele goale și părul lăsat liber și de felul în care sânii se umflau strânși în cămașă. Își ridică bărbia.

– Învinuiește-mi părinții, dacă vrei, pentru nebunia de a boteza un prunc după o mare seducătoare egipteană și apoi de a-l dota cu un nas comun englezesc, maxilar pătrat și farmece insuficiente.

Soțul ei părea că n-o aude.

– E aici, sir?

Vocea lui Charlie se auzi din spatele umărului soțului ei.

La auzul ei, genele soțului ei coborâră peste privirea arzătoare. Ultima lui imagine pe care Cleo o reținu fu acea mână măslinie încordată pe mânerul ușii. Îl auzi vorbind cu Charlie despre latină, murmurul ușor al vocii făcând-o să se înfioare.

– Ah, spuse spanioloaica, acum e hotărât. Mai întâi, rochia arămie, pentru curaj. O cină cu amicii, da? O să clănțăne ca niște câini. Pentru prima dată în acea lungă zi, spanioloaica schiță un zâmbet conspirativ.

– O să aduc rochia arămie peste trei zile.

Trei zile îi trebuiră lui Cleo sa-și ocupe timpul după cum îi indicase soțul ei. În fiecare dimineață discuta cu potențialii profesori pentru Charlie din anunțurile din ziar. „Educație superioară clasică 3 șilingi 6 pence pe oră." După-amiezile ieșea la cumpărături. Noaptea, soțul ei invizibil îi evita compania, dar îl auzea cum se oprește în fața ușii ei înainte ca lumina din casă să se stingă. Nu auzi nimic de la unchi sau de la avocatul soțului ei. Presupunea că era posibil ca unchiul March să găsească mariajul corespunzător, dar în cazul când nu era așa, trebuia să-l înscrie pe Charlie la școală.

Vineri seară stătea pe balcon, cu un șal nou înfășurat în jurul vechii ei rochii de muselină maro, uitându-se la umbrele jucăușe din grădină când Alice bătu la ușă spunându-i că era chemată în biblioteca stăpânului.

Xander își ridică privirea când soția lui se opri în ușa bibliotecii și surprinse un zâmbet trecător pe buze. Își îngropase biroul în chitanțe ca niște frunze albe adunate într-o grămadă.

Când ea își ridică privirea, o întâlni pe a lui. Zâmbetul palid dispăru pe loc și fu scuturată de un fior. Avea dreptate să nu aibă încredere în el.

El luă o foaie subțire în mână și o lăsă din nou să cadă, fără a o citi.

– Înțeleg că voiai să mă vezi.

Ea îi susținu privirea ochilor verzi.

– Insist doar să respecți înțelegerea noastră, un schimb săptămânal de chitanțe.

Ah, înțelegerea lor. El, firește, se gândise la altceva când o chemase.

– Îți admir energia. Ai vizitat fiecare magazin din Mayfair?

– Toate cele care se adresează doamnelor.

Se mai uită o dată la o chitanță pentru șapte yarzi de batist maro de la Hodgekinson, negustorul de pânzeturi.

În ciuda uriașului volum de hârtie, chitanțele ei puteau lesne fi reglementate cu un drum la banca Evershot. Sau ar fi putut să-l pună pe Amos să se ocupe de ele. În schimb, o chemase în bibliotecă.

– Se pare că ai o slăbiciune pentru batistul maro și cartofi. Doamna Wardlow îmi spune că au sosit în cămară patruzeci de livre de cartofi la zece pence douăzeci de livre, nu mai puțin. Ți-e teamă că te las să mori de foame?

– I-am promis lui Charlie că o să-i mâncăm în fiecare zi.

Se așeză în fața poliței căminului cu fața la el și brațele încrucișate în cutele unui șal cu imprimeuri frumoase.

– Doamna Wardlow nu are o părere bună despre cartofi, mâncare pentru clasele de jos, după cum spune ea. Îi văzu ușoara înțepenire a spatelui și felul interesant în care această mișcare îi ridica pieptul.

– Îmi pare rău s-o jignesc pe doamna Wardlow, dar cu unt și smântână, cartofii sunt efectiv... reconfortanți.

El o evitase cu mare grijă din clipa în care deschisese ușa salonului din spate și o văzuse în batist subțire și dantelă albă. Acum chiar și în chembrica de un maro spălăcit, o culoare la fel de vioaie ca un sac de cartofi, era plină de viață. Prezența ei în cameră îi stăpânea toate simțurile, îl făcea să nu vadă și să nu gândească.

Orbește, luă altă chitanță.

– Se pare că cheltuieşti toţi aceşti bani pentru Charlie. La Gunter's pentru îngheţată în octombrie?

– Eşti de părere că îl răsfăţ, sunt sigură.

– E fratele tău.

– Ştiu că ai şi tu un frate, dar nu e acelaşi lucru, nu-i aşa? Fratele tău nu e tânăr şi vulnerabil. Nu ţi-e teamă că-l pierzi.

El se ridică. Din nou, ea reuşise în felul ei direct să-l înţepe cu o remarcă neatentă. Bănuitoare, ea se uită cum el se apropie de ea. Pentru o femeie care pretindea că voia un copil, arăta deosebit de stânjenită în prezenţa soţului ei. El se opri în faţa ei.

– Ştii că nu pot să-ţi fac concurenţă în ce priveşte extravaganţele, spuse ea.

– Cu toate astea, încerci.

– Nu eu sunt cea care arde lumânări într-un ritm ce depăşeşte casa regală.

– N-are sens o iluminare slabă.

Îi ridică şalul căzut în jurul umerilor şi nu-i scăpă că i se tăie scurt răsuflarea când o atinse. Fu doar o scurtă ezitare. Se avântă în discurs, folosindu-se de o strategie pe care începuse s-o recunoască. Ori de câte ori el o făcea să se simtă stânjenită, începea să arunce cu vorbele ca o cascadă.

– Casa asta arde rezerva pe o săptămână de lumânări într-o singură cameră pe o noapte. Amos şi Alice petrec ore scurtând mucurile, curăţând ceara şi umplând şi curăţând sfeşnicele. E o minune că găsesc timp pentru orice altă sarcină casnică.

– Ţie îţi plac cartofii. Mie îmi place lumina. El o spuse încet, uşor. Nu credea că mărturisea ceva, dar ochii cei verzi îl priveau intens şi în adâncul lor surprinse o licărire periculoasă de milă.

În şemineu, cărbunii se mişcară. Un curent cald de aer îi atinse fusta. El împietri, ignorând că îl atinsese uşor pe picior. Nu-i dorea mila. Mila şi dorinţa nu se potriveau deloc şi avea destulă minte să nu le confunde.

– Jocul de-a baba-oarba nu ţi-e cunoscut, nu-i aşa? S-ar crede că ai fost aruncat în întuneric când erai copil, educat într-o peşteră, crescut ca o cârtiţă şi acum tânjeşti după lumină...

Apăsându-i uşor cu degetele pe gură, el o întrerupse. Scutură din cap spre ea.

– E rândul meu acum.

Ea închise buzele sub atingerea lui și el și el îi dădu drumul. Putea să-i pună stavilă cuvintelor cu gura lui, dar atunci amândoi ar fi pierduți.

Ea își reveni prima.

– Ai chitanțe?

– Le-ai ascuns. O luă de braț și o duse spre ușă. Dar iată aici o socoteală aproximativă a cheltuielilor mele. În săptămâna asta, compania East London Gas a cumpărat două sute de lopeți, o mie de cuve de spălat, cincizeci de joje, două tone de cărbune și zece mii de picioare de țeavă de treizeci și șase de țoli.

– Nu pot concura cu asta.

El deschise ușa bibliotecii.

– A sosit prima ta rochie. Când Amos termină cu aprinsul lumânărilor, o să-l pun să ți-o aducă în cameră.

După cină, sala mare din casa lui Arthur Fuller de pe Conduit Street îi găzdui destul de confortabil pe toți partenerii Grupului Metropolitan de Uzine și pe soțiile lor. În vreme ce jucătorii de cărți își găsiră un loc în jurul a două mese și doamna Dimsdale merse la pian și începu să cânte, șase domni o găsiră pe soția lui Xander în rochia ei de brocat arămiu.

Privind retrospectiv, își dădu limpede seama că cerându-i bunei prietene a mamei lui, Serena Perez, s-o îmbrace pe soția lui fusese o greșeală. Cu greu o recunoștea drept zdrențăroasa de la bancă. În seara asta, pe când trecea de la un bărbat la altul sau când râdea, buclele ei aurii, lucioase, captau lumina și străluceau.

Acceptă o ceașcă de cafea de la gazdă și se alătură grupului ce asculta interpretarea de la pian. Cu excepția scurtei întâlniri din bibliotecă, o evitase. Aflase deja mai mult despre ea decât plănuise. Nu se parfuma, și cu toate astea, o prezență ce era *a ei* îi zăbovea în simțuri. Întâlnirile neașteptate cu ea erau deosebit de periculoase pentru planul lui și până când scăpa de visurile despre ea, era normal să o țină la distanță. Pur și simplu trebuia să suporte scenele din public necesare planului său.

Dineul din seara aceea împreună cu partenerii săi serioși și respectabili păruse sigur, în teorie, cu totul opus de serile sale din tinerețe. Îl înconjurau doamne respectabile, înfășurate în metri de mătase și garnituri, dar Xander se putea gândi doar la batist strâns pe trup

și panglici roz ce fluturau, o talie îngustă, șolduri rotunde și picioare lungi. Sună un ceas și își mută privirea de la soția lui, conștient de lupta dorințelor contradictorii ce se dădea în el – s-o alunge din minte și să-i desprindă părul din agrafe și s-o acopere cu trupul lui.

Cleo număra bătăile ceasului. Îi permisese soțului ei s-o ignore pe parcursul dineului interminabil. Acum îi înțelegea mai bine situația. Era lupul singuratic în această haită de câini. Poate că fugăreau cu toții un iepure, lătrând cu entuziasm, dar numai el și-ar vâna prada.

Ceva ce spusese în bibliotecă îi atinsese o tristețe din el. Îi văzuse umbra pe față și își ținuse răsuflarea, așteptând ca el să spună ceva și, când rămăsese tăcut, ea nu fusese în stare să-și stăpânească iritarea. Acum se îndepărtă de bărbatul de lângă ea și se duse lângă soțul ei.

Dacă îi simțise prezența, nu se întoarse decât după ce pianista își termină piesa. Alte femei îi aruncară priviri admirative de la o distanță sigură.

– Știi că unele femei preferă un soț cioplit din piatră, o statuie care să stea în grădină sau un bust de pus într-o nișă.

– Ți-ar conveni și ție așa ceva?

– Atâta vreme cât statuia e însoțită de un cont în bancă.

El râse, un sunet ușor, plăcut și se uită direct la ea.

Cleo încercă să aprecieze acea privire reținută – admirativă sau critică.

– M-ai indus complet în eroare cu termenul de „dineu". Ăsta nu seamănă cu nici un dineu la care am luat parte vreodată.

– Ce-l face atât de diferit după părerea ta?

– Nu există flirt.

Încă se uita la ea. Era un moment absolut public, dar privirea lui părea intimă ca și cum oaspeții din jurul lor se transformaseră în tufișuri nepăsătoare.

– Știi că e aici un tânăr care e serios preocupat de câte ori se trage apa la fiecare nou closet în Londra? Se teme că în zece ani, Tamisa va fi un canal de scurgere.

– Înțeleg că l-ai cunoscut pe Tom Ruxley?

Ea dădu din cap.

– Starea canalelor nu ți-a provocat inteligența?

Ea scutură din cap. Tonul jos al vocii lui părea că-i trezește pielea. Cleo putu cu greu să numească ce anume îi trezea în ea, o dorință

de a fi goală, ce flutura cu aripi neajutorate în temnița corsetului și a mătăsurilor ei.

– Te-ai întâlnit cu domnișoara Finsbury la un astfel de eveniment? Dacă da, ar explica multe.

– Nu m-am întâlnit. Doar nu te aștepți să flirtez cu tine?

– Dacă tu n-o faci, trebuie să presupun că înfățișarea mea respectabilă e cea care-ți înăbușe ardoarea. Crezi că arăt destul de aproape de o soție?

– Abia dacă te recunosc fără paie.

– Mulțumesc pentru rochie.

Era cu totul nepotrivită pentru compania lor serioasă. O știuse din clipa în care intraseră, poate era o rochie pentru o amantă, dar gazda lor, o femeie cu mult tact, impusese un ton de acceptare. Bârfele urmau să se pornească mai târziu.

– Ți se potrivește.

El își feri privirea și Cleo îi simți lipsa.

– Și lenjeria, pantofii, pelerina, bijuteriile. Am omis ceva?

– Ciorapii. Se părea că acum își concentrase toată atenția asupra ceștii de cafea.

– Ești remarcabil de meticulos și de cunoscător în materie de îmbrăcăminte pentru femei. Și când stau să mă gândesc că te-am acuzat că nu cunoști mintea femeii. Ai îmbrăcat multe femei?

El se întoarse spre ea, apăsându-i degetul mare, cald, pe buze, așa cum o făcuse în biserică, în bibliotecă, o reacție atât de rapidă încât Cleo putu doar să clipească.

– Te fac să te simți jenată?

El își luă degetul, lăsându-i buzele neliniștite și flămânde.

– De ce?

– Pentru că în general spui ceva scandalos când ești agitată.

Pianista începu o altă melodie, mai veselă. Ei rămaseră umăr lângă umăr în tăcere, în vreme ce sunetul petrecerii deveni tot mai puternic în jurul lor. Se vorbea despre dans. Ea voia ca el s-o atingă din nou. Ceea ce era cu totul pe dos. Ea era cea care trebuia să-l seducă. Să-l facă s-o dorească.

El părea că nu aude și se întoarse spre ea cu o privire serioasă.

– Alice spune că ieri ai fost urmărită de un băiat prin Shepherd Market.

– Așa zice ea, dar eu și Charlie n-am văzut pe nimeni.

– Ar trebui să te păzești.

– De unchiul meu? Shepherd Market este ultimul loc în care s-ar duce. Te asigur că nu e deloc interesat de turtă dulce și colivii.

– Ai încredere în el?

– Nu, dar avocatul tău spunea că unchiul ar acționa împotriva noastră la tribunal și nu pe stradă.

– La tribunal, unchiul tău va vrea să înainteze un raport despre starea căsătoriei noastre. Cercetarea lui e posibil să fie foarte amănunțită.

Toată magia rochiei arămii o părăsi în grabă pe Cleo, o vrajă redusă la scrum. Conta pe puterea ei strălucitoare pentru a-l seduce pe soțul ei și acesta abia dacă o băgase în seamă timp de o oră. O dureau picioarele și noul corset o pișca. Vinul și mâncarea din belșug se agitau în stomac. Bineînțeles că unchiul o spiona. Era perfect de înțeles. O mințise, o înșelase și o ruinase și acum, când credea că-i scăpa de sub control, o s-o împiedice. Și atunci Charlie va fi la cheremul lui. O cotropi neputința. Voia să-l înșface pe Xander Jones de reverele hainei elegante și să-l scuture.

– Ai putea să oprești planurile unchiului comportându-te ca un soț și culcându-te cu soția ta și lăsând-o însărcinată, ceea ce până și regentul a reușit cu urâta aia de nevastă a lui.

Privirea lui deveni rece.

– Nu cred că vrei să-l dai pe prinț drept exemplu de comportare a unui soț model.

Se îndepărtă de ea și, în mai puțin timp decât orice gazdă ar socoti că e politicos, plecară.

Cleo îl auzi pe Tom Ruxley cum în mod greșit afirma:

– Lasă-i să plece, lasă-i să plece. Jones e nerăbdător să fie singur cu soția lui.

Pe caldarâmul de afară, Xander era o siluetă cenușie, cu excepția albului cămășii și a lucirii argintii din ochi. Isaiah opri trăsura drept în fața lor, și Xander deschise ușa, luând-o pe Cleo de mână s-o ajute.

– Poți să oferi un dineu peste două zile?

De pe scările trăsurii, ea se uită în jos la el.

– Un dineu?

– Am aranjat să angajez servitori în plus. O ținu de mână până când urcă.

– Încă o acțiune de soție pentru a-l opri pe unchiul?

– Cu asta de azi sunt două. Ce poate fi mai caracteristic pentru o soție decât să-i dea soțului facturi și să participe la un dineu?

– Să stau goală în pat cu cămașa de noapte în jurul gâtului?

El râse.

– Crede-mă, când va fi nevoie de măsuri disperate, o să acționez.

Închise cu putere ușa și îi făcu semn lui Isaiah s-o ia din loc. Trăsura se puse în mișcare.

Cleo se lăsa pe spate pe bancheta, singură. „Măsuri disperate" – asta considera el că înseamnă să se culce cu ea. Nu era nici un pericol să fie flatată de soțul ei.

În camera judecătorului de pe Bow Street, Will avea vești proaste pentru Xander.

– Preotul tău a fost arestat. O hotărâre judecătorească *qui tam*[1] pentru sperjur.

– March acționează repede. Unde l-au dus?

– Newgate.

– De cât timp e acolo?

– De două zile. Suficient pentru ca March să-l interogheze în felul lui drăgălaș. Sunt sigur că are bătăuși înăuntru. Ai deja stabilită o dată pentru audieri?

– Încă nu.

– Poți fi sigur că domnul Tucker o să nege că v-a căsătorit vreodată.

– Ăsta ar fi un neajuns în momentul de față. Putem intra să-l vedem?

– Sigur. Will rânji. E întotdeauna ușor să intri. Mai greu e cu ieșitul.

[1] În dreptul comun o hotărâre *qui tam* este cea prin care o persoană particulară ca reclamant poate deschide proces atât în nume propriu, cât și în numele guvernului împotriva cuiva despre care cunoaște că a comis o faptă de natură penală.(n.tr.)

Capitolul 9

Într-o dimineaţă cu burniţă, Cleo abandonă în sfârşit misiunea de căutare pe cont propriu a unui profesor şi trimise după omul pe care îl recomandase Xander Jones. Oricât i-ar fi de urât să recunoască faptul că soţul ei avea dreptate, Anthony Hodge îi făcu imediat impresia că e profesorul perfect pentru Charlie. Avea o înfăţişare rotundă şi strălucitoare, nişte ochi albaştri sclipitori şi un râset ce făcea să-i tremure umerii.

Îl lăsă pe Charlie să-şi demonstreze cunoştinţele la greacă şi latină, în vreme ce ea se apucă să planifice dineul pentru oaspeţii soţului ei. Petrecerea ce se apropia dăduse peste cap ritmul ciudatei gospodării a lui Xander Jones cu servitorii săi tăcuţi, atât de diferiţi de obişnuiţii servitori bârfitori ai Londrei. Charlie le spunea câinele cu trei capete al lui Hades, o glumă pe care o împărtăşeau la cină, singuri în frumoasa sufragerie. Acum, tăcutul Amos, care păzea uşa, supraveghea lacheii suplimentari şi ajutoarele pentru bucătărie angajate pentru această ocazie. Isaiah cel morocănos, care vorbea mai mult cu caii decât cu oricare fiinţă omenească, avea de dirijat ajutoare în plus la grajduri. Chiar şi echilibrata Alice, care se ocupa zilnic de nenumărate sarcini, părea chinuită.

Cleo nu fu păcălită de tactica soţului ei. Mai trecuseră două zile fără o vizită la bancă. Xander Jones era plecat, ocupându-se de uzinele de gaz, reinventând Londra, cheltuindu-i banii. Ea îi punea masa, supraveghea meniul cinei şi aştepta ca unchiul să-i demaşte. Îi lăsă pe servitorii eficienţi ai lui Xander Jones să-şi facă treaba şi se concentră asupra coaserii unui buzunar secret în interiorul tivului bordat al rochiei grena adusă de *señora* Perez. De acum încolo, voia să aibă cuţitul la îndemână.

Se imaginä scoţându-l în trăsură şi ţinându-l sub maxilarul lui dur, între toate acele pânzeturi fine şi gât, şi cerându-i s-o seducă. Câteva detalii problematice interveneau de îndată în închipuirea

planului ei. După ani întregi în care avusese în grijă pe Charlie de pe vremea când era băiețel, știa câte ceva despre învelișurile și închizătorile hainelor unui bărbat și avea o idee extrem de clară a variantei tinere a ceea ce se găsea sub lână și batist. Cu siguranță că nu putea desface toate acele legături în vreme ce ar fi ținut cuțitul. Cuțitul însuși ar trebui să-l convingă să deschidă prohabul acelor pantaloni gri-închis și să elibereze... Aici dădea de alte dificultăți mentale pentrù că știa că părțile bărbătești ale soțului ei ar depăși experiența ei și, gândindu-se la această probabilitate, își simțea stomacul tresărind ciudat.

O altă dificultate era pur și simplu să-și imagineze o amenințare credibilă pe care i-ar putea-o adresa. N-avea experiență în a amenința pe cineva în afară de câinele fratelui ei, iar Bess cu greu putea fi considerată un test pentru talentele cuiva la intimidare. Ce ar putea spune care să-l îngrozească pe un astfel de bărbat? Să-l amenințe că-i taie o ureche? N-ar fi crezut-o niciodată. Și îi plăceau mult prea mult urechile lui și voia să știe cum căpătase acea cicatrice. Ei bine, urma să păstreze cuțitul la ea și avea să se încreadă în inspirația de moment.

Când se întoarse în camera mare, Hodge îl lăudă pe Charlie pentru progresele la greacă.

– Va veni și latina, spuse el. Exercițiul îți va asigura trecerea testelor de admitere.

Se puseră de acord asupra condițiilor și orelor de întrevedere, și Hodge se uită prin cameră și comentă:

– Ce bine îmi pare să mă întorc aici, Lady Jones. Am petrecut multe ore în casa asta. Ce băieți buni, cei doi Jones. Buni elevi amândoi. Dădu din cap solemn. N-am mai fost pe aici în ultimii trei ani. Zâmbi puțin cu tristețe. Totul arată exact așa cum îmi amintesc. Îmi pare bine că am revenit aici.

Cleo ignoră eroarea în socotirea anilor de când Xander și cu Will Jones fuseseră băieți. Chiar dacă Hodge se înșelase, felul său încurajator îi făcea cu siguranță bine lui Charlie.

El se întoarse și scutură mâna lui Charlie.

– O să te pregătim pentru examene cât ai clipi. Îl bătu pe umăr pe băiat. Acum, să faci rost de exemplarul acela din Virgiliu până luni.

Ușa se închise în urma lui Hodge, și Cleo își dădu seama că Amos nu apăruse să-l conducă pe profesor.

– Repede, îi spuse ea lui Charlie. Ia-ţi o haină. Hai să mergem!
– Unde?
– Ieşim.
– Dar petrecerea ta?
– E tocmai la nouă. Hai!

Petrecură după-amiaza umedă şi rece îmbrăcându-l pe Charlie în haine elegante, pe măsură. Doar patronul unei prăvălii de pantofi puse la îndoială dreptul lui Cleo de a trata de sus magazinul său. Când tonul arogant şi banii peşin nu reuşiră să convingă, Charlie menţionă numele lui Sir Alexander Jones. Spre regretul lui Cleo, doar menţionarea numelui îi făcu pe patron să-şi ceară scuze cu umilinţă. Îi promise lui Charlie că îi va trimite noile sale cizme imediat ce vor fi gata.

La fiecare colţ, Charlie şi cu Cleo jucau jocul de a număra comisionarii cu şepci – maro, din tweed, în carouri – nici unul din ei nu arăta înclinat să-i urmărească. Cleo se opri pentru ultima dată la o drogherie în South Audley Street. Un vânt aspru îi expedie acasă.

Xander se întoarse de la masa ce lucea de argintărie şi farfurii să se uite la strada de dedesubt, dorindu-şi ca soţia lui să apară, răbdarea dispărând pe când noaptea acoperea Hill Street. Ea şi fratele ei dispăruseră fără vreo vorbă spusă cuiva din casă. Dintr-o toană sau ca un act de încăpăţânare, se expusese riscului. Ştia că în trecut mersese prin Londra de una singură, dar asta fusese înainte de a-l înfuria pe Archibald March, înainte de a fi urmărită, înainte ca George Tucker să fie arestat şi bruscat să renunţe la integritatea sa.

În Newgate, fusese interogat îndeaproape aşa cum bănuise Will, până când nu mai ştiuse care era adevărul. Gândirea îi era dominată de teamă. Urma să fie dat afară din parohie. Condamnarea îl va ruina. Soţia şi copiii vor ajunge muritori de foame. Sufletul său nemuritor era condamnat. Xander contase pe mişcările legale ale lui March. Acum că ştia de stilul necinstit al lui March, avea să-şi modifice propria tactică. Avea nevoie doar de timp. Dacă Norwood ar putea continua să amâne audierea, Xander l-ar fi putut avea.

Azi răspunsese tacticilor lui March instalând afişe pe Bread Street, oferind salarii mari oricărui bărbat doritor să spargă strada cu târnăcopul şi să care pietrele şi murdăria Londrei. Doi foşti boxeri de o statură considerabilă instalaseră afişele la locul lor pe vechea clădire

din fața tribunalului. Într-o săptămână, Xander urma să-i folosească pe aceiași doi uriași să stea la discuții și să angajeze muncitori. La celălalt capăt al orașului, redeschisese uzinele de gaz ce nu mai funcționau și inginerii începuseră să evalueze de ce era nevoie.

Se uită în întuneric de la fereastra luminată, un bărbat rezonabil, civilizat, un bărbat cu vederi progresiste, un bărbat stăpânindu-și pasiunile și poftele. El, mai mult decât orice bărbat, știa că o femeie își prețuia independența și că această Cleo Spencer luptase îndelung pentru a ei, dar în cazul ăsta trebuia să-l lase pe el să conducă. Înțelegerea lor va funcționa în beneficiul amândurora dacă îl va lăsa să se ocupe de lucruri și să nu lupte să preia ea conducerea planului. Jocul pe care Xander îl juca cu March nu era menit s-o expună pe ea riscului, dar descoperise că avea o neașteptată trăsătură primitivă atunci când se gândea la March spionând-o.

Înțelepciunea dispăru când îi văzu apărând de după colț. Se îndreptă spre scări, își controlă pasul și se uită înapoi, cercetând strada din spatele lor. Forfota după-amiezii trecea nepăsătoare pe sub fereastră. Trăsuri, căruțe, servitori, doi domni – nici unul ticălos, nici unul care să pară că-i urmărește pe cei doi care se îndreptau spre ușă. Se duse să-și întâmpine soția acasă, oarecum iritat.

Ea intră râzând, arătând foarte mult așa cum o văzuse prima dată, ochii verzi larg deschiși și mărginiți de gene negre, pelerina murdară, obrajii înroșiți de frig. Părul scăpat din agrafe ardea sub lumina de la intrare așa cum era cu două seri în urmă, de fiecare dată când o privea la lunga masă de la familia Fuller.

Ea îi întâlni privirea și deveni brusc serioasă. Își notă în minte să-i cumpere o pelerină nouă.

– Charlie, spuse el.

– Sir?

– Vreau să vorbesc ceva cu sora ta. Doamna Wardlow are pregătită mâncarea pentru tine la bucătărie. Noi doi o să vorbim mai târziu.

Charlie îi aruncă surorii lui o privire rugătoare.

– Scumpule, sunt sigură că ți-e foame, spuse ea, și el plecă.

Xander nu-și luă privirea de la ea.

– Ai fost urmărită?

– Nu.

Privirea ei verde scânteie cu un foc interesant.

– Te-ai uitat?

– La fiecare prăvălie și băiat. Crede-mă, n-am fost băgați în seamă de hoții de buzunare.

– Permite-mi să-ți reamintesc că duzini de negustori respectabili sunt destul de dornici să vină aici, acasă. Dacă vrei să ieși, spune-le lui Amos sau lui Alice unde ești.

– Exact așa după cum și tu îi spui soției tale unde te duci noaptea în acest vechi oraș păcătos.

– Eu îmi pot purta de grijă.

Ea își feri privirea. Ar fi o greșeală să creadă că el vedea în ochii ei că o jignise. Ea credea că el căuta patul altei femei. Orice ar fi, îi rănea orgoliul și nu inima.

Se uită cum ea se adună puțin, lepădându-se de orice i-ar fi rănit momentan mândria. Deschise o poșetă atât de veche și fără formă că nici n-o văzuse atârnând de brațul ei lângă cutele pelerinei și îi oferi un borcan de la drogherie, plin cu niște viermi negri ce se mișcau lenevos.

– Ți-am adus un cadou. Să-ți amintească de mine.

De data asta, în ochii aceia se ivi o licărire răutăcioasă.

El luă chestia aceea. Niște spirale vii și negre se zvârcoleau într-o masă apoasă și tulbure.

– Ai tăiat cozile tuturor șoarecilor orbi cu cuțitul tău de cioplit? Ținu borcanul la lumină. *Lipitori*. Nu-și putu stăpâni râsul care-i scăpă. Continui să crezi că unirea noastră va fi o procedură medicală.

Ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre scări.

– Ai prefera o tranzacție comercială?

Xander o apucă de braț, oprind-o din fugă. Cleo n-avea nici o idee de ispita pe care o oferea. El se aplecă aproape, să-i șoptească la ureche:

– Dacă vreodată o să ne unim, îți garantez că o să valoreze cele douăzeci de mii de lire ale tale. Amintește-ți că avem oaspeți la cină în seara asta.

Cleo străbătu cu pași mari camera, simțind o undă de satisfacție. Își scrută memoria în căutarea unei alte senzații ce să fie egală acestei sălbatice exaltări. Își aruncă cât colo mănușile. Era o călăreață nepăsătoare, dar presupunea că ar fi putut simți o astfel de euforie o dată sau de două ori când reușise o săritură bună. Își dădu jos pelerina. Sau poate că era mai mult ca un sentiment pe care-l avusese când

pusese cu botul pe labe un câine ce mârâia la marginea satului. Poate că nu era nimic mai mult decât plăcere în privirea uimită de pe fața soțului ei când realizase că-i dăduse lipitori.

Rochia de seară, de mătase grena atârnând în exteriorul dulapului o făcu să-și curme mersul țanțoș, o aducere aminte că țelul ei era seducția. De data asta, Perez spusese că rochia îi va sublinia suavitatea. Asta, se gândi Cleo, ar fi un miracol. Se îndoia că soțul ei ar putea fi convins s-o creadă suavă chiar dacă i-ar fi oferit melasă în loc de lipitori. Cu siguranță învățase că nu era docilă.

Rochia strălucea la lumina lumânărilor și încercă să creadă în magia ei. Înfășurată în cutele catifelate, îl va fermeca și va veni în patul ei. Își scoase cuțitul de sub pernă și îl băgă în teaca făcută în marginea complicată a rochiei. Tivul atârna sub greutate, dar nu vizibil. În seara asta va fi pregătită.

Mai pe șleau spus, avea nevoie de un copil în pântec să-l țină în siguranță pe Charlie, să-l înfrângă pe unchiul March, să împiedice tribunalele și hârțogăria și avocații să preia din nou controlul asupra vieții ei. Xander Jones îi putea da acest copil în străvechiul fel al soților, indiferent de sentimente sau de lipsa lor pentru soții. Mai târziu, odată ce-l înfrângeau pe March, puteau fi prieteni sau orice deveneau oamenii în astfel de căsătorii.

Deschise ușile balconului și vântul le izbi, închizându-le din nou. Un curent de aer rece o întâmpină și într-unul din platani se mișcă o umbră întunecată. Zări o lucire a unei fețe albe, răsturnate, tânără și masculină. Într-o clipă dispăru, o fantomă plutitoare dispărând în noapte, în întunericul de dincolo de strălucirea luminilor. Cleo se îndoi pentru un moment că văzuse ceva. Apoi inima începu să-i bată cu putere până când îi zgudui tot corpul.

Capitolul 10

Puțin după miezul nopții, Xander stătea cu brațul după mijlocul soției lui pe când oaspeții plecau, reflectând că pentru un bărbat care voia să-și impresioneze partenerii ca gazdă, un astfel de dineu fusese un dezastru. Pentru un bărbat care intenționa să reziste farmecelor soției sale, era nici mai mult nici mai puțin decât o catastrofă.

Rochia ei de mătase lucea ca lumina lumânărilor scânteind printr-un pahar de vin roșu. Îi dădea pielii o lucire dulce, ivorie, ce îl înnebunea. Toată seara, ori de câte ori se uitase la ea, privirea îi fusese atrasă de o oarecare ispititoare bucățică de trup ce îl făcea să dorească ce văzuse în vise. Acum stătea cu rotunjimea taliei ei simțind-o caldă în palmă și șoldul ei atingându-l, pe când le făcea semne de bun-rămas oaspeților care se urcau în trăsuri.

Era prima dată când observa din propria ușă agitația ce însoțea plecarea. Avea o senzație ciudată văzându-se pe sine însuși jucând rolul de gazdă și soț, neștiind exact cine era. În seara asta, partenerii lui păreau a fi prieteni. Veniseră în casa mamei lui, poate curioși în legătură cu trecutul scandalos al acesteia, dar se liniștiseră discutând la nesfârșit despre viitorul Londrei.

Ruxley și Phillips discutau până și acum așteptând să vină trăsura lui Ruxley, Phillips declarând că orașul supraaglomerat va fi în curând un morman de ruine, un alt Babilon, iar Ruxley contrazicându-l neclintit că Grupul Metropolitan de Uzine va schimba toate astea. Xander spera că Ruxley va câștiga această dispută. Aveau nevoie de votul lui Phillips în parlament pentru ca membrii grupului să clădească câteva dintre proiectele lor mai ambițioase.

Chiar în acel moment, soția lui Fuller descoperi că îi lipseau mănușile. Fu trimis un servitor să le recupereze, și doamna Fuller intră în discuție întrebându-l pe Ruxley dacă planul lor va lecui Londra de duhoare, ceea ce, pretindea ea, era sursa tuturor bolilor din oraș.

Xander își porunci să aibă răbdare. Trebuia doar să-și suporte soția în rochia ei înnebunitoare pentru încă puțin timp. În câteva minute, oaspeții vor fi plecat. Într-o oră, vor pleca și servitorii angajați temporar, printre ei, n-avea nici o îndoială, era și unul care spiona pentru March. Oricât de improvizat fusese dineul și oricât de respectabilă fusese agenția pe care o angajase să furnizeze ajutoare pentru bucătărie și servire, Xander știa ca el și Cleo erau supravegheați îndeaproape. N-avea nevoie de experiența lui Will ca spion să simtă privirea cercetătoare.

Will se furișa pe undeva prin ungherele casei cu alte haine împuțite de care Xander avea nevoie pentru escapada lor nocturnă în căutarea Mamei Greenslade. Până acum nu putuseră s-o repereze pe femeie, dar activitatea de detectiv a lui Will scosese la iveală niște informații înfiorătoare despre March. Deținea bordelul de le Half Moon Street, unde murise tatăl lui Cleo Spencer.

Amos îi întrerupse gândurile cu căutarea mănușilor doamnei Fuller, deschizând dulapul de la intrare la nici doi metri distanță. Băiat fiind, petrecuse ore lungi în acel loc întunecat, nevăzând nimic, cu urechile pline de sunete înăbușite, distorsionate, ale vocilor – furioase, chinuite, nefericite.

Xander nu deschisese din proprie voință acea ușă de ani buni, dar acum încercă să calculeze dimensiunile dulapului. Nu putea fi pe atât de mic, îngust și întunecat și înghesuit pe cât își amintea el. La urma urmei, în seara asta, adăpostise toate pelerinele și hainele oaspeților lui și încă și altele pe deasupra. Probabil că lumina se strecura pe sub ușă. În acel dulap, ar putea face ce nu putea face în văzul tuturor oaspeților care plecau și al servitorilor care se învârteau pe acolo. Imagini ale posibilităților îi distraseră atenția.

– Crezi că le-au plăcut cartofii?

Vocea soției lui îl readuse la actuala lor situație publică.

– Să sperăm. I-ai servit în cinci feluri.

– Cel mai bine să oferi oaspeților cât de mult pot să mănânce. Care ți-a plăcut cel mai mult? Ea se uită la el și mica ridicare a bărbiei îi expuse gâtul vederii și apăsă un sân lăptos de coastele lui. Simți ușoara apăsare a cărnii moi pe pieptul lui tare și, drept răspuns, o rapidă pulsație a dorinței în vintre.

Își apăsă gura pe părul ei și încercă să se gândească rațional la dulapul de la intrare. Interiorul lui era cel puțin de mărimea unei

trăsuri încăpătoare. Călătorise în trăsuri în fiecare zi fără a se simți captiv. Își imagină cum pereții dulapului dispar pe când el cobora mânecile subțiri ale rochie soției lui peste umerii albi, îi trăgea corsetul în jos să-i elibereze sânii și își îngropa fața între ei, acolo unde carnea era cea mai dulce.

– Crezi că și pe vremea asta rece casa e supravegheată? întrebă ea. Se aplecă și își aranjă tivul complicat al rochiei, acolo unde îi acoperea condurii de seară.

Se părea că nu era copleșită de dorință, așa cum era el. Indiferent ce altceva o fi fost ea, nu știa nimic despre deplina capitulare sexuală pe care el o putea obține de la ea. Era un bun cunoscător al dorinței la o femeie. Știa toate etapele de interes care duceau la o întâlnire. Poate că soția lui era conștientă de el și atentă la prezența lui într-o cameră, dar nu făcuse nici măcar un pas ezitant pe drumul senzualității care o va duce de bunăvoie în patul lui. Avea doar o neclintită dorință de a scăpa de March și de a-și proteja fratele.

El era cel atât de pierdut în dorință, încât se gândea s-o bage în dulap. Se holbă la sânii soției lui când modificarea tonului ei îi pătrunse în creier. Nu se mai îndoia de existența spionilor lui March.

– Spionii unchiului tău sunt bine plătiți, spuse el, întrebându-se cu partea care mai funcționa a creierului, ce o făcuse să se răzgândească.

– Un spion trebuie că îngheață bocnă stând și pândind o casă din exterior.

– Mai bine să fie angajat și să lucreze din interior.

– Ah. Servitorii suplimentari?

– Cel puțin unu sau doi.

Ea înțepeni.

– Nu-i de mirare că m-ai ținut aproape de tine în sfertul ăsta de oră și că m-ai sărutat pe păr, o premieră. Credeam că poate rochia a avut efect.

Ultima trăsură a oaspeților se îndepărtă huruind în noapte. Xander o conduse pe soția lui de lângă ușă.

– Să facem o reverență pentru spectacolul nostru?

– Nu, până când nu pleacă servitorii angajați, o sfătui el. Își ținu pe mai departe mâna pe brațul ei, deasupra cotului.

Ea se opri.

– Poate că ar trebui să punem în scenă un atac conjugal dramatic, să le atragă atenția.

El o întoarse în brațele lui, așa că acum stăteau față în față. Dulceața ei neparfumată se ridică, umplându-i simțurile. „Exact ce mă gândeam și eu."

– Voiai să te trag într-un dulap?

Ea aruncă o privire speriată la dulapul în chestiune. El surprinse ezitarea, așa de scurtă, că s-ar fi putut să-i scape. Avusese exact atâta mândrie să vrea ca ea să vină la el pentru că-l dorea, oricât de puțin probabil ar părea.

Așteptă, lăsând-o să se uite la el și să-i cântărească intenția. Habar n-avea ce gândise el. Chiar și pentru o virgină, avea niște noțiuni deosebit de neavizate despre actul sexual. În spatele lor, o ușă se închise încet. Erau singuri. El se uită la acei ochi verzi plini de îndoială pe când se lupta cu ideea dulapului.

– Nu?

Vocea lui era răgușită. Nu un dulap pentru prima dată? Îi voia copilul, garanția ei că March n-o putea atinge, dar voia să dețină controlul și n-avea nici o idee clară cât de complet ar fi trebuit să-i cedeze. Un mic imbold și ar da înapoi.

Chiar pe când el credea că rezistența ei se va nărui și că i-ar scăpa din brațe, ea se ridică în vârful picioarelor, sprijinindu-se de trupul lui, cu gura foarte aproape de a lui, mirosul ei făcându-l să se simtă amețit.

– Dacă aș cere un simplu sărut pentru spioni ar fi prea mult?

– Un simplu sărut? Nu era chiar o posibilitate, dar Xander avea de gând s-o lase pe ea să descopere asta. O trase complet lângă el și o ținu așa, lăsând-o să simtă felul în care se potriveau amândoi.

– Crezi că știi ce înseamnă dorința pentru că un lord oarecare te-a pipăit politicos în grădină, și-a pus limba în gura ta și te-a tras de corset. Scutură din cap. N-ai nici măcar o idee.

Își coborî gura spre a ei, doar ca să-i arate că nu știe nimic sau poate doar s-o împingă pe cărarea unde el era deja cu mult mai avansat decât ea.

Ea scoase un mic sunet din gât când gurile li se unire. Era ca momentul acela din biserică, doar că era mai intens. Fără a intenționa, el cerea să intre, cerea ca ea să-și dea seama de prezența lui completă, totală, reală, de masculinitatea lui, ca și cum penetrând-o cu acest

singur sărut ar putea anula toate mesajele de o viață că el ar trebui să dispară.

Urmă un moment lipsit de rațiune până când dorința trupului său, tare și nerăbdătoare, îl făcu să-i cuprindă șoldurile pentru a le lipi de ale lui. Prea multe straturi îl despărțeau de dulceața ei. Îi dorea sânii, și ea, știa el, i-ar fi oferit. Un sunet de deasupra lor îi atrase atenția și, cu o slabă sclipire a rațiunii ce dispărea, întrerupse legătura și își ridică gura de pe a ei.

Și simți o pișcătură dureroasă pe pântec prin lână, mătase și pânză. Creierul i se limpezi brusc. Ea își scosese cuțitul de înjunghiat porci. Îi reveni în memorie scurtul moment în care ea se aplecase la pantofi. Dar unghiul ei era greșit; n-avea prea multă experiență la înjunghiat, nevasta asta a lui. Își ridică privirea și i-o întâlni pe a ei.

– Ai un prost obicei de a-ți părăsi soția noaptea. Nu și în noaptea asta, șopti ea cu vocea răgușită și o sclipire aprigă în ochii aceia verzi.

El scutură din cap. Dorința pulsa furioasă în vene, dar vocile de o viață șopteau că nu pe el îl voia, ci propria ei putere.

– Nu cred că vrei de fapt să bagi o livră de carne în târgul nostru.

Se sprijini de cuțit, opunând rezistență intenționat, simțind vârful cum taie mai adânc în lână și mătase. Pumnul ei era lângă vintre, încheieturile degetelor apăsând în carnea lui la mică distanță de erecția dureroasă, dar unghiul strâns din încheietură însemna că n-avea nici un avantaj.

Ea făcu ochii mari, hotărârea și nesiguranța luptându-se în adâncul lor.

– Ce moment conjugal fermecător! îi întrerupse vocea seacă a lui Will.

Se întoarseră amândoi deodată și mișcarea o dezechilibră. Se clătină înspre spate, scăpând din strânsoarea lui Xander, cuțitul prinzând și spintecând țesătura cămășii și a vestei, făcându-i o zgârietură subțire pe piele de la betelia pantalonilor până la osul pieptului. El își pierdu răsuflarea pe când marginile albe ale ținutei lui de seară se desfăcură. Aerul rece și privirea arzătoare și mirată a soției lui se întâlniră cu carnea lui, ochii ei verzi larg deschiși, șocați de descoperire.

În vreme ce ea se uita, el stătea acolo, un sfânt de alabastru, suportând privirea unei femei lipsită de talentul de a-și ascunde dorința.

Apoi ea fugi.

Will îi aruncă niște haine.

– Încă nu te-ai culcat cu nevasta ta?

– Există un oarecare dezacord despre cum să se procedeze.

Xander își slăbi manșetele și se dezbrăcă de hainele de seară stricate, conștient de privirea amuzată a fratelui său.

– Aparent, ai adus-o la starea de a te urmări cu un deschizător de scrisori.

– E cuțitul ei de înjunghiat porci.

– Ei da, asta e mult mai logic.

Xander ridică din umeri, îmbrăcat cu jacheta lăbărțată și împuțită.

– Unde găsești chestiile astea?

– Cartierul meu are niște posibilități de croitorie la care nici n-ai visat vreodată. Mama Greenslade o să le adore.

– Dacă o s-o găsim.

– Ești puțin cam țâfnos, nu-i așa? Păcat de sărmanul tău mădular dezamăgit. Dacă n-ai fi fost așa un sfânt, te-ai fi bucurat până acum de nevasta ta în fel și chip. Will rânji. Și dacă crezi că te mai poți abține multă vreme, mai gândește-te. Odată ce descoperă adevărata ei putere asupra ta, ești pierdut.

Capitolul 11

De dimineață, Xander își duse soția la bancă. Părea cel mai bun mod de a-i abate gândurile de la seducție. Pe drum, îi aminti conștiinței sale bombănitoare că planul de a se însura cu Cleo Spencer avea o simetrie ce era corectă și dreaptă – atâta vreme cât nu-i intra în pat. Târgul lor însemna că fiecare își primea banii pentru a-și salva fratele. Ea și l-ar salva pe al ei de March, și el l-ar fi eliberat pe Kit de oricare ar fi fost acea monstruozitate din adâncurile cele mai întunecate ale Londrei care pusese gheara pe el.

Manevrele legale ale lui March i-ar fi eliberat în ultimă instanță pe amândoi și, între timp, Norwood l-ar ține pe March în tribunal suficient de mult încât Xander, cu un efort deosebit, să pornească uzinele de gaz, să-și obțină autorizațiile și aprobările și sprijinul Grupului Metropolitan de Uzine. N-avea nici o îndoială că în timp va putea restitui din profiturile companiei de gaz orice sumă de bani cheltuită. Și odată ce el și Cleo Spencer se despărțeau, era de părere că Norwood ar putea s-o ajute să scape de clauza conținută în tutela ei ce o punea sub controlul lui March.

Cleo trebui să recunoască faptul că intrând în banca lui Evershot la brațul lui Xander Jones era cu totul altă experiență decât a intra de una singură în vechea ei pelerină. În dimineața asta, îi dăduse să se îmbrace cu mătase căptușită cu blană. Putea cere și primi orice sumă de bani dorea. Meese nu se putea atinge de ea.

Dar momentul nu era pe atât de satisfăcător pe cât se așteptase. Puterea soțului ei era cea care dăduse naștere plecăciunii respectuoase a lui Meese și nu cea a ei însăși. Pe ea, puterea o ocolea. Ea era cea care contribuise cu grămezi de bani buni la înțelegerea lor, dar lui Xander Jones nici măcar nu-i dădea prin cap să îngenuncheze în fața ei sau să accepte ideea ei despre cum să-și înfrângă unchiul.

Cu o seară în urmă, îndurase umilința de a lupta pentru a-i primi afecțiunea, când, evident, el era un bărbat care-și găsea plăcerile

în altă parte. Faptul că fusese descoperită în acel moment de către ironicul ei cumnat o făcuse să plângă. Propriul ei răspuns o intrigase. Nu făcea deloc parte din planul ei să-și dorească soțul, dar trebui să recunoască faptul că acel sărut îi topise creierul. Abia dacă mai avusese destulă minte să-l împungă în pântec cu cuțitul când el se retrăsese din îmbrățișarea lor. Chiar și atunci, n-o făcuse bine. Și n-o ajutase să-și limpezească mintea surprinzându-se că se holbează la așa o ciudată părticică de trup bărbătesc. Hotărât lucru, existau lacune în explicația dată de domnișoara Hester Britt despre actul sexual.

Când el se sprijinise în cuțit, în acea clipă, ei bine, tot sărutul, dacă era brutal de sinceră cu ea însăși, spunea cât de încrezător era el în puterea lui. Nu fusese pe atât de convingătoare pe cât intenționase să fie și din nou el dispăruse în cealaltă viață a lui cu care ea n-avea nici o legătură.

Dar odată ce va pune mâna pe banii ei, era sigură că nu-i va păsa unde pleca el sau cu cine își petrecea nopțile.

Oamenii de afaceri care o ignoraseră cu săptămâni în urmă, acum se dădeau la o parte ca să le facă loc pe când străbăteau încăperea pardosită cu marmură. Meese făcu o plecăciune și se grăbi să deschidă ușa biroului lui Evershot.

Evershot nu făcu nici o plecăciune. Înaintă stângaci, netezindu-și șuvițele subțiri și cărunte de păr de pe frunte.

– Felicitări pentru neașteptata dumneavoastră căsătorie!

– Trebuie să-ți mulțumim dumitale, Evershot, pentru fericita noastră ocazie de a ne fi întâlnit în acest birou, spuse Xander.

– Am putea spune că banca dumitale ne-a unit, adăugă Cleo.

Pe fața rotundă și anostă a lui Evershot apăru o privire chinuită. Făcu un gest viguros de negare.

– Ah, nu. N-am vrea să spunem asta, nimic de felul ăsta, întâlnirea dumneavoastră aici a fost un pur accident, banca nu-i deloc implicată.

Cleo îi aruncă o privire ironică lui Xander. Se întrebă ce credea el despre neliniștea lui Evershot.

– Ai cambiile pregătite pentru noi? O conduse înainte pe Cleo.

Evershot dădu din cap.

– Mi-am luat libertatea, Sir Alexander și domnișoara... Lady Jones, să vă pregătesc aconturile cu o sumă mai mică, în caz că doriți să vă păstrați obiceiurile de a cheltui chibzuit.

– Aconturi? Xander Jones vorbi încet, politicos chiar, dar Evershot își scoase o batistă mare să-și tamponeze fruntea.

– O simplă precauție, Sir Alexander, recomandată de celălalt administrator al domnișoarei... Lady Jones, înțelegeți dumneavoastră.

– Lady Jones nu mai are administratori, Evershot.

– Cu toate astea, în calitate de bancher al dumneavoastră, trebuie să vă sfătuiesc să dați dovadă de prudență. Cu validitatea căsătoriei sub semnul întrebării în fața Consistoriului Londrei, desigur că nu vreți să retrageți din fond bani care să depășească puterea dumneavoastră de rambursare. Pericolul falimentului acestei afaceri cu iluminatul este foarte real.

Cleo îl privea pe soțul ei. Începuse să cunoască modul inflexibil în care răspundea la amenințări.

– Evershot, banca dumitale nu trebuie să se preocupe de situația căsătoriei noastre. Poți să eliberezi toți banii solicitați.

– Totuși, dacă tribunalul...

– Evershot, dacă nu-i dai banii lui Lady Jones astăzi, banca dumitale va pierde bani.

Evershot își tamponă din nou fruntea, lipindu-și șuvițele subțiri de suprafața umedă și lucitoare. Arăta încolțit.

Lui Cleo îi păru rău pentru el.

– Domnule Evershot, deși aș putea fi de acord cu dumneata în ce privește profitul îndoielnic ce s-ar putea scoate de pe urma iluminării celor mai sărace străzi din Londra, insist asupra întregii sume cerute, pentru binele lui Charlie.

– Cum doriți, Lady Jones.

În jumătatea de oră care urmă, funcționarii intrară și ieșiră din biroul lui Evershot, punând documente în fața lui Xander Jones. În cele din urmă, dădu din cap mulțumit.

Cleo ceru să se oprească în Rose Street la Stanford's pentru a-i cumpăra lui Charlie un cadou cu propriii bani.

Vânzătorul scria o factură pentru un elegant exemplar legat în piele al lucrărilor lui Franklin când soțul ei îi spuse:

– Nu te poți opri din a-i cumpăra cadouri, nu-i așa?

Cleo simți înțepătura acuzației din tonul lui. Îi răpi clipa de plăcere.

– Ai ceva împotrivă? Crezi că-l răsfăț?

El păru că se gândește la ce să spună, cu mâna lejer lăsată pe o vitrină, lângă a ei.

– Cumpără-i orice cadou dorești. Dar să nu-i mai spui „scumpule"

– Și de ce nu? Îmi e drag și ne avem doar unul pe celălalt.

Îi mulțumi vânzătorului și își luă pachetul. Se întoarseră să plece.

– Îl face să se simtă ca un băiețel și el vrea să fie bărbat.

– Presupui că-l cunoști bine după doar câteva zile.

El îi ținu ușa magazinului.

– Nu, doar că îi cunosc pe băieți. Dacă vrei să se descurce așa cum trebuie la școală, mai bine i-ai spune Charlie, decât să-i cumperi cărți cu coperte din piele fină.

– Eu hotărăsc ce e bine pentru fratele meu și pentru mine.

Soțul ei dădu din cap și o ajută să urce în trăsură, fără a se mai uita la ea. Ea avu parte de o lungă călătorie spre casă prin traficul Londrei, timp în care să se plângă că îl știa cel mai bine pe Charlie și să sufere de durerea umilitoare că probabil soțul ei avea dreptate.

Lipsa Mamei Greenslade din Bread Street nu era un subiect pe care un străin să-l poată aborda cu clienții fideli de la cârciumă, indiferent cât de convingător se deghizase. Cei din Bread Street erau niște tipi bănuitori, dar azi ușile cârciumii erau deschise și proptite cu pietre sparte din caldarâm, permițând clienților să intre și să iasă după bunul-plac. Un străin fără nici o grijă de conținutul buzunarelor lui se putea amesteca în voie printre ei să culeagă din zbor orice zvon care circula pe acolo, și Xander n-avea nimic în vechea jachetă de catifea maro cu care era îmbrăcat.

Reverendul Bredsell predica de pe o șaretă pe a cărei parte laterală era scris cu litere roșii și aurii *Fabrica de bere Truman's*, stabilizată și ținută în loc de un balot de paie sub oiștea căruței. Această tribună improvizată stătea direct în fața afișelor pe care oamenii lui Xander le puseseră la începutul săptămânii. Într-adevăr, Bredsell predica împotriva lor.

– Bread Street aparține ei însăși. În jurul ei, o Londră indiferentă se îmbogățește, o Londră ce nu acordă nici o atenție și nu dă nici un ajutor celor de pe Bread Street. Uitați-vă în jur. Nu, Bread Street

trebuie să aibă grijă de ai ei. Străinii care nu cunosc Bread Street vin aici doar pentru profit, dar ce oferă ei e doar robie, robie sub jugul cămătarilor, robie sub jugul poliției. Bread Street, vrei robie?

– Vrem bere gratis, se auzi răspunsul batjocoritor.

Xander îl ascultă pe Bredsell cu atenție discontinuă și scrută mulțimea, privirea fiindu-i atrasă de băieți, ca și de femei de vârsta Mamei Greenslade. Pe stradă, erau zeci de femei, cu șorțuri murdare peste fuste stropite de noroi, șaluri soioase peste umeri slabi, și halbe de bere în mâini muncite. O tânără mamă ținând în brațe un prunc cu ochi triști schimba o halbă plină cu un vecin. Adevăratul talent de pe Bread Street era de a muri, bănuia Xander. Prunci care habar n-aveau de nimic știau însă cum să se molipsească de toate bolile Londrei.

Bredsell se ambală pe subiectul său.

– Un bărbat de pe Bread Street trebuie să fie puternic în fața străinului. Nu trebuie să trădeze Bread Street. Din nefericire, am fost trădați, frați și surori, și bărbatul care ne-a trădat trebuie să se căiască. Trebuie să acționeze singur pentru a-l alunga pe străin.

Câțiva oameni murmurară cuvântul *turnător* și un bărbat înalt, cu un joben vechi pe al cărui fund erau cusute cuvinte de milogeală, strigă:

– O să-i spargem capu' lu ' ăla de-i turnător.

Bredsell scutură din cap.

– Bread Street are prieteni sus-puși. Bread Street îl poate chema pe însuși Atotputernicul să trimită focul și potopul asupra acelor cămătari ce vor să profite de pe urma săracilor.

Will, îmbrăcat cu o jachetă zdrențuită de marinar și o halbă de bere neagră în mână, se strecură prin mulțime să stea lângă Xander.

– Presupun că se referă la March.

– Nu-mi place referirea la foc și potop. Cred că Bredsell vrea ca cineva cu mult mai puțin preaslăvit decât Atotputernicul să dea o mână de ajutor aici. Privirea lui Will mătură lejer strada pe deasupra buzei căniii. Un incendiu ar fi un coșmar aici.

– Nu-l vezi pe Cullen pe undeva, ce zici?

Will scutură din cap. O urmă ușoară îi marca barba nerasă a maxilarului.

– Îl văd în schimb pe amicul nostru al cărui nas l-ai rearanjat. Hai să mergem. Ţine-ţi capul plecat. Îi dădu băutura lui Xander şi îşi schimbară poziţia în mulţimea agitată.

Will vorbi din nou de pe cealaltă parte a străzii.

– Ştii că Mama Greenslade nu-i proprietăreasă la numărul patruzeci. Cred că ar trebui să aflăm cine-i proprietarul.

Capitolul 12

Pe când Cleo se îmbrăca pentru seară în cea de-a treia rochie a spanioloaicei, una verde smarald atât de intens că era aproape negru, sosi o scrisoare de la unchiul March. O expedie pe Alice şi deschise scrisoarea.

Draga mea nepoată,

Să nu fii alarmată. Cea mai profundă preocupare mă împinge să folosesc toate mijloacele pentru a da de tine. Să ştii că tu şi fratele tău sunteţi bine-veniţi să vă întoarceţi în casa tatălui vostru şi sub protecţia mea. Trebuie doar să-mi spui şi o să aranjez asta.

Între timp, mă tem pentru reputaţia ta şi, firește, pentru sănătatea ta trupească şi mentală. Evident că ai fost prinsă în mrejele celui mai lipsit de scrupule vânător de avere şi ai fost condusă de el într-o căsătorie nesfinţită, o poziţie periculoasă pentru o femeie cu starea ta de spirit nesigură. Martor al decăderii tale e nimeni altul decât vicarul George Tucker, care mă asigură de minciuna în care te găseşti.

Trebuie să facem tot ce putem pentru a te elibera din această încurcătură şi a-ţi reda locul cuvenit în societate. Cât despre răul pricinuit caracterului fratelui tău de acest aranjament – să locuiască în casa unei târfe ticăloase –, nici un alt cuvânt n-ar putea-o descrie – acesta este incalculabil.

Dă-mi de ştire la orice oră din zi sau din noapte şi voi veni imediat la tine.

March

Cleo simţi cum devine palidă. „La orice oră din zi şi din noapte." Genunchii i se înmuiară şi se lăsă să cadă cu picioare grele pe cel mai apropiat fotoliu. La asta i-a dus strategia soţului ei. Tribunalul îi va declara necăsătoriţi în realitate. Puteau fi arestaţi pentru

înșelăciune. Unchiul ei cel mieros și lipsit de scrupule putea câștiga. Se puse în mișcare, își luă cuțitul și se îndreptă spre camera soțului ei.

Spre deosebire de celelalte camere din casă, fusese golită de obiecte luxoase. Era sărăcăcioasă și simplă, cu pereți cu tapet albastru deasupra lambriului alb și un întunecat pat spațios acoperit cu o cuvertură țesută într-un desen oriental. Dincolo de dulapul deschis și de un birou acoperit de hârtii, Cleo văzu ceea ce bănuia a fi ușa vestiarului. Cu cuțitul și scrisoarea în mână, intră în spațiul lui personal.

El stătea întins într-o încăpătoare cadă din fontă pe picioare, cu ochii închiși, capul brunet sprijinit de marginea de porțelan. Privirea ei se îndreptă spre gâtul lui puternic expus vederii, umerii și brațele mai puternice în stare de repaos decât își imaginase. Picături de apă îi străluceau în părul negru de pe piept și era înconjurat de un abur aromat.

Xander deschise ochii și privirea lui se întâlni cu a ei.

– Ce panglici drăguțe!

Cleo își coborî privirea spre cămășuță, corset și pantalonași. O învălui un miros amețitor.

– Mulțumesc din nou.

– Înțeleg că ai să te plângi de ceva.

– Doar cele obișnuite. Strategia ta nu funcționează. Unchiul a trimis o politicoasă scrisoare otrăvită.

– Vrei s-o citesc și eu?

– Ah, chiar insist. Cleo gesticulă cu cuțitul spre el. În special dacă te-ar putea motiva să iei măsuri disperate.

– Un prosop? Se ridică cu o mișcare a mușchilor pe sub pielea fină a umerilor. Pârâiașe de apă i se prelingeau pe piept și Cleo își dădu seama că mirosul îmbătător era de la trupul cald și ud de bărbat.

– Prosopul?

Ea găsi unul atârnând pe marginea unui masiv scrin negru pe care stătea borcanul ei cu lipitori. El se șterse pe mâini, puse deoparte prosopul și se întinse după scrisoarea ei.

Pe când o citea, Cleo îi studie capul, umerii, buclele umede de pe ceafă, mâinile, orice altceva decât membrele albe de sub apă. Îl văzuse pieptul pentru scurt timp, cu două nopți în urmă, dar în mod ciudat, ceea ce își amintea nu era ferma lui simetrie, linia părului

negru și ondulat, zgârietura roșie lăsată de cuțitul ei, ca și cum i-ar fi marcat carnea. Ceea ce își amintea, cu memoria trupului, o memorie ce se găsea în membre, era senzația de a fi strânsă la acel piept într-o lungă îmbrățișare. Voise să folosească acea putere pe care o simțise în el împotriva unchiului March, dar nu-și imaginase că va fi seducătoare, că o va dori doar de dragul ei, pentru plăcerea de a simți cum o înconjura acea putere.

El își ridică privirea, dându-i scrisoarea înapoi.

– Nu cred că ești nebună.

– Da, mă rog, sunt recunoscătoare că nu m-ai adăpostit în pod sau că nu m-ai legat de pat. Deci trebuie să presupunem că pur și simplu n-ai chef pentru cel mai practic procedeu de a-l înfrânge pe unchiul meu. Îmi imaginez că amâni și vizita la dentist, dar câteodată n-ai cum s-o eviți. Își flutură din nou cuțitul.

– Cuțitul ăla e menit să-mi încurajeze intențiile amoroase?

Cleo începu să se plimbe. Nu putea doar să stea acolo și să se uite la el, atât de în largul lui, îmbrăcat cu... nimic.

– De fapt, Charlie mi l-a dat să te țin *departe* de patul meu. Vezi tu, era îngrijorat, dar desigur, problema pare a fi nu să-ți descurajez intențiile, ci să ți le provoc.

– O dorință venind din partea ta s-ar putea să fie mai provocatoare decât cuțitele.

O spuse încet, realist, o dezvăluire neașteptată.

– Vrei provocare? Sunt aici în cămășuță, în camera ta de baie. Provocare?

Cleo intră în cadă. Apa o stropi pe picioare, lipindu-i ciorapii de pulpe și pantalonașii de genunchi. Xander își mișcă picioarele.

– Ridică-te.

Cleo îndreptă cuțitul spre el.

El afișa acel rânjet rar al său.

– Ah. Mă ridic.

– Sus.

Gesticulă cu cuțitul.

– S-a făcut.

Mâinile lui apucară marginile căzii și fără efort, se ridică complet. Apa se mișcă din nou, clipocind pe picioarele ei.

Cleo înghiți, găsindu-se la același nivel cu gâtul lui subțire și cu pulsul care bătea acolo. Simți bătaia insistentă a propriului puls în

cele mai intime locuri. O năvală de senzații ca un râu învolburat deversând malurile îi inundă membrele. Nesigură, îi puse cuțitul la coaste.

– Ești sigură că vrei să mă încurajezi?

Vocea lui îi atâța toți nervii.

Dădu din cap.

– Nu vreau ca unchiul să câștige.

– Complici foarte mult lucrurile.

Vocea lui era joasă și răgușită și o făcu să se înfioare peste tot.

– Ce lucruri?

Propria voce scăzuse la un nivel pe care nu-l recunoștea.

El o apucă de bărbie și îi înclină fața spre a lui.

– Onoarea.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

– Răbdarea.

O ființă atingere a gurii lui pe a ei făcu buzele lor să se prindă și să se lipească.

– Judecata.

O sărută cu totul.

Cleo încercă să-și țină cuțitul nemișcat, să-l mențină în această unire a gurilor lor, dar pe măsură ce sărutul se adâncea, mâna ei liberă se ridica și se lipea de carnea tare și caldă, în vreme ce mâna ce ținea cuțitul se lăsa în jos.

Într-o clipă, el o prinse și îi răsuci încheietura, iar cuțitul căzu în cadă, la picioare. Celălalt braț o apucă și o ridică, scoțând-o din cadă și ducând-o spre ușă. Cleo se răsuci și se smuci în încleștarea lui de oțel până când el o puse jos pe picioare la ușă, întorcând-o cu fața spre aceasta și ținând-o acolo.

– Hai să terminăm cu mândria ta rănită.

Cleo fu împinsă în ușă, cu sânii presați de panourile de lemn netede, în spatele ei, soțul zvelt, ferm, insistent, își apăsă întregul trup viril de spatele ei suflându-i răgușit la ureche. Apăsarea pe sâni îi trimise mesaje dureroase în locul acela dintre picioare care, drept răspuns, zvâcni. Închise ochii, împotrivindu-se senzației.

În spatele ei, el rămase nemișcat. Îl împinsese mai departe decât înainte și simțea că bărbatul ajunsese la limită. Doar pieptul i se ridica și cobora pe spatele ei. Brațele și greutatea lui o prinseseră într-o colivie caldă de putere masculină. Ținută așa, neputincioasă,

absorbind conturul trupului lui masculin pe corpul ei femeiesc, pielea ei flămândă de dogoarea lui, aștepta ca el să cedeze. Îi sărută umărul, doar atât, și sărutul pluti în jos spre sursa intens dureroasă dintre coapse.

– Dacă ne vom uni, îi spuse el la ureche pe o voce joasă, n-o să fie nici pe departe ca oricare extracție de dinți pe care ai simțit-o vreodată.

Cu o rapidă încordare a brațelor se dădu înapoi, întorcând-o, deschizând ușa și împingând-o afară. Auzi încuietoarea în spatele ei.

Cleo se târî înapoi în camera ei și se opri lângă cămin, făcând băltoace pe pietrele șemineului. O revelație, șocantă prin interesul clar trupesc, o făcu să stea nemișcată, dusă pe gânduri. Voia să-l vadă gol pe soțul ei.

Cândva mai târziu, apăru Alice cu o cană de ceai și o dezbrăcă pe Cleo de hainele ude.

Când fu uscată, îmbrăcată și pregătită pentru seară, se așeză la fereastră și se uită spre amurgul unei nopți limpezi și reci a Londrei, în care fumul sutelor de coșuri se ridica fantomatic și drept spre cerurile depărtate. Copacii erau dezgoliți de frunze.

Dorința pe care el i-o trezise așa de ușor cedă, lăsând-o pustiită. Se uită în întuneric, fără să vadă.

Trunchiul celui mai apropiat copac păru că se mișcă în răcoarea serii. Cleo deveni atentă. Fără să se miște, își fixă privirea pe trunchiul ce tremura. O față ciupită se uita în sus și îi întâlni privirea pentru o clipă, cu o expresie de dor intens. Apoi umbra se înfioră, se întoarse și fugi spre spatele grădinii. Cleo nu putu descrie fața spionului unchiului ei, dar cunoștea acea uitătură ciudată și chinuită din ochii băiatului – tânjea.

Capitolul 13

Încleştarea mâinii lui Xander pe braţul ei o opri pe Cleo în spatele întunecat al lojii de la operă. În jurul lor şi sub ei, în rândurile de loji aurite, mulţimea flecărea şi se mişca, un stol de păsări dând din capul împodobit cu pene superbe.

– Cât de tare îţi vrei banii? întrebă el, vibraţia joasă din voce dând naştere ca, de obicei, reacţiei de înfiorare din ea.

Ea observă cicatricea albă de pe ureche, dându-şi seama pentru prima dată că nu auzea bine pe acea parte. Mirosea a săpun de la baie, dar ea era cel mai mult conştientă de felul în care comportamentul lui se schimbase în public.

Aici nu erau printre prieteni, londonezi prosperi şi cu simţ civic, oameni de afaceri şi de ştiinţă ce îl invitaseră la ei acasă sau veniseră acasă la el. Aici, oamenii pe care îi cunoştea sau pe care îi cunoscuse, oameni pe care odată îi socotise prieteni, îi priveau. Când vor intra în mica lojă, toate domnişoarele de familie bună şi toate domnişoarele Finsbury din Londra vor suspina la gândul că fiica baronului a devenit soţia bastardului. Orice prieten despre care Cleo credea că şi l-ar putea recâştiga, i-ar întoarce spatele. Ar putea foarte bine să-şi arunce noile cărţi de vizită în focul din ziua lui Guy Fawkes din noiembrie. Apărând cu Xander Jones în acest foarte public mod, i-ar declara că fiind căsătoriţi.

Indiferenţa lui studiată faţă de mulţimea de sub ei îi spuse că el ştia ce înseamnă alegerea făcută de ea. Şi în plus, îi spunea că l-ar putea răni cumva prin alegerea sa. Un neaşteptat val de putere o străbătu, aproape ameţind-o prin intensitate. Acelaşi impuls nesăbuit pe care-l simţise din prima clipă în care se cunoscuseră, o îmboldi din nou.

Îşi scoase mâna din strânsoarea lui şi se întoarse spre el, desfăcându-şi cu degete nesigure panglica ce-i ţinea pelerina. Mătasea neagră lunecă de pe umeri şi el o prinse, un reflex masculin. Privirea

lui se îndreptă spre gât și decolteul îndrăzneț al ultimei dintre rochiile făcute de Perez. Ea era conștientă de un puls cald ce bătea acolo unde privirea lui ardea. *Cu cremene se aprinde focul.*

Îi zâmbi, oferindu-i mâna înmănușată și brațul gol.

– Ah, îmi vreau banii.

Se întoarse, păși înspre lumină și se sprijini cu mâna de marginea lojii, cu un evantai negru atârnând de încheietură. El veni lângă ea și o luă de după umeri, iar ea își înclină capul spre el.

Mulțimea se opri din a vedea și a fi văzută, pe când soțul lui Cleo se sprijini intim de ea, povestindu-i despre angajările pe care plănuia să le facă. Acum uzinele de gaz erau în funcțiune și alesese un traseu al primelor țevi ce să lumineze inima întunecată a Londrei.

Ea știa ce făcea el, dând un spectacol pentru bârfitorii de jos. Își dădu seama că ar trebui să manifeste cea mai mare neîncredere în aceste momente când el părea a fi sincer cu ea. De fapt, nu știa nimic despre el și despre intențiile lui. Cu toate astea, deveni nervoasă sub efectul acelei priviri și a vocii joase, intime.

– Dacă o să te uiți așa la mine și o să-mi povestești despre lungimea țevilor și capacitatea gazului, nu voi fi responsabilă de acțiunile mele chiar dacă ne găsim în public.

– Obiectezi la privirea mea de soț îndrăgostit nebunește?

– Extrem de tare. Pentru că totul e o înșelătorie și nu vrei să te comporți așa. E foarte dureros pentru mândria unei femei. Cel puțin asta era zona pe care ea voia ca el s-o creadă rănită.

– Credeam că în după masa asta am rezolvat problema mândriei tale rănite.

Ea încercă să-i citească expresia, dar privirea îndrăgostită dispăruse și tot ce văzu era o indiferență rece.

– Acel moment trebuia să fie un compliment? Când, în ciuda evidentului tău entuziasm pentru cea mai voluptoasă îmbrățișare, m-ai împins către ușă și ai încuiat-o? S-ar putea ca mândria mea să nu-și mai revină vreodată.

– Pur și simplu nu recunoști sinceritatea masculină.

– Poate că-mi trebuie exercițiu.

Atunci, el chiar râse și, Dumnezeu s-o ajute, îi plăcea ce auzea. Se uită spre mulțime și surprinse privirea uimită a unui domn înalt, cu păr cărunt ce intra într-o lojă din fața lor și îi dărui cel mai

fermecător surâs. Marchizul de Candover, cu aceleași sprâncene și înfățișare ca și fiul lui, se întoarse pe loc spre însoțitorii lui.

– Tatăl tău e aici. Știai că va fi? Riscă să îl privească și surprinse o căutătură aprigă, potolită imediat.

– Câteodată ne mai întâlnim. Nu-mi fac planuri speciale să-l evit.

Își feri privirea, și Cleo observă că are o deosebită ocazie să-i studieze profilul și acea ureche cu cicatricea albă și locul de deasupra gulerului unde i se ondula părul negru și pe care dintr-odată dorea să-l exploreze cu degetele.

– N-a făcut nimic pentru tine?

– M-a făcut. Era tânăr, cu toate astea, și neglijent și cu siguranță că nu asta era intenția lui.

– Tu, pe de altă parte, ești atent.

El se întoarse spre ea cu o expresie inaccesibilă.

– Am învățat să fiu atent.

Murmurul din sală începu să se potolească. El îi oferi mâna și făcu câteva gesturi formale unui domn care ajută o doamnă să ia loc sub ochii întregii Londre. Palmele lui calde alunecară scurt pe brațele ei și se îndepărtară, lăsându-i pielea neglijată. Cleo nu găsi alt cuvânt pentru asta. Pielea ei tânjea după atenția lui, tânjea s-o bage în seamă și faptul că n-o mai atingea era ca și cum un prieten îi întorcea spatele.

Îi trecu prin minte un gând că motivul pentru care refuza s-o lase însărcinată nu era atât că n-o plăcea, ci mai ales fiindcă fusese neglijat și se confruntase cu greutăți în propriul său trecut. Dar privi la mulțimea sclipitoare și știu că schimbătorul interes al acesteia în scandal n-o va salva de unchiul ei.

Se uită spre scenă.

– Unchiul March i-a făcut ceva domnului Tucker, nu-i așa? De asta Evershot era atât de rezervat în ce privește banii noștri?

– Tucker e la închisoarea Newgate sub acuzația de sperjur. Soțul ei se lăsă pe spate și se întinse spre haină, oferindu-i cuțitul de înjunghiat porci. Păstrează-l pentru adevăratul tău dușman.

Cleo îl luă de la el cu mâini nesigure și îl băgă la loc în teaca din interiorul rochiei, în tivul de mărgele negre ca de cărbune.

– S-a fixat procesul?

– Nu. Norwood ne-a obținut o altă amânare.

Sub ei, directorul apăru pe scenă și anunță o modificare a programului. Una din dansatoare, domnișoara Becky Lynch, urma să fie

înlocuită de o dublură, domnișoara Eliza Hunt. Modificarea păru să nască o considerabilă consternare în grupul de domni eleganți care stăteau destul de aproape de scenă. Câteva huiduieli salutară anunțul, și doi tineri trebuiră să fie calmați de însoțitorii lor ca să nu se ajungă la lovituri. Apoi, cortina cu ciucuri aurii se dădu la o parte și toată lumea își îndreptă atenția spre spectacol.

– N-o să pierd în fața unchiului, să știi, șopti Cleo aplecându-se și șoptindu-i la ureche, acoperind uvertura orchestrei.

El se întoarse și răsuflarea lui îi mișcă părul.

– Ai încredere în mine și o să câștigăm amândoi. În seara asta, toată Londra crede că suntem căsătoriți cu adevărat.

La pauză, sosi un mesaj și soțul ei ieși, lăsând-o singură în lojă. Cleo își luă înfățișarea cea mai arogantă și continuă să privească peste capetele mulțimii. Din spatele lojii se auzi un ciocănit și ușa se deschise, lăsând să intre una din fostele ei prietene. Cleo își aminti că numele ei era Millie Eldon, o prietenă nu prea apropiată, dar cineva cu care împărtise plăcerea participării la multe baluri. Simți că se binedispune.

Millie avea o pălărie cu pene ce se legănau și diamante ce atârnau ca niște felinare pe piept.

– Cleo, ce drăguț, ai revenit în Londra!

Fărâma de fericire a lui Cleo muri. Millie o salută din spatele întunecat al lojii. O precauție înțeleaptă, trebui Cleo să recunoască, mergând să-și întâmpine vizitatoarea. N-avea sens să implice pe altcineva în dezastrul ei.

– Da, m-am măritat cu Sir Alexander Jones. Poate că ai văzut anunțul din *Chronicle*.

Ovalul perfect al feței lui Millie exprimă un fel de groază lacomă la ideea asta.

– Atunci ești în siguranță? N-ai fost răpită sau vândută omului ăstuia?

– Foarte în siguranță, deocamdată mă acomodez, asta-i tot. În curând o să trimit niște invitații vechilor prieteni.

Cleo o lăsă pe Millie să înțeleagă ce voia din asta.

Nasul ei delicat se încreți, și Cleo își aminti perfect de discuțiile lor din trecut.

– E chipeș ca păcatul, firește, dar ce povești! Am auzit că a fost la o orgie și și-a pierdut fratele în Londra sau băiatul a fost ucis sau așa ceva.

Își acoperi gura cu mâna înmănușată.

Cleo aproape că râse.

– Ah, doar dacă ar fi genul ăla violent. Mă tem că mai degrabă o să mă plictisească de moarte cu amănunte despre proiectul lui de iluminat cu gaz decât să-mi taie gâtul cu un cuțit.

Din nou, nasul lui Millie se încreți. Era limpede că n-o va lăsa pe Cleo să-i întrerupă șirul poveștilor picante.

– Ah, mă rog, s-a culcat cu cine știe câte doamne respectabile. Înnobilarea lui a produs atâta scandal. Prințul a mers până la capăt cu asta doar ca să-l facă de râs pe Candover. Nu face nici o impresie bună. Dar nimeni n-a încercat să-l provoace la duel, pe soțul tău, adică. Nici un *gentleman* nu l-ar putea întâlni pe câmpul de onoare.

Cleo avea propria idee de ce nici un bărbat nu voia să-l întâlnească pe Xander Jones pe câmpul de onoare, dar nu spuse nimic.

– Și tu ce mai faci, Millie? întrebă ea.

– M-am măritat cu Tretham, firește. Îți amintești cum întotdeauna m-a adorat. Locuim cu mama lui, dar ea poate muri de-acum oricând, așa că e în ordine.

Valul vizitatorilor ce se întorceau spre lojile lor o făcu pe Millie să plece cu un vesel bun-rămas, dar nu într-atât încât să-i strângă mâna lui Cleo. Cleo o văzu apărând cu trei loji mai încolo și imediat începu să discute cu vecinii ei.

Cortina roșie se deschise pentru actul doi al spectacolului, pe când Xander Jones intră din nou în lojă.

Cleo n-avu nici un motiv să obiecteze față de purtarea soțului ei până când trăsura se opri imediat dincolo de clădirea operei. Ea se gândea că odată cu amânarea procesului putea să ducă o campanie lentă de seducție. Poate că putea începe prin a se rezema de umărul soțului ei în drum spre casă.

Un bărbat bătu cu putere în fereastra trăsuru. Când Xander deschise ușa, străinul mormăi o singură frază concisă. Soțul lui Cleo coborî și dispăru în noapte. „Ai încredere în mine", spusese el, dar cum ar putea avea când el dispăruse înainte ca ea să poată măcar scoate din fustă cuțitul de înjunghiat porci să-i străpungă inima mincinoasă?

Capitolul 14

În vreme ce Cleo rămăsese înmărmurită, traficul din zona Operei făcu trăsura să se oprească. Își scoase cuțitul din tiv, își trase pelerina peste cap și deschise ușa. Isaiah protestă pe când ea se strecură în întuneric, dar știa că nu și-ar părăsi caii.

Merse de-a lungul șirului de trăsuri oprite, scrutând umbrele în mișcare și se lăsă în jos lângă caldarâm în spatele unei trăsuri uriașe. Umerii lați ai lui Xander Jones și mersul hotărât îl făcea ușor de urmărit și se puse în mișcare urmărindu-l, cu inima bătându-i tare, oscilând între hotărâre și nesiguranță. Probabil că el se îndrepta spre un palat al plăcerilor vulgare în Covent Garden. Asta n-ar încălca condițiile stricte ale înțelegerii lor. O târfă nu era amantă, la urma urmei, dar nu voia să-i fie confirmate temerile. Și nu era sigură că ar avea curajul să-l urmărească într-un bordel adevărat, să-l găsească în brațele altei femei.

În capătul îndepărtat al străzii, intră într-o clădire dezolantă de piatră. Cleo nu avusese niciodată vreun motiv să meargă acolo, dar știa locul, sediul poliției de pe Bow Street. Intră împreună cu o mulțime de scandalagii în toate stadiile de beție și nervozitate violentă, nescăpându-l din ochi pe Xander, pe când el își făcea loc în încăperea plină ochi, cu tavan înalt, acolo unde magistratul era stăpân. Îmbrăcămintea ei elegantă de seară atrăgea privirile și comentariile celor din jur. Mâinile o atingeau pe pelerină, ținând-o în loc.

O matahală roșcovană cu barba nerasă îi bloca drumul.

– Ia stai așa, donșoară, ce face o porumbiță drăguță ca matale în locu' ăsta?

– Poa' că s-a perdut, Joe? spuse o altă voce de bărbat.

– Păi atunci io mi-s ăla de-o ajută, spuse uriașul Joe, punând o mână grea pe umerii lui Cleo.

Cleo împinse cuțitul de înjunghiat porci în coastele solide ale lui Joe.

– Mulțumesc, sir, pentru amabilitate, dar am tot sprijinul necesar.

Joe bătu în retragere, luându-și brațul de pe umerii ei.

– Scuzați, doamnă.

Cleo împinse și înghionti, făcându-și loc printre femei zdrențăroase, cu copii murdari în brațe. Era trecut de miezul nopții. Sergenții îi duceau pe răufăcătorii Londrei în fața magistratului pentru a hotărî dacă vor fi judecați de dimineață când se va deschide tribunalul. Xander Jones era în față cu privirea ațintită asupra procedurilor.

Cleo se simți ridicolă și derutată. Era de înțeles pentru el să caute un bordel, dar ce mesaj îl putea face pe soțul ei să-și părăsească soția și să vină aici pentru un spectacol de joasă calitate?

Mulțimea râdea la interogatoriul unei bătrâne cu o față ciupită de vărsat pe sub o bonetă mare și neagră.

– Haide, Mamă Greenslade, explică-te, îi ceru magistratul.

Femeia își trase șalul roșu pe umerii slabi.

– Păi, Excelență, io-mi adun chiriile la fel ca întotdeauna și duc banii direct la bancă.

– Atunci, care e plângerea, sergent?

– A încercat să depună o bancnotă de cinci lire de la Banca Scoției, sir.

Mulțimea râse în hohote. Un bărbat strigă:

– Îți adunai chiria trăgându-i una în cap tipului, nu-i așa, Mamă Greenslade?

Mulțimea hohoti din nou în bătaie de joc. În mijloc, Xander Jones era un punct nemișcat, nici amuzat, nici distrat de spectacol. Cleo reușise să-și facă loc cu o jumătate de metru mai aproape, când se opri. Unchiul ei intră în sală, spuse o vorbă magistratului cu o familiaritate evidentă, se așeză și își aruncă privirea anostă direct spre Xander Jones. Cleo se chirci în spatele unui bărbat masiv cu șorț de piele. Se simți paralizată de trădarea asta. De la bun început, soțul ei avusese o legătură cu unchiul. N-avea nici un sens.

Un pumn de oțel o prinse de braț și o voce răgușită îi șuieră la ureche:

– Lady Jones, ce dracu' faci aici?

Cleo se întoarse și îl văzu pe cumnatul ei lângă ea.

– M-a lăsat la Operă. Trebuia să văd unde se...

– Credeai că are vreo puicuță ascunsă undeva?

Înțelegerea situației o frapă.

– Aici vine noaptea? Să se întâlnească cu unchiul?

– Nu fi proastă! Te-a văzut unchiul?

– Nu. De ce e unchiul aici?

– Pentru că e un vierme parazit care pradă Londra. Hai să plecăm de aici. Se bagă între ea și fața mulțimii.

– Cum rămâne cu Xander?

– Trebuie să vorbească cu Mama Greenslade.

– Bătrâna aia? Cine e?

Nu-i dădu nici un răspuns. Will Jones făcu potecă prin mulțime așa cum bucătăreasa ar spinteca un pește. Afară, o ținu încă de braț, trăgând-o după el pe strada întunecată. Fluieră, și Isaiah apăru cu trăsura, scuzându-se pentru că o lăsase să plece pe Cleo, rostind mai multe cuvinte decât îl auzise ea vreodată.

Will îi tăie vorba.

– Acasă, Isaiah.

În trăsură, îi spuse lui Cleo:

– L-ai băgat în sperieți pe Isaiah.

– N-am vrut.

– Doar ca să știi, Isaiah ar plăti primul dacă ai dispărea.

– Să dispar? M-am dus înarmată într-o secție de poliție plină de polițiști. Desigur că asta înseamnă o oarecare siguranță.

Will o smuci de pe locul ei. Genunchii ei se ciocniră dureros de ai lui. Ochii lui negri aruncau văpăi spre ai ei.

– Sunt un blestemat de polițist. Crezi că ești în siguranță cu mine?

Ea simți obișnuitul miros de alcool în răsuflarea lui și văzu o zgârietură întunecată pe obrazul acoperit de barba nerasă. Pentru o clipă, crezu că voia s-o sărute. Refuză să se clintească din loc. N-ar îndrăzni. Poate că n-o respecta, dar își respecta fratele. O împinse înapoi pe banchetă. Cleo se ridică și se îndrepta pe loc.

– Fratele meu e un afurisit de sfânt. Crezi că ai o rivală? Londra e rivala ta, o târfă bătrână, ciupită de vărsat dintr-un oraș, care-și ridică fustele când un bărbat îi pune un bănuț în mâna ei murdară și îi trage una peste bot dacă n-are nimic.

Cleo rămase complet nemișcată, așteptând să se stingă mânia din el. Oricât ar fi de periculos, n-avea nimic de-a face cu ea. După o clipă, vorbi pe o voce mai calmă:

– Un vis idiot e rivala ta.

– Ce vis?

– Întreabă-l și fă-l să se culce cu tine dacă vrei să-ți înfrângi unchiul.

– Trebuie să dansez goală pentru el?

– Da, asta ar merge.

În Hill Street, Will o dădu jos din trăsură. Amos, imperturbabil ca de obicei, o conduse înăuntru și trăsura dispăru, înainte ca ușa să se închidă în spatele lor.

Cleo îl studie pe majordomul soțului ei. Părea a fi un bărbat aflat sub puterea unei vrăji malefice, obligat să servească în tăcere într-un castel vrăjit unde existau uși încuiate și secrete păstrate. Cleo se întrebă ce ar putea desface vraja.

– N-ai fi surprins dacă la ușă ar bate un dragon, nu-i așa, Amos? El îi luă pelerina fără vreun cuvânt, auzindu-se doar un clinchet al cheilor pe când el pleca.

– O să iau eu cheile alea, mulțumesc.

Atunci, el păru a fi doar o idee nesigur, dar Cleo nu renunță.

– Dacă e să fiu Lady Jones, am nevoie de cheile alea.

Amos n-ar face nimic atât de fățiș cum ar fi să insiste. În spatele expresiei lui neschimbate, părea că se duce o luptă aprigă, înainte ca manifestând o clară reținere să-i înmâneze inelul de chei. Cleo îl privi cum pleacă. O să înceapă cu biroul soțului ei și o să-i descopere secretele, unul câte unul.

Masa de lucru era ordonată, luase de acolo facturile ei. Un registru al conturilor uzinelor de gaz stătea deasupra planurilor, desenelor și hărților. Ea se opri la un mare teanc de liste săptămânale cu decesele din Londra. Erau mulți ani cuprinși acolo. Ridică cele din anul cel mai recent. Aici se puteau citi numele, vârsta și adresele celor decedați din fiecare parohie din Londra. Obiceiul macabru al unchiului ei de a le citi o șocase atunci când el venise să locuiască cu ei după moartea tatălui. Cum poate cineva să citească despre zeci de decese în fiecare săptămână? O singură moarte îi dăduse universul peste cap. O singură moarte era o realitate inevitabilă în viața ei.

Ținu în mână broșura, încercând să înțeleagă faptele din fața ochilor ei. N-avea nici un sens că unchiul și cu Xander Jones aveau aceleași obiceiuri ciudate. Oare Xander era partenerul ei în lupta împotriva unchiului său era aliatul unchiului?

Inspiră adânc să se liniștească. Archibald March și cu Xander Jones nu erau sub nici o formă același gen de om. Dacă va căuta, va găsi o explicație pentru această coincidență stranie. Deschise broșura pentru a doua săptămână din noiembrie 1818 și urmărind cu degetul, găsi un rând marcat *Timothy Harris, zugrav, în vârstă de treizeci și cinci de ani, Bread Street nr. 40 – apoplexie.*

Se opri pentru o clipă, așezată pe scaunul lui Xander. Moartea acestui bărbat nu putea avea nimic de-a face cu ea sau cu parteneriatul ei. Dar el îi menționase exact această înregistrare fratelui lui la micul dejun cu câteva zile în urmă și moartea se petrecuse acolo unde Xander avea de gând să pună lămpile cu gaz. Mai luă alte broșuri și le frunzări, căutând înregistrările pe care el le marcase. Reieșea o schemă înfiorătoare. Marcase decesele copiilor, ale băieților.

O scutură un fior ciudat. El căuta pe cineva, un copil, în toate mormintele Londrei. Și era implicat cumva și unchiul ei. Nu mai putea suporta de loc atâtea pierderi.

O porni prin casa, deschizând toate ușile dulapurilor în drumul ei. Trebui să râdă de ea. Se dovedi că soțul ei avea o colecție remarcabilă de mese delicate de toaletă și scaune acoperite cu damasc și oglinzi aurite. Un dulap era ticsit de rochii de mătase parfumate, în culori vii. Dar nu găsise mirese decapitate. Nu era de loc Barbă-Albastră.

De obicei, presupuse Xander, un bărbat ar fi încântat să-și găsească nevasta îngenuncheată pe podeaua dormitorului său, în mătăsuri și cu părul despletit. Firește, exceptând cazul în care ea examina conținutul dulapurilor lui personale cu un cuțit pe covor lângă ea.

Își ridică privirea spre el, cu o curiozitate serioasă în acei remarcabil de sinceri ochi verzi. Inelul de chei al lui Amos stătea ca un evantai de fier la poalele rochiei de un verde smarald.

– Ai teancuri de broșuri cu liste ale deceselor pe care le citești și un dulap plin cu scrisori parfumate pe care nu le citești. Toate sunt nedeschise. Le lăsă să cadă din mâini în poală.

– Ia uită-te la tine cum îmi descoperi toate secretele.

– Chiar și acelea închise în dulapuri, deși motivul pentru care ascunzi de mine un depozit de mobilă mai mult decât elegant rămâne un mister.

– Ai fost meticuloasă.

– Ai lipsit mare parte a nopții.

El își ațintì privirea în a ei.

Se sprijini de tocul ușii.

– În sediul poliției de pe Bow Street, așa cum ai descoperit.

– Păi, ai fi putut să-mi spui. O soție se întreabă unde pleacă soțul ei în fiecare noapte când vine vremea de culcare.

– Adevărat, dar ideea ta de a te culca e mai potrivită pentru o programare la cabinetul unui dentist decât pentru o noapte de pasiune dezlănțuită.

Ea se uită la scrisorile din poală.

– Să știi că n-am nici o obiecțiune față de acțiunile clasice ale unei soții, chiar și cu spioni uitându-se spre ferestrele noastre.

– L-ai văzut pe unul din băieții lui March?

Avea motive să insiste. În seara asta, Mama Greenslade confirmase bănuiala lui Will că March era proprietarul casei de pe Bread Street, unde murise Harris. Se părea că deținea numărul patruzeci, o locuință învecinată și bordelul de pe Half Moon Street, acestea neputând sub nici o formă să fie categorisite drept investiții ale unui binefăcător al săracilor. Asta fusese singura informație pe care o smulseseră de la șireata bătrână, înainte ca aceasta să dispară în noapte. Nici măcar banii n-o făcuseră să vrea să spună mai mult.

– Nu sunt sigură. Poate că mi-am imaginat. De ce spui băieții lui March?

Se uită din nou spre el.

– Will crede că March folosește băieți de la o școală de pe Bread Street să spioneze oamenii importanți.

– Unchiul meu? De ce?

– Să le găsească slăbiciunile, viciile, păcatele – orice. Bărbații din lumea bună nu vor să se expună în ochii lumii. March îi informează că îi poate demasca. Amenințarea demascării îi conferă influență asupra lor.

O privire concentrată îi apăru în ochi ca și cum înțelesese dintr-odată sensul unui mister ce o sâcâia de o vreme.

– Știa de datoriile la joc ale tatălui meu.

– Erau mari?

Xander puse întrebarea ușor, dar o idee tulburătoare îi apăru în minte la această a doua discuție din seara asta despre Archibald March.

– N-am bănuit niciodată că tata datora astfel de sume, până când a murit. A fost naiv din partea mea să nu bănuiesc că va juca sau că va vizita un bordel. Era un bărbat singur. Mama murise de mult și lui îi plăcea societatea, îi plăceau tot felul de jocuri. Lua parte la ale noastre. Obișnuia să-l ducă pe Charlie pe umeri prin casă.

– Nu-i același lucru precum e faro[1].

Xander intră în cameră și se lăsă în jos pe podea, lângă perete. Își întinse picioarele încălțate cu cizme, punându-le unul peste altul. Nu făcuse confidențe nimănui, dar această discuție cu ea îl făcea să se simtă confortabil.

– Unchiul March m-a ajutat să mă îngrijesc ca toate datoriile tatei să fie plătite neîntârziat.

– Te-a forțat să pleci din casa tatălui tău? Sentimentele lui față de Archibald March se preschimbară din nou de la dispreț ușor la dușmănie sălbatică.

– Ai auzit poveștile despre acțiunile mele nebunești, în care l-am amenințat cu un vătrai?

– Da. Am bănuit că unchiul tău ți-a inspirat recurgerea la arme în prezența bărbaților.

– M-am trezit și l-am văzut aranjându-mi părul pe pernă. M-a șocat. Presupun că aș fi putut face o duzină de lucruri mai rezonabile, dar am luat vătraiul și l-am amenințat cu el.

Hotărât lucru, ajunsese să împărtășească aceeași părere despre March ca și Will. Gândul la mâinile lui March pe ea trezi ceva violent în el, dar trebui să-și ascundă un rânjet. Ce altceva să fi făcut decât să ia un vătrai?

– Și ai plecat de acasă?

– Imediat ce am putut să mă ocup de asta. Bătrâna noastră doică, domnișoara Hester Britt, moștenise Fernhill Farm de la fratele ei. Când am plecat, povestea fetei-nebune-cu-vătraiul circula deja. Toată lumea care mă cunoștea a fost ușurată, cred, că dispărusem.

[1] Joc de cărți francez din secolul al XVII-lea (n.tr.)

Nimeni n-a încercat să ne găsească. Chiar şi unchiul ne-a lăsat în pace timp de trei ani.

Luă scrisorile din poală şi le lăsă să alunece printre degete înapoi în sertar. Când se ridică în genunchi, şi Xander făcu la fel şi o ajută să se ridice de la podea.

Ea îi dărui un surâs trist, retrăgându-şi mâna din a lui. El simţi pe loc că-i lipseşte ceva. Luă cheile lui Amos şi îi dădu cuţitul.

– În seara asta îmi pusesem în minte să aflu ceva despre tine, să-ţi descopăr secretele şi iată-mă istorisindu-ţi povestea mea tristă. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică fruntea. Nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Serios, eu şi Charlie eram destul de fericiţi, doar că stăteam prost cu banii pentru şcoala lui mai mult decât orice altceva. Sunt recunoscătoare pentru învoiala noastră. Îmi oferă o cale de a lupta cu unchiul March. Nu trebuie să-l pierd pe Charlie în favoarea lui, înţelegi?

Xander înţelese. O luă de umeri, sigur că-i putea oferi puţină mângâiere fără a pierde controlul.

– Scrisorile sunt din Paris, de la mama. Asta e casa ei. Listele cu decese mă informează despre sănătatea Londrei. Bănuiesc că unchiul tău are un alt motiv pentru care le studiază.

– Ne întoarcem mereu la el, nu-i aşa? În seara asta la sediul poliţiei, am crezut că într-un fel tu erai...

Xander înjură, intenţiile lui neputând ţine piept acelei priviri din ochii ei şi o trase la pieptul lui, pe calda şi ciufulita lui nevastă. Ea era imaterială în braţele lui, curaj, bunătate şi farmec. N-avea nici o idee de pericolul de a-l provoca. Putea s-o zdrobească dacă ar fi vrut. Putea s-o sărute până când se topea şi ceda şi se pierdea pe sine în faţa lui, până când n-ar fi avut scăpare. Enigma era că cineva atât de fragil putea să stârnească în el o astfel de dorinţă ce să-i ameninţe planul raţional, căutarea disperată şi chiar şi măreţele lui ambiţii.

Îi apropie faţa de a lui. În seara asta o dorea, doar pe ea, doar această clipă. Când o sărută, dogoarea lui îi făcu rezistenţa să se preschimbe în aburi fierbinţi. Ea se arcui sub sărutul lui, amândoi se îndreptară spre abandonul senzual până când el îşi înălţă capul încercând să socotească distanţa până la pat şi, în schimb, văzu sertarul deschis cu scrisori, insistând, acuzând, cerând să rămână

pe drumul ales și să nu ia nimic pentru el până când nu-și va găsi fratele.

Gemu și o strânse lângă inima ce-i bătea, ținând-o de ceafa cu bucle aurii, lăsând dorința turbată să i se potolească în vene. Ea era tot ce el învățase să nu fie – nesăbuită și provocatoare și directă – și el râse în sinea lui – tot ce dorea. Dar nu ăsta era planul.

– Hai să te duc în pat.

Merse în fața ei.

La ușa camerei ei, ea se uită la el din nou, încruntându-și mirată sprâncenele.

– Nu mai am ce rochii fermecate să îmbrac.

El râse. *Ca și cum rochiile alea contau.*

– Nu te visez îmbrăcată.

Capitolul 15

Cele trei zile de primiri acasă n-aduseseră nici un vizitator. Garantase asta apariția lor în loja de la Operă. Fără îndoială că Millie Trentham răspândea versiunea ei despre căsătoria lui Cleo prin saloanele elegante din Mayfair. În fiecare dimineață, Cleo se uita la tava cu ceai și prăjituri a bucătăresei cât de mult putea, încercând să nu se gândească la scrisori parfumate într-un sertar și îmbrățișări întrerupte și ultimele vorbe adresate de soțul ei. O visa. Goală.

Dar el n-o căuta. Mai avea și alte vise, ceva ce-l măcina, cu care cuțitul și persoana ei nu puteau concura. Nu credea că era iluminatul cu gaz. Era absurdă, dorindu-și următoarea vizită la bancă pentru a-l putea lua de braț și a-i auzi vocea.

Luă tava cu prăjituri și ceai și se îndreptă spre bucătărie. Își luase obiceiul de a face pachete din ele pentru băiatul care venea să spioneze. La urma urmei, el era singurul ei vizitator. Poate că era unealta unchiului, dar era singur în frig.

Întorcându-se din grădină în bucătărie, se opri auzind vocea soțului ei discutând cu fratele ei. Ea și soțul ei nu mai vorbiseră din noaptea de la Operă și se opri în pragul bucătăriei doar să-i audă vibrația joasă a vocii.

– Hodge spune că sunt pregătit pentru examenele de admitere în orice moment. Chiar și săptămâna viitoare, declară Charlie.

– Nu ai emoții, nu-i așa?

– Nu. Hodge spune că o să mă ducă la vechea dumneavoastră școală. Spune că acolo le plăcea de toți băieții Jones. Ea putu auzi timiditatea din vocea fratelui ei. Cu greu își putea imagina profesori care să-l creadă pe Will Jones un elev simpatic, dar poate băiat fiind, avusese niște calități.

– Și Amos spune...

– Ai reușit să-l faci pe Amos să vorbească, nu-i așa?

– Nu prea mult. Aproape că putu vedea rânjetul pe fața lui Charlie. Doar câteva fraze. Amos spune „Conașul Will era cel dificil din grup"

Grup. Cleo găsi că se exagera cu numărul lor, dar poate că pentru Amos, doi astfel de băieți cum erau ei într-o casă i se părea mult. Apăru o mică pauză înainte ca soțul ei să-i răspundă lui Charlie.

– Ăsta-i Amos, exagerează mereu.

Charlie râse.

– Deci, o să-mi spuneți cum merg lucrurile la uzinele de gaz?

– Am promis, așa-i?

Cleo înțepeni. Fratele și cu soțul ei aveau o prietenie secretă pe care nici unul din ei nu se obosise să i-o împărtășească. Dintr-odată, se simți debusolată. Îl auzi pe Xander că se ridică, se mișcă prin bucătărie și se întoarce la masă.

– Puteți face lumină din ăsta? întrebă Charlie.

Redeveni atentă, încercând să înțeleagă unde se îndrepta discuția.

Din nou vocea lui Xander:

– Pare nefiresc, nu-i așa? Să iei un bulgăre de întuneric ce a zăcut în adâncurile pământului timp de secole, să-l încălzești mai fierbinte decât iadul și să-l transformi într-un lucru ușor ca aerul care arde ca șase lumânări cu o flacără constantă.

Ah, cărbunele.

– Cum funcționează?

– Oamenii bagă cărbunele în duzini de cilindri de fier numiți retorte și îl încălzesc până când cărbunele se separă în gaz, gudron și cocs. Fiecare din acestea se poate folosi, dar interesul nostru major e în gaz. Îl extragem, îl răcim, îl purificăm și îl depozităm în rezervoare mari.

Charlie puse o altă întrebare și încă una până când Xander Jones râse, un sunet ușor și relaxat pe care Cleo arareori îl auzea. Continuă să explice despre căldură și zgomot și coșurile fumegânde ale uzinelor de gaz și cum vor pompa gazul prin kilometri de țevi până când străzile Londrei vor deveni o rețea uriașă de lumină.

– Deci trebuie să se sape toate străzile? N-o să se plângă oamenii?

– Zgomotos. Dar așa trebuie făcut pentru a ilumina orașele pe tot globul.

– În Africa? În India?

Vocea lui Charlie era plină de uimire.

– Da, dar mai întâi Londra, ceea ce necesită autorizații, dispoziții ale parlamentului și bani.

– Banii lui Cleo. Vocea lui Charlie era din nou serioasă. De asta v-ați însurat cu ea, nu-i așa?

Cleo se surprinse că-și încleștează mâinile de capetele șalului, așteptând răspunsul pe care deja îl știa. Putea conta ca soțul ei să fie cinstit.

În schimb, se auzi un hârjâit de scaun ce se dădea înapoi.

– Ai fi vrut ca mai degrabă unchiul tău să aibă banii?

– Nu, sir, dar poate că puteți folosi banii mei.

– Mulțumesc, Charlie. Cred că ar trebui să-i păstrezi pentru următoarea invenție. Poate că o să concepi cum să folosești fulgerul însuși sau să captezi lumina soarelui într-o cutie și să faci avere.

Cleo se pregăti să fie descoperită auzind cum cei doi se mișcau, dar, în schimb, soțul și fratele ei urcară scările în casă. N-avu nici o problemă în a se furișa pe lângă bucătăreasă peste câteva minute.

Mai târziu, Charlie o găsi în camera ei, uitându-se la foc. Adusese o farfurie cu prăjituri proaspete de la bucătăreasă.

– Bucătăreasa crede că tu mănânci toate prăjiturile singură, dar nu le mănânci, așa-i?

Cleo scutură din cap.

– Cum ai ghicit?

– Arăți abătută, Cleo.

– Deloc. Nu atunci când ție îți merge așa de bine. Am gânduri care mă frământă, asta-i tot. Puse farfuria cu prăjituri pe masa dintre ei.

Charlie arătă mâhnit.

– Poate că ne-ar fi fost mai bine la fermă.

– Credeam că ești fericit aici.

– Sunt, dar eram fericiți și înainte, nu-i așa? Când eram doar noi doi? Se așeză pe un fotoliu în fața lui Cleo.

– Nu putea dura. Unchiul March te-ar fi luat de lângă mine.

– Dar poate acum ne putem întoarce. Nu trebuie să merg la școală.

– Ba sigur că trebuie. De asta, eu...

Charlie luă de pe farfurie o prăjiturică cu glazură galbenă și o ținu în mâini. Se îngrășase chiar în scurtul timp de când erau în oraș.

– Știu, Cleo. Te-ai căsătorit pentru mine, așa încât să pot merge la școală, dar dacă nu ești fericită, cum pot eu să fiu fericit la școală? Vreau să spun cum poate cineva să se bucure de fericirea lui când cineva... la care ține... rupse prăjitura în jumătate și încă în jumătate – e nefericit?

Uitându-se la fața copleșită de tristețe a lui Charlie, Cleo vru să-l îmbrățișeze, dar gândul la sfatul soțului ei o opri.

– E o problemă, sunt de acord. Dar refuzându-ne prăjiturile nu-i va hrăni pe prietenii noștri. Poate că cel mai bun lucru pe care-l putem face este să împărtășim fericirea pe care o avem cu cei din jurul nostru. Poate când tu ești fericit, contribui la fericirea mea.

– Îmi place să locuiesc aici, Cleo. Patul e prea mic, dar mâncarea e bună. Chiar bună, spuse el.

Își băga în gură prăjitura ruptă.

În cele din urmă, Charlie propuse o plimbare prin parc pentru a o înveseli. Frigul era înviorător, necruțător, bun pentru a goni proasta dispoziție. Ea și Xander n-aveau nici un plan pentru seară, ceea ce însemna că nu știa când îl va mai vedea. Nu se gândi să plece din parc până când nu-l văzu pe Charlie că tremură.

– Ah, Doamne, de ce n-ai spus nimic?

– N-am putut. Mi-ar fi clănțănit dinții.

Traversară Park Lane cu traficul ei intens, pe când lampagiii mergeau de la un felinar la altul aprinzând o slabă licărire pe fondul unui văl cafeniu de ceață. Oamenii se grăbeau să-și termine treburile în lumina ce dispărea. Poate că traficul serios din stradă la căderea serii fu cel ce o făcu pe Cleo să se simtă singură. Se înapoiase în Londra, pe o stradă dragă și cunoscută, dar nimeni n-o strigase. Londra era doar cărămizi negre și pietre denivelate, aer rece și funingine înecăcioasă. Larma vânzătorilor și al vehiculelor îi umplea urechile, dar nimeni nu vorbea cu ea sau cu Charlie. Londra n-o mai cunoștea.

O căruță trasă de măgar cu încărcătura acoperită de saci aspri se strecură pe lângă ei. Măgarul nu mergea mai repede decât Cleo și Charlie. Venind spre ei, un băiat cu o șapcă bleumarin trasă bine peste urechi, strigă:

– Cine cumpără? Merită. Scutură spre ei o tavă cu castane fierbinți.

Cleo se opri.

– Hai să luăm câteva să te încălzească pe drumul spre casă, îi propuse ea lui Charlie.

Băiatul cu castane rânji, venind în fața lor. Probabil că-i era mai frig decât lui Charlie, cu jacheta lui simplă, cârpită și descheiată și un fular lung și roșu înfășurat în jurul gâtului.

– De-un penny, domnișoară?

Cleo se dădu înapoi la marginea trotuarului să stea la distanță de oala fierbinte. Pe când își apuca poșeta, roțile căruței îi atinseră fusta.

În clipa următoare, un sac murdar îi acoperi capul și brațe groase o înconjurară, imobilizându-i brațele lângă corp. Ea țipă și gâtul i se umplu cu pleavă și praf ce o făcură să tușească. Se simți săltată de la pământ și dădu din picioare, lovindu-și atacatorul nevăzut.

Charlie o strigă și atacatorul se împletici și se clătină. Brusc, îi dădu drumul. Ea se lovi cu spatele de căruță, îi scăpă un șuierat și picioarele se izbiră de caldarâm. Se prăbuși într-o parte, umărul lovindu-i-se cu putere de pietre. Simțind că se sufocă, se zvârcoli și se zbătu în sacul murdar. Se luptă să se elibereze din cârpa aspră și își apăsă cu pumnii pieptul ce o durea, încercând să-și umple plămânii cu aerul rece al nopții.

Era acoperită de bucăți de pleavă și în fața ochilor îi jucau puncte luminoase. În mijlocul acestora, îl putu vedea pe Charlie încleștat de spatele unui bărbat masiv care se clătina într-un dans ciudat, agățându-se de Charlie și încercând să-l pocnească cu capul în bărbie. Bărbatul se roti violent pentru a-l izbi pe Charlie de un felinar.

– Fugi, Cleo, strigă Charlie.

Păreau să fie invizibili, ceața izolându-i de orice trecător care i-ar fi putut observa. Măgarul zbieră nemulțumit, căruța separându-i de trafic.

Cleo se ridică în genunchi, captivă într-un loc fără aer, clătinându-se ametită. Se întinse după cuțitul din tiv, dar nu putu să-l apuce.

Uriașul îl dădu jos pe Charlie din spate, lipindu-l de felinar și apoi izbindu-l de pământ. Ridică un picior uriaș pe când Charlie își ridicase capul. Cleo încercă să-și recapete răsuflarea pentru a putea țipa.

Din întuneric apăru Xander Jones. Se aruncă asupra uriașului cu un umăr în stomacul bărbatului, ce-l expedie ametit lângă căruță. Urletul uriașului se stinse când pumnul lui Xander îi izbi gura. Uriașul se prăbuși în căruță cu picioarele fluturând în aer. Xander

se întinse să-l ia pe bărbat de cămașă, dar vizitiul porni din bici și căruța se urni din loc.

Rămaseră în întuneric, aburul răsuflărilor chinuite plutind în aerul rece. Cleo pur și simplu se uita la Xander Jones. Furia îi vibra în jur, dar și altceva ce știa că se află și în ea. Trebuia să-l atingă. Își luă privirea de la el. Ca și cum ar fi dat glas dorinței, el răspunse, trăgând-o lângă el într-o aprigă îmbrățișare.

– Ai rămas fără aer.

Vocea lui era aspră, răsuflarea caldă lângă urechea ei, puterea masivă a trupului lui. Îi luă cuțitul de înjunghiat porci din mâna ce tremura și îl puse în buzunar.

Se întinse după Charlie, ajutându-l să se ridice în picioare. Charlie se scutură și părul lui neîmblânzit se zbârli în toate părțile.

– S-a... întâmplat... așa de r-r-repede.

– Tu ai acționat repede. Xander Jones îl bătu pe umăr. Ți-ai salvat sora.

Charlie se uită pe stradă. Nu exista nici o urmă a scurtului atac, cu excepția tăvii cu castane, cărbunii și castanele fiind risipite.

– Uriașul încerca s-o pună în căruță.

Pentru o clipă rămaseră acolo, Xander Jones strângându-i lângă el. Cleo își simți plămânii cum se strâng dureros, bătăile inimii încetinindu-și ritmul nebunesc. Îi veni în minte imaginea lui Charlie la pământ cu cizma brutei ațintită spre capul lui, un moment de totală neputință. Începu să tremure.

– Ți-ai recăpătat răsuflarea?

Încă nu și-o recăpătase. El o ținu în brațe în vreme ce ea tușea cu putere, acoperită de fărâmițe de frunze uscate și mirositoare.

Când își simți plămânii și gâtul curate, dădu din cap.

– Mulțumesc, îi spuse ea lui Xander. L-ai salvat.

– El te-a salvat *pe tine*, Cleo.

Charlie se întoarse spre Xander.

– Erau trei, nu-i așa, sir? Băiatul cu castanele, bruta cu sacul și căruțașul era și el implicat?

Ochii lui retrăiră atacul.

– Ai putea spune cum arată vreunul din ei?

Charlie scutură din cap.

– Cine erau? Nu erau hoți.

Xander Jones îi atrase atenția lui Cleo, cu o întrebare în privire. Ea scuturâ din cap. Amândoi știau că March se afla în spatele acestei acțiuni. Într-o clipă, lumea era un loc obișnuit cu căruțe trase de măgari și vânzători ambulanți. În următoarea clipă, devenise violent, străin.

– Ne-ai urmărit.

– Nu m-ai văzut nici un moment.

Xander auzi un ciocănit ezitant în ușă, pe când își făcea nodul la lavalieră. Așadar, nu era soția lui, în afară de cazul când s-ar fi simțit copleșită de efectele întârziate ale atacului.

– Intră.

Charlie își vârî capul pe ușă.

– Sir, aș putea să vă vorbesc puțin?

– Xander, îl corectă el, făcându-i semn să intre. Cumnații își pot spune pe nume, cred.

Charlie înghiți.

– Atunci, Xander, mulțumesc. Din nou. L-ai trimis la dracu' pe tipul ăla și...

Charlie se uită înspre foc.

– Și?

Se uită în ochii lui Xander cu un oarecare efort.

– Și, păi, noi, eu, n-am fost pe-atât de recunoscător pe cât ar fi trebuit să fiu pentru ospitalitatea ta, pentru că ne-ai primit pe amândoi aici. Vezi, credeam că vrei doar banii lui Cleo. Dar ai fost bun cu noi. Mă rog, mai mult decât bun. Camera mea. Domnul Hodge. Îmi povestești despre uzinele de gaz. Și...

– Și?

– Ai protejat-o pe Cleo. Eu ar trebui s-o protejez pentru că sunt singura ei rudă masculină, dar ea a fost întotdeauna cea mai mare. Ea m-a protejat mereu pe mine, chiar dacă eu sunt mai înalt și am crescut și ar trebui ca eu s-o protejez, dar ea își ia răspunderea și merge și face ce vrea și îmi spune „scumpule" și eu i-am dat cuțitul când ar fi trebuit să...

– Charlie stai jos.

Xander arătă spre un fotoliu lângă foc.

– Da, sir, Xander, sir.

Xander se așeză pe fotoliul din fața lui.

– Nu ești tu de vină pentru atacul împotriva surorii tale. Și întotdeauna vei fi un bărbat important în viața ei, dar ea mă are pe mine. Ar fi trebuit să fiu mai aproape, în loc să vă urmăresc pentru a dovedi ceva încăpățânatei tale de surori. Ea și cu mine trebuie să lămurim asta între noi.

Se aștepta ca băiatul să arate liniștit și ușurat, dar Charlie se foi pe fotoliu.

– Mai ai ceva de mărturisit?

– Da, izbucni el.

Xander își controlă expresia.

– Continuă.

– Ești extraordinar de cumsecade. Charlie oftă. Și noi îți spuneam Barbă-Albastră.

– Barbă-Albastră?

– Știi, tipul ăla din poveste care își omora nevestele.

Xander ridică o sprânceană.

– Ai casa asta și secrete și pari că n-o simpatizezi prea tare pe Cleo, dar după aia ai protejat-o, așa că nu-i posibil să vrei s-o omori pentru averea ei și s-o îndeși într-un dulap.

– Văd că dulapurile astea vă deranjează pe amândoi.

Charlie dădu din cap.

– Asta e casa mamei mele, să știi. Ea locuiește în Paris acum și dulapurile conțin lucrurile ei.

– Ah, acum am înțeles.

– Mă bucur că te-ai liniștit.

– N-o să-ți mai spun Barbă-Albastră niciodată. Eu am început, nu Cleo.

– Bine de știut că am mai crescut în ochii tăi.

Băiatul tăcu.

– Asta-i tot?

– Da, sir, Xander.

Xander se ridică în picioare.

– Mulțumesc pentru sinceritate.

– Pleci? Charlie se ridică și el arătând din nou timid. Te-am reținut.

Xander scutură din cap. Doar nu era să-i spună tânărului său cumnat că trebuia să stea la distanță de Cleo, altfel se va culca cu ea. Căsătoria lor se va sfârși în curând. El și Will erau aproape de a-l găsi

pe Kit, mai aproape decât fuseseră vreodată. Putea folosi banii soției lui ca apoi să-i returneze îndoit, dar ar fi ticălosul pomenit de domnișoara Finsbury dacă ar pune stăpânire pe trupul și sentimentele ei.

Niciodată nu fusese mai tentat să le facă pe amândouă. După atac plecase, atunci când el credea că n-o poate scăpa din ochi. Doar lumina din casă îl ținuse în loc pe când ea dispăruse pe scări.

March încercase să i-o ia. N-avea nici o îndoială de asta, ceea ce însemna că, în pofida intenției lui Tucker de a comite sperjur, March nu se aștepta să câștige bătălia lor juridică sau nu voia ca problema să ajungă la tribunal. Ce se temea March că va fi dezvăluit la tribunal? Asta era o chestiune pe care Xander o va aborda de dimineață împreună cu Norwood.

– Da, păi, am vrut să fiu sincer. Cuvintele lui Charlie îi reamintiră că băiatul stătea încă acolo.

– Ia-ți examenul de admitere și o să-ți arăt uzinele de gaz.

Băiatul făcu ochii mari.

– Da, sir, Xander.

– Charlie, dacă îți amintești altceva despre atacatori, o să-mi spui?

Băiatul dădu din cap.

Era ceva, un detaliu ce-l sâcâia pe Xander, dar văzuse o altă căruță. Mergea împreună cu Kit pe o stradă învăluită în ceață, zgomotul făcut de roțile căruței pierzându-se în întunericul din fața lor.

Cleo se ținu de balustrada micului ei balcon, prea amorțită să mai simtă frigul. Îl voia pe soțul ei. Puterea pe care el o avea asupra ei era total diferită decât cea a unchiului. Încă o scuturau mici fiori și prin minte îi cutreierau imagini ca și cum le-ar vedea dintr-o șaretă în mers. Fața băiatului cu castane acoperită de șapcă și fular. Căderea. Icnea după aer. Vederea cizmei ridicate deasupra capului lui Charlie. Will Jones avertizând-o că ar putea dispărea. Umbra cu fața albă din grădină. Încercă să-și imagineze fața băiatului cu castane. Nu reuși. Văzu șapca prea mare și auzi accentul lui tipic străzilor Londrei. Nu voia să creadă că fusese nesăbuită lăsându-i mâncare în grădină doar pentru a fi complet trădată, dar băiatul cu șapcă participase la atac.

Trebuie că o urmărise încă de la bun început pentru a-i cunoaște fața și obiceiurile.

Din bucătărie se auziră voci. Trase adânc aer în piept, cercetând întunericul de dedesubt. Ușa bucătăriei se deschise, aruncând o rază de lumină în întuneric. Brusc, o umbră se mișcă de la rădăcina copacului din celălalt capăt al grădinii. Cleo își mută privirea acolo și continuă să se uite în vreme ce, neștiutor, Isaiah trecu de poartă.

Pentru un lung și încremenit moment, nimic nu se mișcă sub ea. Cleo cercetă trunchiul gros al copacului unde văzuse mișcarea. Pachetul ei dispăruse. Îl auzi pe Isaiah înhămând caii la trăsură. Alice strigă din spatele ei și, într-o clipă, o umbră se desprinse de lângă trunchiul copacului și fugi spre spatele grădinii. Se cățără cu repeziciune pe zid.

–Așteaptă! strigă ea.

O față palidă se întoarse spre ea pentru o secundă, apoi umbra dispăru din vedere și auzi pași ușori ce se depărtau pe stradă. Și știu că spionul ei nu era vânzătorul de castane. Vânzătorul de castane avea dinți puternici și albi.

Capitolul 16

Xander se întoarse la ora două și își găsi soția în patul lui. Aruncă haina pe un fotoliu de lângă șemineu.

– Ai venit să-ți exprimi recunoștința? întrebă el, deși răspunsul nu conta.

Amânase această confruntare cât putuse de mult.

– Nu.

Ochii verzi scânteiară, uimindu-l cu siguranța lor.

Stătea rezemată de perne cu părul arămiu căzând liber pe umeri, un morman de mătase aruncată pe jos, halatul ei. Lumina lumânărilor făcea ca marginea albă a claviculei să arate fină ca perlele. Alte femei îl invitaseră în paturi întunecate, în camere slab luminate să facă schimb de plăceri vinovate. Doar femeia asta îl întâmpina în lumină, ea însăși pe deplin sinceră.

Absent, strânse în mână capătul cravatei, o parte a unui gând prins în vâltoarea năvălitoare a dorinței. Trase de cravată și o aruncă după haină.

Îndepărtându-se deliberat de pat, își repetă litania rezistenței pe care și-o spusese de când sosise ea în Hill Street. Cleo era aici pentru că unchiul ei o agresase. Era aici pentru a se elibera de March, oricare ar fi prețul. Era aici să rămână însărcinată. Nu venise pentru el.

Era în zadar. Se simțea atras de ea, către visul plăsmuit de mintea lui adormită. În ușa vestiarului încercă o ultimă tactică.

– E un atac? Ai cuțitul la tine?

– Cred că tu îl ai.

Cleo nu putea fi sigură că el o văzuse cu adevărat, că înțelegea prezența ei în patul lui. El îi aruncă o scurtă privire ce nu era rece ca de gheață, ci un fulger instabil ca argintul viu, tresărirea a ceva viu.

Picioarele lui Xander, mai puțin ametite decât restul ființei lui, îl purtară în vestiar departe de ea. Dar slăbiciunea lui pentru ea era într-atât încât deja umpluse camera cu prezența ei. Cuțitul stătea

pe comodă lângă pai și borcanul cu lipitori – o scurtă istorie a căsătoriei lor. Își făcu de lucru cu nasturii vestei, descoperindu-și degetele neașteptat de stângace cu mătasea. Era un bărbat care se dezbrăcase în fața unor doamne care îl lăudau pe față, ale căror talente mergeau cu mult mai departe de cântatul la pian și broderie. Mădularul lui apăsa deja insistent pe lenjerie și lână.

Cleo urmări cu privirea spatele soțului ei când acesta se îndreptă spre vestiar. Văzându-l, dispărură învelișurile de motive în care învăluise această acțiune a ei de a-l aștepta goală pe Xander Jones în patul lui. De fapt, n-avea nici un alt motiv decât că-l dorea.

Acum înțelese importanța acelui prim moment din bancă. Dusese inevitabil la acesta. Spatele lui drept, cu umerii lați, îmbrăcat în lână fină, îl dezvăluise în fața ei la fel de limpede ca orice volum de istorie a vieții lui. Acel spate, acea ținută invita lumea să facă ce-i mai rău. S-ar scutura de orice lovitură ar cădea pe acei umeri lați. Nu s-ar îndoi și nici nu s-ar apleca dacă lumea l-ar face bastard sau ar râde de visurile lui sau l-ar împiedica să meargă înainte pe drumul lui. Se ridicase deasupra nivelului nașterii sale și a batjocurii lumii, pentru a deveni el însuși.

Cuțitul ei fusese întotdeauna nefolositor, un lucru firav împotrivindu-se voinței lui. Nu văzuse asta decât acum, dar dorința, acea poftă ce o măcina, o umplea și o tulbura îi făcea trupul o forță împotriva lui, care urma să-i copleșească voința.

– Sunt doar eu, strigă ea. Singura armă pe care o am este persoana mea.

„În cazul ăsta, am dat de bucluc", se gândi el. Se eliberă din capcanele bărbătești, cu excepția pantalonilor, o clipă de luciditate punând stăpânire pe el înainte de a se prezenta în fața ei, expunându-și evidenta dorință. În dormitor se opri la câțiva pași de pat.

– Te-ai pus într-o situație interesantă.

Vocea îi suna ruginită în urechi.

– Ai spus că m-ai visat goală.

Surprinse fulgerul privirii lui înainte ca genele negre să o acopere. Camera lui simplă îl dezvăluia și ea, cu sertarele bine închise peste scrisorile parfumate cu scrisul lor înghesuit. Se închisese în fața emoțiilor și a senzualității, sfântul ei.

– Înțeleg că am fost distribuit în rolul lui Barbă-Albastră în povestea ta.

– Ah, Doamne, Charlie ți-a spus?

– A mărturisit.

– Mă rog, am descuiat toate dulapurile, așa ca acum știu adevărul.

– N-aveam de gând să fac asta.

Xander se uită în jos la prințesa care aterizase în patul lui în vreme ce un dragon rău atipise. El ar fi plecat cu ea, el care nu era fiu de rege.

Însurându-se cu ea pentru bani, păruse un plan rațional, nu mai riscant decât zeci de afaceri pe care pariase până atunci. Aveau luni întregi pentru a-i folosi banii și, odată ce-l găsea pe Kit și ea îl băga pe Charlie la școală, March urma să-i aducă binevoitor în fața tribunalului să desfacă această căsătorie ce nu era adevărată, fără vreo problemă pentru nici unul din ei. Fiică de baron, soră de baron, și-ar fi găsit un nobil să se mărite, și undeva va mai exista o domnișoară Finsbury pentru el.

Dar își dădu seama că planul lui fusese în pericol încă de la început pentru că el o voia pe prințesa săracă, o dorise încă de când băgase în buzunar un pai de pe tivul ei murdar de noroi. Și nici planul lui, nici conștiința nu puteau concura cu dorința ce-l cuprinsese acum. Respiră tremurând, strânse în pumn cuvertura și o îndepărtă.

Cleo icni, brusc expusă. În cămin ardea un foc puternic, dar pielea i se făcu de găină și sfârcurile se întăriră. Rămase nemișcată sub privirea lui. Era visul ei încă din prima zi când îl întâlnise în bancă. Dar acum, trăindu-l, își înțelese propriul impuls. Visa să fie ea însăși cu el. Crezuse că goliciunea era vulnerabilitate, dar era putere.

El aruncă cuvertura jos, și palma lui caldă și ușor aspră se odihni pe genunchiul ei. Încet, își trecu mâna pe coapsă, cu degetele întinse, cea mai ușoară atingere, trezindu-i la viață trupul. Se opri puțin la încheietura șoldului, atingând îndoitura cu degetul mare. Ea strânse pumnul, împotrivindu-se dorinței șocante de a se arcui sub atingerea lui, deschizându-i-se.

Mâna lui continuă călătoria peste abdomen și coaste, părți la care Cleo nici nu se gândise, trezite sub atingerea lui, vrând mai mult. Apoi mâna îi prinse sânul, îl ridică, îi potrivi rotunjimea în palmă, o posesiune care trimise curenți de simțăminte ce-i cutreierau venele. Și știu că și el dorea asta.

– Vreau să te gust peste tot, spuse el.

Fără a se grăbi, se urcă în pat, îngenunchind deasupra ei sprijinit pe mâini și genunchi, cu picioarele cuprinzându-le pe ale ei.

Se uită în jos la ea.

– Crezi că ai câștigat.

Ea înghiți. Câștigase. El va ceda dorinței trupului ei de femeie după care tânjea trupul lui de bărbat și se va uni cu ea cu pasiune.

– Mai gândește-te o dată. Patul meu va fi așa cum vreau eu, nici pe departe ca la doctor.

Zâmbi și sfântul împietrit dispăru în acel zâmbet sigur și păcătos.

Coborî capul și luă în gură sânul pe care-l atinsese, cu ochii închiși și fața încordată. Cleo își duse brațele în jurul umerilor lui și îl trase de păr, agățându-se pe când el își frecă buzele, dinții, limba și fața de sânii ei. Ușoara zgâriere a bărbii lui îi trimise fiori peste tot, și corpul ei se aprinse ca o torță în jurul unui fitil de dorință.

El își lăsă jos capul spre al ei, cu pieptul pe sânii ei, o apăsare căreia ea îi răspunse arcuindu-se în sus. Senzația o copleși – lâna fină a pantalonilor lui pe picioarele ei, greutatea lui, o plăcere pe care o acceptă. O distrase cu sărutări cu gura deschisă și penetrări adânci în vreme ce mâinile lui îi furau secretele, îi deschideau trupul, o atingeau peste tot. Mâna lui găsi în cele din urmă secretul pe care nu-l spusese nimănui, secretul că ea cunoștea limbajul dorinței, un limbaj al strigătelor ușoare și al răsuflărilor guturale. Atingerea lui o făcu să cânte în acel nou limbaj, trupul încordându-se, atingând o notă atât de înaltă, de corectă, încât se intensifică să-i umple întreaga ființă. Și când atinse acea perfectă notă a plăcerii, vibrația fericită zăbovi, agățată în aerul plin de șoapte și se topi în lungi ecouri pe toate cărările trupului ei.

El se mișcă întinzându-se lângă ea cu privirea ațintită asupra ei, mâna odihnindu-se pe buclele ei roșcate cu o satisfăcută stăpânire.

– Sărmana domnișoară Finsbury, să n-aibă ea parte niciodată de toate astea.

– Domnișoara Finsbury n-ar fi avut niciodată așa ceva.

Xander își văzu greșeala când ea se întoarse și își trecu mâna peste pieptul lui și marginea pantalonilor, găsind dogoarea și pulsația lui prin lâna fină, apăsându-și mâna acolo. Degetele ei mângâiară mădularul, cercetându-l. Mintea lui se pierdu în plăcere

până când surprinse o frântură a feței ei pe care se vedea un mic zâmbet satisfăcut.

– Tu tot crezi că stăpânești situația aici.

El se ocupă de nasturii de la prohabul pantalonilor.

Cleo dădu din cap.

El trase peste șolduri pantalonii și lenjeria cu o singură mișcare și îi aruncă jos.

Cleo icni. Xander era foarte chipeș și acolo, într-un fel neașteptat, ca o coloană cu margine și cu un coif. O acuză că gândește, dar, serios, nu era așa. Doar se bucurase de felul în care el se împinsese înspre atingerea ei și felul în care fața lui devenise încordată când degetele ei alunecaseră peste el.

El se urcă peste ea cu o mișcare rapidă, apăsându-se cu totul pe ea, sexul lui, greu și plin, așezându-se peste miezul ei plin de dorință. Și apoi gândindu-se că nu-i posibil, pentru că era complet lipită de un trup gol de bărbat. El îi apucă dosul unui genunchi și îi ridică piciorul peste șoldul lui, deschizându-i trupul pentru al lui.

Trupul lui se avântă în sus, lovindu-l pe al ei cu precizie, unind toate părțile menite a se potrivi una cu alta. Trupul ei fierbinte, lucios și plin de dorință se deschise și se ridică.

Se uniră, plenitudinea lui apăsând în locul transpirat ce părea a fi pustiu și fără conținut. Privirile lor se ingemănară, maxilarul i se încordă și rămase nemișcat pe brațele ce-i tremurau.

Cleo îl putea atinge peste tot. Își duse mâinile peste umeri și în jos pe spatele arcuit. Îi cuprinse șoldurile cu mâinile. Apăsă degetul mare pe cuta de deasupra nasului și își trecu degetele peste marginea puternică a sprâncenelor, atingându-i crestătura albă a cicatricei de la ureche.

– Nu, nu face asta.

Îi accepta trupul, dar nu și compasiunea. Se afundă adânc, lăsându-se în voia trupului ei ce-l dorea, ștergându-i acea privire atotștiutoare și dulce din ochi.

Ea rămase nemișcată de la penetrare și arsura ei, dar se agăță cu brațele de el și el începu să se miște în ea.

Doar la sfârșit, uitându-se în acei ochi verzi și nevinovați, Xander slobozi o înjurătură neortodoxă și se retrase din strânsoarea minunată a trupului ei, vărsându-și sămânța pe cearșafurile șifonate.

O să aibă un neînsemnat motiv să nu-l urască atunci când va veni ziua socotelilor.

Cleo stătea în brațele lui, simțind cum i se potolește pulsul, cu mintea și inima liniștite. Se pierduse în acele momente, așa cum el intenționase. Legătura uimitoare nu doar a trupurilor păruse extrem de puternică, de intensă. Dar doar pentru ea, nu și pentru el. El îi dăruise ardoare, dar îi refuzase privirea strălucitoare ale dragostei, cuvintele dulci. Ea îl putea dori, putea să se bucure de plăcerea pe care el i-o oferea, dar nu-i permitea să-l iubească. O parte din el rămăsese împietrită, detașată, închisă într-un dulap, ca și scrisorile lui nedesfăcute.

Lumânările ardeau încă. Focul mocnea și trosnea. Poate că inima îi suferea, dar trupul plutea într-o ciudată și paradoxală moleșeală. Se simțea extrem de vie, chiar uimitor de vie, întreagă, cu toate părțile trupului alcătuind un tot. Se întinse, mișcându-și picioarele, simțind asprimea așternutului pe piele pe fiecare părticică. Se simțea ca un general care comanda o armată, fiece mușchi și nerv gata să dea onorul și să execute comanda. Ah, putea admite că el excela în această artă, în vreme ce ea era novice, dar fusese foarte, foarte atentă. Deja învățase câte ceva. El se deschisese în fața ei mai mult decât își dăduse seama, și acum va folosi împotriva lui lecțiile pe care i le predase. Se întoarse într-o parte și își apăsă trupul de al lui, contactul pielii pe piele trezindu-i pe loc la viață trupul. Își lunecă mâna pe clavicula și pe pieptul lui puternic.

Capitolul 17

Evershot nu era acolo să-i întâmpine la ora stabilită. Meese îi conduse în biroul elegant mobilat, cu o politeţe linguşitoare, însă Cleo îi surprinse rânjetul de pe buzele subţiri. Îl făcea să pară sigur de puterea lui asupra ei ca şi vechiul persecutor. Avea de gând să cugete la ce înseamnă acel rânjet, dar punctul cald unde cotul ei se odihnea în palma lui Xander îi atrăgea întreaga atenţie. Mai târziu o să-l pună la punct pe Meese.

Uşa se închise în urma lor şi Cleo se opri. Ceainicul de argint lucea pe masă cu ceştile lui albe ce se potriviseră atât de bine în mâinile lui Xander în acea primă zi. Crezuse că-şi revenise după noaptea trecută când îşi pierduse minţile, dar nu putea pune stavilă unei năvale de imagini a mâinilor lui pe trupul ei.

Era doar dorinţă. Dar greşise în ce priveşte dorinţa. Nu ghicise cât de complet te putea absorbi. Cum putea alunga toate prefăcătoriile şi cum te lăsa umil în faţa ei. Şi cum se putea aprinde din nou în momentul în care te simţeai cel mai epuizat. Se întorseseră unul către celălalt încă o dată şi încă o dată noaptea şi chiar şi ziua, cu lumânările stinse şi lumina cenuşie a zorilor umplând camera. Cleo rămăsese goală cam opt ore după socoteala ei.

Dar acum se aflau la bancă, pentru numele lui Dumnezeu. Aveau de discutat afaceri. Astăzi căzuseră de acord să scoată sume importante, Xander pentru angajările pe care era pregătit să le facă şi Cleo pentru taxele şcolare ale lui Charlie. Scoase un oftat tremurând şi făcu un pas hotărât înainte. *Mai întâi felinarele cu gaz şi taxele şcolare.* Dar strânsoarea caldă a lui Xander pe cotul ei îi opri mişcarea. Se uită peste umăr şi văzu ochii mijiţi ai soţului ei aţintiţi asupra ei. Ei bine, atunci fie ce-o fi, se gândi ea, întorcându-se spre el. Încă n-o lăsase însărcinată, dar aproape că n-o părăsise de la împreunarea lor din noapte.

A fost o plimbare lungă cu trăsura, spuse el, trăgând-o aproape de el. Sprijinindu-se de ușă, își potrivi trupul al ei pe al lui, nasul ei pe pieptul lui tare.

Ești prea departe de mine.

- Da, și mai este și servitorul ăla de ceai

- Servitorul de ceai? Păru nedumerit. Cu o mână o ținea de talie, cu cealaltă îi dădu jos de pe umeri pelerina căptușită cu blană, degetele atingându-i clavicula.

- În acea primă zi. Ți-ai pus mâinile în jurul unei cești de ceai și m-am gândit...

Nu putea rosti la ce se gândise. Degetul lui mare îi atinsese sânul și îi transformase sfârcul într-un vârf sensibil.

- Ce-i în spatele acelui paravan?

Vocea lui suna răgușit în urechea ei.

Ea se uită la el, scăpându-i sensul întrebării.

- E o banchetă sau un scaun? În spatele paravanului?

Mintea ei pricepu.

- Nu putem.

- Ba da, putem.

- Evershot poate intra în orice clipă.

- Consider-o un procedeu medical. Păcătosul ei soț rânji spre ea. Arăta tânăr și aproape fericit și Cleo nu văzuse niciodată acea lumină specială în ochii lui.

O împinse puțin, șold în șold. Cleo se dădu cu un pas înapoi. El o urmă cu privirea argintie concentrată.

Ea se uită peste umăr la distanța până la paravan.

- A fost într-adevăr o călătorie *lungă* cu trăsura. Ne trebuie doar un moment să ne refacem, să ne aranjăm.

Ușa se deschise și Evershot intră, urmat de Meese cu un braț de registre și documente.

- Ah, Sir Alexander, domnișoară Spencer. Regret că v-am lăsat să așteptați. Afacerile nu mă lasă, știți.

- Lady Jones, îl corectă Xander mișcându-se să fie în spatele lui Cleo, mâinile lui trăgându-i pelerina de pe umeri.

- Mă rog, desigur, sunt așa de obișnuit cu fosta noastră domnișoară Spencer, știți? Ați servit ceai?

Evershot îi făcu semn lui Meese peste biroul întins unde acesta își trânti registrele și hârtiile cu o bufnitură.

– Am venit după bani, Evershot.

Vocea lui Xander devenise tăioasă.

– Păi atunci să trecem la treabă. Trebuie completate niște documente, mă tem.

Evershot nu se mișcă.

Cleo simți cum Xander se încordă și se eliberă din strânsoarea lui.

– Alte documente? Am crezut că am clarificat toate întrebările necesare la ultima noastră vizită.

– Doar niște detalii. Noi, bancherii, suntem întotdeauna deosebit de prudenți.

Evershot își întinse mâinile într-un gest de scuze ce părea fals.

Încă tărăgăna treaba. Cleo se duse spre biroul unde Meese aranja hârtiile.

– Ce e asta? întrebă ea, uitându-se la un document cu sigiliul tribunalului. Nu văd aici cambiile noastre, domnule Evershot.

Evershot își netezi șuvițele subțiri de păr ce-i atârnau pe sprâncene și își drese glasul. Se uită direct spre Cleo.

– Mă tem că am vești proaste, Lady Jones. De fapt, adică legal, încă ați fi domnișoara Spencer. Se pare că nu sunteți măritată.

Stomacul lui Cleo se strânse. Aștepta ca Xander să nege.

Evershot fu cel care continuă să vorbească.

– După cum știți, domnul Tucker a depus mărturie în fața anchetatorilor consistorici că nu ați dat toate răspunsurile necesare în timpul ceremoniei de căsătorie.

– Tucker a depus deja mărturie împotriva noastră în fața anchetatorilor? Se uită înspre Xander. *După cum știți* suna ca un clopot de alarmă în mintea ei. Tu știai?

Privirea lui mărturisi. Afișase pe față acea expresie reținută din prima zi.

Cleo se prinse de marginea biroului pentru a nu se clătina. De la început știa că se însurase cu ea pentru bani, dar părea că dorește s-o accepte și pe ea. Acum era limpede că voia doar s-o folosească și să se descotorosească de ea. Fusese mai amabil cu domnișoara Finsbury decât cu ea. Dar ea fusese de o sută de ori mai proastă. Stomacul i se încleștă într-un nod.

El se împotrivise consumării căsătoriei, în vreme ce ea insistase. El nu intenționase niciodată să aibă o căsătorie adevărată. Ea îi apăruse în fața ochilor, o porumbiță gata de jumulit, chiar în încăperea aceea. Imaginile din noaptea lor împreună o ardeau.

Evershot nu înțelese tristețea ei.

– Acum, domnișoară Spencer, deoarece aconturile date din propria avere au fost modeste, majoritatea averii rămâne intactă pentru dumneavoastră atunci când veți împlini treizeci de ani. Eu și unchiul dumneavoastră vom reîncepe să vă administrăm banii și să insistăm ca Sir Alexander să vă restituie banii luați.

Se uită de la ea la Xander, evident stânjenit.

Privirea soțului ei nu șovăia. Faptul că nu se alarmase în fața tacticilor lui March avea sens acum. Era prudent. Probabil calculase exact cât timp se va putea folosi de banii ei.

Evershot își drese glasul.

– În mod regretabil, ca bancher, am mâinile legate. Nu vă mai pot avansa bani.

Aruncă o privire tăioasă spre Meese care se grăbi spre ușă.

Brusc, Xander se mișcă, ocolindu-l pe Evershot și îndreptându-se spre Cleo.

– La dracu', Evershot. Ne-ai întins o cursă.

Evershot se dădu înapoi, cu vocea ridicându-se până la un țipăt.

– Au fost emise hotărâri, vedeți. Una de la tribunal oprind scoaterea de bani din averea dumneavoastră, Lady Jones, până la proces. Se opri. Și una pentru...

Xander ajunse la Cleo și îi puse pelerina în mâini, luând-o de braț și trăgând-o spre ușă, dar Meese, cu ochii de viezure lucind, lăsă să intre doi polițiști solizi care făcură efectiv un zid în fața lor.

Inima lui Cleo bătea să-i spargă pieptul. *Închisoare. Mergeau la închisoare.* Unchiul ei știa exact unde era, știa că Charlie era acasă fără ea, fără să bănuiască ce pericole îl păsteau. Trebuia să ajungă la Charlie. Încerca să-și elibereze mâna din strânsoarea lui Xander.

– Am mâinile legate, mormăi Evershot.

Unul din cei doi polițiști masivi ca niște tauri ridică o mână uriașă.

– S-a emis un mandat pentru arestarea lui Sir Alexander Jones pe motiv de fraudă.

Xander o trase lângă el.

– Nu și pentru Lady Jones?

Omul scutură din cap.

– Ordinele noastre sunt să vă ținem aici, sir, nu și pentru doamna.

– Unde e ofițerul care face arestarea? îl întrebă el pe polițistul care vorbise.

– Vine, sir. Va trebui să mai așteptați ceva timp.

Cleo se smuci de lângă Xander.

– Charlie. Vocea ei suna rugător. Lasă-mă să mă duc la fratele meu.

– Cleo, suntem căsătoriți, n-are importanță ce spune Evershot. Tribunalul n-a hotărât împotriva noastră.

– Suntem? Ai contat încă de la început pe plângerea unchiului March, cred.

Privirea lui nu negă, dar nu-i dădu drumul.

Cleo aștepta ca el să spună că faptul că se culcaseră împreună schimbase lucrurile. Abia putea respira din cauza durerii ascuțite din piept și totuși atracția pe care o simțea față de el, în sâni și rușinos, în pântece, era dureros de puternică. Își feri privirea.

– L-am uitat pe Charlie. L-am uitat ca și cum n-ar fi existat, ca și cum tu, asta... – I se tăie răsuflarea – ... ai fi totul. Abia putea să rostească cuvintele. El mă are doar pe mine și am uitat de el, am uitat întregul motiv pentru care m-am măritat cu tine. Era pentru el. Nu-l pot abandona pentru ce am avut... noaptea trecută. Vocea îi deveni o șoaptă. Noaptea trecută a fost doar... dorință.

El îi dădu drumul, ochii mai reci decât îi văzuse vreodată.

– Nu pleca din casă.

Se îndepărtă.

Cleo se putea adresa acum doar spatelui lui. Trebuia să-l vadă pe Charlie în siguranță înainte de a-l ajuta pe soțul ei, dacă era soțul ei.

Capitolul 18

– Doamnă. Amos o întâmpină. Aveți un vizitator.

Cleo înlemni, văzându-i expresia.

– Poliția?

Aerul înghețat intră împreună cu ea, răcind holul. Îi dădu boneta și mănușile, ignorând tresărirea lui Amos și încercând să gândească ce să facă în cazul când unchiul March trimisese polițiști după ea. Norwood. Va cere ajutorul lui Norwood.

– Un domn.

Pe fața lui Amos nu se putea citi nimic. În toate diminețile cât șezuse acasă nu venise nimeni, până azi. Nimeni nu trecuse pe acolo și nu-și lăsase o carte de vizită. Era rizibil să aibă acum un vizitator, cu Xander arestat. Xander Jones care se însurase cu ea în grabă, în cea mai mică din biserici, fără vreun martor credibil, fără sărbătorire. Avusese la dispoziție o lungă călătorie cu trăsura pentru a înțelege duplicitatea ce ar fi trebuit să fie evidentă încă de la început. Să faci un târg cu diavolul, dar să citești printre rânduri.

– Unde e Charlie?

Tremură puțin în aerul răcoros, luptându-se cu șnururile pelerinei.

– În bucătărie.

– Ține-l acolo. Și ai grijă de el. Isaiah o să-ți spună ce s-a întâmplat.

Îi dădu lui Amos pelerina și își îndreptă umerii. Nu și-l putea scoate din cap pe Xander Jones, cel care o trădase. Unde îl vor duce? O să se înfățișeze înaintea unui judecător să audă cum i se citesc acuzațiile, ca un criminal de drept comun, în vreme ce unchiul ei îl privea?

Vizitatorul ei stătea la ferestrele salonului uitându-se pe stradă, dar Cleo cunoștea acea ținută arogantă și cu umeri lați. Marchizul de Candover se întoarse când ea intră.

– Lady Jones.

– Milord.

Cleo făcu reverența, controlându-și tresărirea la vederea asemănării extraordinare a tatălui cu fiul. Evident că Xander moștenise înălțimea și înfățișarea de la tatăl lui.

– Speram să schimb câteva cuvinte cu soțul dumitale.

Încreștitura buzei schimbă pe loc fața marchizului, ștergând asemănarea. Cleo nu mai putu percepe o legătură cu Xander, oricât s-ar fi uitat.

Ochii lordului Candover erau albaștri ca de gheață, nasul mai subțire ca al lui Xander. Croiala pe talie a hainei și a pantalonilor subliniau contururile mai senzuale ale trupului său. Chiar și sprâncenele se arcuiau acolo unde ale lui Xander tăiau de-a curmezișul feței. Din partea cealaltă a camerei, putea spune că marchizul prefera un parfum moscat. Dantela și bijuteriile etalau o senzualitate pe care soțul ei o ținea în frâu.

– Afacerile soțului meu îl reține în oraș pe moment. Ați dori să luați loc?

N-o să-i spună acestui om arogant situația reală a lui Xander. Era absurdă, voind să-și apere soțul care nu era soțul, ci trădătorul ei.

Marchizul se uită spre un scaun aurit ca și cum era o banchetă tare.

– Credeam că ai mai multă minte decât să te măriți cu un bărbat de joasă origine. Și fără educație.

– Îmi cer iertare, Excelență, dar nu știți nimic despre mine sau motivele mele.

– L-am cunoscut pe tatăl dumitale, fetițo. Fără îndoială că neregulile morții sale te-au adus aici. Făcu un gest fără vlagă cuprinzând frumoasa încăpere. Trebuie să fie incomod să locuiești aici, atât de aproape de foștii prieteni și totuși să nu auzi nimic de la ei.

Cleo recunoscu încercarea de a o tulbura. Îi știa situația. Fiicele lui erau printre fostele ei prietene. Serios, semăna prea puțin cu fiul lui. Îi adresă un zâmbet dulce.

– Pe de altă parte, casa e minunată.

– A fost, la un moment dat, a surorii bunicului meu, știai? Luă un glob de sticlă venețiană suflată și îl puse jos.

– A existat vreo problemă cu testamentul tatălui dumitale?

Era nesuferit, dar venise în casa fiului său, și Cleo îl putea suporta până când afla motivul. Era limpede că nu era nevoie să fie politicoasă. Va încerca sinceritatea.

– Au existat datorii la jocuri de noroc.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

– Datorii la jocuri? Tatăl dumitale? Unde ai auzit povestea asta? Tatăl dumitale n-a datorat negustorilor săi nici măcar un șiling. Un tip al naibii de scrupulos, bun la cărți și bogat precum Cresus din tot cuprul acela.

Cleo își lăsă ochii în jos la mâinile ei încleștate pentru a-și ascunde surpriza la neașteptata apărare a tatălui ei. „Unde ai auzit povestea asta?" De la unchiul March, și ea n-o pusese niciodată la îndoială. Ea acceptase cuvântul unchiului despre datoriile tatălui ei. „Ah, tată, te-am trădat și pe tine." I se înmuiară genunchii. Trebuia să se gândească, dar marchizul stătea în fața ei și nu putea să-și arate slăbiciunea. La asta semăna cu fiul său.

– Desigur, milord că nu ați venit aici astăzi să mă mustrați pentru căsătoria mea. Aveați un mesaj pentru fiul dumneavoastră?

Vizitatorul ei înțepeni la auzul acestei ofense arogante. Nările îi fluturară puțin. Cleo crezu pentru o clipă că pur și simplu va ieși furios din cameră, fără vreo altă vorbă.

– Soțul dumitale, doamnă, e un nebun, un visător. Refuză să recunoască lumea foarte reală în care un bărbat cu poziția lui trebuie să trăiască. Sunt surprins că mama lui i-a permis să cultive astfel de idei fanteziste.

– Nu vă înțeleg, milord.

– Atunci o să spun lucrurilor pe nume. Spune-i să înceteze să-l mai caute pe fratele lui. Băiatul *trebuie* să fie mort până acum.

Cleo nu-și putu ascunde perplexitatea. *Despre cine vorbeau?*

– Ah. Nu ți-a spus. Bănuiam eu. Ah, mă rog. Mai există încă un frate, fetițo, al treilea fiu născut în păcat, dacă vrei. În noiembrie se împlinesc trei ani de când băiatul a dispărut.

– Cum a dispărut?

Cleo văzu cu ochii minții teancul îngrijit aranjat de liste ale deceselor pe biroul lui Xander. Soțul ei căuta în toate mormintele Londrei fratele pierdut.

Marchizul doar ridică dintr-o sprânceană.

– Nu mă preocupă deloc loviturile încasate de alți bărbați

– Vă e rece, milord; ați dori poate să vă apropiați de foc?

Expresia lui nu se schimbă.

– Savurează-ți obrăznicia, Lady Jones. Băiatul a dispărut, iar soțul dumitale ar fi deștept dacă ar înceta să-l caute. Are dușmani puternici de care nu știe.

Cleo încercă să-și controleze limba. Voia să spargă fragila mască de porțelan a feței lui.

– Dumneavoastră, sir, ați pierdut orice drept de a interveni în treburile fiului dumneavoastră.

El se îndreptă de spate.

– Greșești, doamnă. Am două fiice și nici un fiu. Soțul dumitale are ce merită pentru îngâmfarea de a se fi căsătorit cu cineva mai presus de el și, după toate probabilitățile, vei fi văduvă până la Crăciun.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă, părând impasibil.

Cleo nu-l putea lăsa să plece așa, pur și simplu.

– A fost arestat, știți.

Atunci el se uită înapoi, și ea văzu o scurtă licărire de alarmă în acei ochi reci.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fetițo, voi doi o să treziți toți dragonii și monștrii Londrei.

Apoi plecă. Cleo se prăbuși în brațele unui fotoliu tapițat cu damasc. Greșise.

O-greșeală-în-contratimp-cu-muzica, o-greșeală-dansând-în-altă-direcție, o-greșeală-călcând-partenerul-de-dans. Greșise în legătură cu planul iluminatului al soțului ei, cu prietenii lui plicticoși, cu motivul pentru care se însurase cu ea. Totul era greșit.

Focul se stinse. Începu să se plimbe prin camera rece. Ah, Xander Jones o trădase. Știuse că March urma să atace căsătoria lor, își făcuse calculele bazate pe acel atac juridic și jucase un joc riscant să-i obțină banii fără a fi blocat în căsătorie, dar faptele își schimbau locul odată cu foșnetul fustei ei. Soțul ei avea un al treilea frate, dispărut, pierdut în Londra, pe care-l căuta, pentru care se însurase cu o fată nebună și îl acceptase pe March. Își aminti de bârfa lui Millie Trentham. Ce spusese Millie – că își *pierduse* fratele. Oricare ar fi adevărul despre dispariția băiatului, soțul ei se simțea vinovat de asta. Avea și alți dușmani, nemenționați de marchiz, mai periculoși decât March. Înlemni. *Doamne, Dumnezeule, și ea îl dezamăgise într-o clipă, așa cum o făcuse și cu tatăl ei.*

Se îndoia că îl rănise așa cum o rănise el pe ea. Ce avuseseră ei fusese dorință. Îi arătase el însuși asta. Nu se dăruise, așa cum o făcuse

ea. Îl arătase limpede când refuzase să riște să o lase însărcinată. Ah, o dorea. Nu nega asta. Ea se cutremură înfrigurată acum, cu mâinile reci ca de gheață. Dumnezeu s-o ajute, îl dorea, și ea era tot ce soțul ei avea în lupta cu dușmanii și în găsirea fratelui său pierdut. Se întoarse urcând scările.

Xander cântări cele două namile de polițiști trimiși să-l rețină în bancă. Aveau bastoane în mâinile lor uriașe. Putea doborî pe unul din ei, dar nu pe amândoi. Îl recunoscu pe unul care vorbea permanent în sala de judecată, așadar nu era dintre mercenarii lui March. Fără îndoială că March se afla în spatele arestării lui, dar nu avea complet controlul.

Arestarea n-avea de fapt atâta importanță. Doar corecta o greșeală pe care o înțelesese întotdeauna - cedarea în fața dorinței. Par teneriatul lui anulat cu Cleo Spencer fusese un pas în căutarea lui Kit. Ea consimțise la căsătoria lor pentru că și ea ținea la un frate. Își pierduseră capul pentru scurt timp într-un vis în dormitor, dar o bancă era exact locul potrivit să te trezești la realitate. Realitatea era să te bazezi pe tine însuți, să respecți scopul, să mergi de unul singur. Se asigurase ca ea să nu plătească un preț de lungă durată pentru noaptea lor de pasiune. Nu va exista nici un copil. Îl va urî, dar era puternică și rezistentă și la fel ca și el, și ea va merge mai departe.

Se îndreptă spre biroul lui Evershot. Meese își lăți trupul lui costeliv pe documente ca și cum le proteja, dar Xander îl săltă de gulerul jerpelit și îl expedie, clătinându-se, spre cei doi polițiști. Meese se așeză lângă bărbații masivi, în vreme ce Evershot se prăbuși într-un fotoliu de lângă măsuța de ceai, mormăind în sinea lui.

Xander se așeză să studieze documentele. Lăsă deoparte copia certificatului lor de căsătorie. Pentru o clipă, nu putu vedea limpede. Își reaminti că era furios și nu îndurerat. Durerea era un dulap, un loc întunecat și umed unde ți se făcea pielea de găină, ți se bloca respirația în piept și simțeai noduri în stomac. Durerea era un loc îngust unde te făceai ghem și așteptai și te uitai cu ochii larg deschiși în întuneric și nu vedeai nimic.

Nu era închis într-un dulap.

Luă o copie a tutelei lui Cleo. Cu trei seri în urmă, March încercase s-o răpească, în ciuda avantajului legal pe care-l deținea. N-avea

nici un sens. Dacă exista o explicație pentru acțiunile lui March, aceasta se găsea în acel document.

În camera lui Xander Jones, Cleo văzu că patul fusese făcut, ca și cum ce se petrecuse între ei doi fusese șters, o urmă în nisip, spălată de valuri. Se întoarse cu spatele și merse direct la comoda cu sertarele ce aveau scrisorile parfumate. Mireasma lor ce slăbea, îi ajunse la nas, un amestec de pierdere, și dor, și regrete. Se așeză în genunchi, luă o scrisoare recentă și o deschise.

Dragul meu Xander,

Au trecut aproape trei ani de acum. Îmi spun că o să-l găsești curând. Nu trebuie să crezi că dispoziția mea sufletească e în suferință. Parisul nu e atât de rece ca Londra și nu vreau companie. Deși nu răspunzi, mă gândesc în fiecare zi la toți fiii mei.

Lasă lămpile să ardă. Se va întoarce.

Cleo deschise și următoarea scrisoare și încă una. După o duzină de scrisori, stătu pe podeaua dormitorului soțului ei cu restul de scrisori nedeschise. Învinovățire sau iertare – nu știa ce anume dăruiau scrisorile, dar înțelegea de ce rămăseseră nedeschise.

Casa soțului ei nu era casa lui Barbă-Albastră, ci o casă a visurilor pierdute, a unei fete care se îndrăgostise de un nobil care o trădase în favoarea celor de rangul lui. Un copil al cărui tată îl abandonase. Un băiat ce fusese înșfăcat în întuneric.

Xander credea că băiatul trăia. Oare așa să fie? După trei ani? În Londra, unde copiii mureau cu sutele în fiecare an, numele lor umplând paginile listelor de decese.

Era îngrozitor cât de repede mintea ei se îndreptase spre băiatul palid ca o fantomă din grădină. N-avea nimic. Nici o dovadă, dar mintea îi lucra intens. Venise la apus să se uite pe ferestrele luminate ale casei lui pierdute ca o fantomă? Dacă băiatul ei fantomă din grădină nu era Dințosul, vânzătorul de castane, ci fratele lui Xander, de ce nu intrase la adăpost de frigul de afară? De ce se temea? De cine se temea? Tatăl lui Xander menționase dușmani necunoscuți. Atunci nu era March, ci altcineva. Îngenunchind, Cleo băgă scrisorile înapoi în sertar.

Banca se închidea, murmurul din vastul hol se stingea. Cei doi polițiști stăteau la fel de neclintiți, dar Meese se uită la ceas. Evershot, prăbușit în fotoliu, nemișcat. Ușa se deschise în cele din urmă și intră un ofițer de poliție îmbrăcat în manta, ținând în mână bastonul negru cu sigla coroanei imprimată pe el și fața sumbră.

Xander își ridică privirea și rânji.

– Era și timpul.

Cei doi polițiști masivi se dădură deoparte lăsându-l să treacă pe Will Jones. Flutura un mandat și un rânjet drept răspuns.

– Nu-i de ici, de colo că un om ajunge să-și aresteze fratele. Făcu semn către cei doi polițiști. Mulțam, flăcăi, ăsta-i al meu, dar puteți să luați de-aici spectatorii.

Cei doi bărbați îl înșfăcară pe Meese și îl târâră afară în holul băncii. Meese putu fi auzit țipând și protestând pe când era târât afară.

Xander se ridică în picioare.

– Cum de ai știut că era un mandat pentru arestarea mea?

– Însuși bătrânul magistrat m-a însărcinat cu asta.

– Da' știu că nu te-ai grăbit să vii. Xander se întoarse spre Evershot. Tu vii cu noi, omule. Ai niște explicații de dat. Ia și actele și registrele alea cu tine.

Fața cenușie a lui Evershot își pierdu și ce-i mai rămăsese din culoare. Începu să vorbească:

– Nu pot...

– Acum, Evershot, insistă Xander.

Will îl smuci pe Evershot de pe fotoliu.

– Să știi că te-a vândut. I-a spus lui March exact când aveai de gând să vii aici.

– Mi-am dat seama.

Xander îi urmă pe Will și pe Evershot, împiedicat și copleșit, la o birjă ce-i aștepta.

Odată ieșiți din bancă, Will îl împinse în vehicul pe Evershot împovărat de vraful de documente. Confrații lui Will îl duseseră, se pare, pe Meese în altă parte.

Xander se opri să tragă adânc aer în piept, lăsându-și plămânii să se umple de aerul rece și plin de funingine al Londrei, înainte de a se urca în spațiul închis. Nu știa de ce vechea neplăcere îl sâcâia acum. Birja nu era un dulap și nici spațiul strâmt în care se ascunsese,

în vreme ce mama lui urla turbată după plecarea tatălui lui, în care îl închidea în vreme ce își ademenea viitorul amant. Xander urcă în birjă.

Aceasta nici nu depășise două străzi când Evershot începu să vomite rău. Se opriră pentru scurt timp să curețe birja și pe bărbat, Will adresându-i un șuvoi de cuvinte urâte. Evershot se cocoșă, înghesuindu se la peretele birjei, indiferent la insultele lui Will.

Xander îl privea.

Evershot, ești băgat în asta până în gât. I-ai dat lui March pontul că vom fi azi acolo să scoatem bani.

Will îl împunse în umăr cu bastonul.

- Răspunde, omule, de ce ești în cârdășie cu March?

- Banca... ar putea... să dea faliment, reuși Evershot să răspundă printre răsuflări gâfâite.

- March n-are atâția bani în bancă, nu-i așa?

Xander știa că March controlase două averi, pe a lui Cleo și pe a fratelui ei, timp de ani întregi, dar și partenerii lui Xander aveau în banca lui Evershot sume substanțiale de bani.

Evershot scutură din cap, o mișcare slabă.

- March are dosare.

- Cum adică dosare?

Vocea lui Will era înceată, aproape letală.

Mâna lui Evershot flutură slab.

- Nume, date, locuri, persoane implicate. Poate ruina o jumătate din Londra dacă vrea.

- Se pare că jumătatea ta, se băgă Will.

- I-ai permis lui March să vadă conturile clienților, așa-i, Evershot?

Xander lovi cizma bărbatului.

Răspunsul fu un scâncet.

- Unde păstrează March aceste dosare? întrebă Xander.

- Nu știu.

Evershot mormăi fără a-și ridica privirea.

Xander îl ridică, apucându-l de cămașa fleșcăită și murdară.

- Banca ta e pe punctul să piardă bani din zeci de răni deschise. Gândește-te la investitorii pe care îi pierzi când o să încep să vorbesc cu prietenii mei despre tine.

- Nu, nu trebuie să retrageți bani, Sir Alexander. Ar trebui să-mi mulțumiți. Serios. Am salvat-o. Am ținut-o în viață.

- Ce vrei să spui?

Răceala lui Xander n-avea nimic de-a face cu frigul.

– Există o clauză de reîntregire legată de aranjament financiar al ei. Dacă moare fără urmași, soțul ei trebuie să restituie în contul fratelui ei orice sumă ar fi primit.

– Cine a pus clauza asta?

Evershot tuși slab.

– March.

– Când?

– Când ea a refuzat pretendenții aleși de el.

– Mizerabilul, spuse Will. O afurisită de rețetă pentru crimă. March e un vierme abil.

Trăsura se opri și Xander deschise ușa. Aerul iernatic intră.

– Evershot, dacă March îi face rău, o să-ți închid banca și tu o să putrezești în închisoare.

Îl dădură jos pe Evershot pe Strand, fără documente. Vântul rece îi zburli șuvițele lungi și subțiri de păr.

– Al naibii laș!

Will făcu semn vizitiului.

O stradă mai departe, trăsura o coti spre nord, și Xander se uită la fratele lui.

– Unde mergem?

– Ah, tu mergi la închisoare. O să-ți facă bine, cred. Să te amesteci cu niște adevărați londonezi. Să-ți mai scadă o idee mândria aia încăpățânată. E greu de zis cât va dura să ajungem acolo.

– Mai degrabă aș vrea să-mi văd soția.

– Acum nu-i posibil.

– March are puși oameni în jurul casei?

Xander voia s-o știe apărată pe Cleo.

– Nu, dar există un preț pus pe capul tău. Fruntea sus, știu polițiști care și-au urmărit țintele timp de zile întregi, chiar săptămâni.

– Asta faci tu, mă vânezi?

– Îmi închipui că ar putea dura cam o săptămână până să găsesc un suspect periculos ca tine în vastul nostru oraș.

– Vânătoarea ta ne-ar putea duce pe la biroul lui Norwood?

– După lăsarea întunericului.

Birja se opri într-o stradă întunecată, dincolo de Strand și după ce Will făcu niște aranjamente cu vizitiul, îl duse mai adânc, pe dezgustătoare străduțe lăturalnice, oprindu-se pe o stradă întortocheată, între un bordel de șase șilingi și o cârciumă.

Văd că există tot confortul, comentă Xander.

– Mai ales că eu sunt proprietarul coşmeliei, răspunse Will. Stai că e şi mai interesant. Există un depozit de capişoane[1] la colţ, desene erotice la cerere la „librăria" de peste drum şi o mulţime de comori la amanetul Beck's.

– Laptărese nu-s?

– Nu-s genul meu.

O semilună cu un profil rânjind al faimosului său om dezvălui pragul unei uşi nevăzute ce dădea la stradă. O umbră întunecată se ridică din beznă, mârâind şi arătându-şi dinţii, scoţând un urlet jos şi puternic. Will îi porunci umbrei să se potolească şi umbra ascultă.

– Câinele tău?

– Argos. Mastiful lui Zebediah cel orb.

Will deschise o uşă aproape ascunsă şi îl conduse pe nişte scări surprinzător de curate şi solide spre etajul al treilea.

Descuie uşa unei camere spaţioase, cu tavan înalt, pereţi lambrisaţi cu lemn negru vechi. Un pat masiv cu baldachin, cu draperii din damasc portocaliu stătea pe un podium. Un maldăr de perne de mătase cu ciucuri ciocolatii era rezemat de tăblia înaltă, sculptată a patului şi cuverturi în dezordine cu vârtejuri de imprimeuri indigo ameninţau să cadă pe bogatul covor albastru de dedesubt. Un candelabru de aramă atârna de tavan şi oglinzi aurite reflectau patul din toate unghiurile. Xander trebui să scuture din cap. Apartamentul fratelui lui era visul oricărei târfe.

– Ai furat patul vreunui sultan?

Will îi prinse expresia.

– Un prieten a ieşit din afaceri. Patul este extrem de confortabil şi trebuie să recunoşti că Hill Street nu oferă nimic asemănător.

Will se îndreptă direct spre zidul îndepărtat, apăsă un punct la capătul lambriului şi o uşă ascunsă sări din lăcaşul ei spre o a doua cameră, mobilată cu o simplicitate spartană. Avea un pat nefăcut, un dulap, un birou, două fotolii uzate cu rezemătoare pentru cap şi o colecţie remarcabilă de hărţi, cărţi şi instrumente.

Din nou, Xander nu-şi putu reţine uimirea.

– Ce ai aici?

[1] Prezervative (n.tr.)

– Presupun că cineva ar trebui să știe de locul ăsta. E propriul meu birou de poliție, în esență. Să nu pleci de aici decât noaptea sau cu mine, în caz contrar o să te trezești în boxă în fața magistratului.

Aici luminile erau puternice și eficiente. Pereții erau acoperiți cu hărți detaliate ale orașului și rafturi de cărți de drept. Pe mese se găseau instrumente științifice.

– Ceva de băut? întrebă Will.

Xander dădu din cap.

Will aprinse cărbunii din cămin și se întinse pe unul din fotolii cu un pahar în mână.

– Unde ți-e nevasta?

– Isaiah a dus-o acasă.

– Te-a lăsat baltă, nu-i așa?

– Planul meu de a desface căsătoria a dezamăgit-o într-o oarecare măsură.

– Las-o să plece. Tu ai vrut să termini cu asta. Acum ai terminat.

– Nu-i chiar așa de simplu.

– Doar nu te-ai culcat cu ea, nu-i așa? Îi aruncă lui Xander o privire pătrunzătoare. Ba da! Nu ești chiar așa de sfânt la urma urmei, nu-i așa?

– N-am pretins niciodată că sunt.

– Măi omule, ți-ai făcut praf propriul afurisit de plan.

Xander își privea vinul. Părea că prinde lumina lumânărilor, amintindu-i de rochia rubinie a soției lui.

– Dar nu-i nici o șansă să fi rămas însărcinată, da?

– Nici una.

Will ridică paharul salutând sardonic.

– În cazul ăsta, nu s-a întâmplat niciodată. Oricum, Norwood o să te scoată din asta.

Dar se întâmplase.

Servitorii tăcuți ai lui Xander Jones stăteau aplecați împreună cu Charlie în jurul mesei din bucătărie. Își ridicară privirile când intră Cleo. Isaiah aruncă o privire rapidă, neliniștită către ceilalți.

– Le-ai spus?

El încuviință dând din cap.

Cleo își îndreptă umerii. Ținea strâns la piept vrsul înrămat din camera lui Charlie.

– Puteți da vina pe mine, dacă vreți, dar va trebui să acționăm împreună să-l ajutăm.

Focul trosni.

Charlie își mută privirea de la Isaiah la Cleo.

– De ce a fost arestat Xander?

– Unchiul March încearcă să dovedească faptul că nu ne-am căsătorit cu adevărat, ci doar am pretins, pentru a scoate banii din contul meu. Asta e înșelătorie.

– Dar ați fost căsătoriți într-o biserică. A fost adevărat. Am fost acolo. Ar putea să mă întrebe pe mine.

– Tu ești minor.

– Will era și el acolo. E ofițer de poliție. Ah, dar el e Will Jones, așa-i? Charlie se uită spre Cleo. O să te aresteze și pe tine, Cleo?

– Xander crede că nu, spuse ea. „Și eu nu l-am crezut", adăugă în sinea ei.

Cinci fețe neliniștite o priveau pe Cleo.

– Așadar, ce facem acum, milady? întrebă Amos.

Cleo trase adânc aer în piept.

– Căutăm un băiat pierdut. Cum îl cheamă?

Pentru multă vreme, nimeni nu răspunse. Alice își înăbuși un suspin și doamna Wardlow o luă de după umeri s-o liniștească.

– Kit. Băiatul se numește Kit.

Cleo respiră încet.

– Am văzut în grădină un băiat în amurg.

– Dințosul, vânzătorul de castane? întrebă Charlie.

– Nu, nu era spionul nostru, cu totul alt băiat, blond și cu o față drăgălașă.

Simți cum toți ochii o priveau neîndrăznind să spere. N-avea nici o dovadă. Trei ani de căutări. Ar fi crud să alimenteze speranțe zadarnice. Înțelese acum limpede de ce soțul ei nu deschisese și nu răspunsese la nici o scrisoare ce-ți frângea inima. Singurul răspuns la acel sertar plin de scrisori era un băiat în viață, nu un nume în listele deceselor.

– Acest băiat fantomă vine în grădină după lăsarea întunericului. I-am lăsat mâncare și pături. În seara asta vreau să-i las ceva... Kit... va ști. Asta. Întoarse zicala înrămată ca s-o vadă toți. Nu vreau să-l sperii. Uite ce vom face.

Cleo îl instrui pe Isaiah să-i ducă pe Alice și pe Charlie la locuința lui Hodge pentru a fi în siguranță. Unchiul ei nu-l va găsi pe Charlie acolo, și ea îi va trimite un mesaj lui Norwood pentru a-l proteja. Îl trimise pe Charlie cu o îmbrățișare pe care voia de mult să i-o dea și îi spuse că el și Alice trebuiau să rămână cu Hodge până când Xander însuși va veni să-i ia. Apoi îl trimise pe Isaiah la tribunal să vadă dacă Xander fusese judecat.

Îi porunci bucătăresei să mai pregătească o legătură cu mâncare și înfășură mica zicală în pânză cerată rezistentă cu un bilețel scris de mâna ei. „E sigur să vii acasă. Noi toți vrem să te întorci."

Cerul nopții era acoperit de nori groși și aerul era înghețat când se întoarse în casă. Venea o ninsoare. Nici nu era încă noaptea lui Guy Fawkes. Ea și Amos merseră din cameră în cameră, aprinzând lămpile. Singură, urcă prin strălucirea pustie spre dormitorul lui Xander Jones. Doar acolo putea să nu aprindă o lampă. Se dezbrăcă pe întuneric. Goală și tremurând, se afundă în pat. Și rămase nemișcată, începând să-și amintească ce făcuseră împreună. La urma urmei, asta era ceva ce nu-și putea șterge din memorie.

Capitolul 19

De dimineață, pachetul lui Cleo din scorbura copacului era acoperit de mai mult de zece centimetri de zăpadă. Mai ningea încă. Ea refuză să se gândească ce însemna asta pentru băiat; doar o altă noapte rece în care își căutase adăpost undeva.

Avusese încredere că se va întoarce. Planul ei era să-l urmărească atunci când lua pachetul. Nu știa cum altfel să-l caute. Dar în dimineața asta îl înțelegea mai bine. Și ea, la rândul ei, rătăcise prin fața ferestrelor luminate ale Londrei după ce lipsise trei ani, fiind conștientă că era o altă persoană, cineva care n-ar mai fi bine-venit în vechea ei viață.

Se plimbă în camera spațioasă, și pustietatea casei era apăsătoare. Amos îi aduse cafea în vreme ce îl așteptau pe Isaiah să se întoarcă de la pânda de la tribunal. Trebuia să-i lase un mesaj lui Norwood despre ce i se întâmplase lui Xander.

Strada era un peisaj dezolant de cărămidă și zăpadă, circulația obișnuită redusă la câte o sanie ocazională. Un grup de copii zdrențăroși aruncau cu bulgări de zăpadă unul în altul. Cleo îi cercetă cu atenție. Se părea că unchiul ei folosea astfel de copii drept spioni, dar nu-l văzu pe Dințos printre ei.

Pe la nouă încă nu se auzise nimic de la Isaiah, și zăpada din grădină ajunsese aproape de treizeci de centimetri. O birjă greoaie ce se târa prin zăpadă fu primul semn de pericol. Vehiculul încetini și doi bărbați masivi coborâră din ea. Cleo strigă după Amos. Auzi ușa din față trântindu-se, auzi hârjâitul unor pași grei pe marmură și prăbușirea mobilei și a porțelanului. Când coborî în fugă scările, două brute îi tăiară calea.

Amos zăcea nemișcat pe podea înconjurat de rămășițele unei mese ovale și a unui vas. Un bărbat lat în spate căuta zgomotos prin dulapul deschis. Un al doilea bărbat ce avea în mână piciorul mesei sparte, o zări.

- Doamnă, poliţişti.

Cleo îşi dădu seama de minciună cu o îngrijorată certitudine.

- Aveţi mandat? întrebă ea îngenunchind să aibă grijă de Amos, sperând să câştige timp.

O rană adâncă la tâmplă sângera cu putere. Auzi tropăit de picioare deasupra ei.

Bărbatul care căutase în dulap apăru cu pelerina ei.

– Uite-aici e mandatu' dumitale, domnişoară, vii cu noi. O înşfăcă pe Cleo ridicând-o şi o târî spre uşă în vreme ce ea se zbătea. Celălalt bărbat aruncă piciorul mesei şi o apucă de braţul liber, ridicând-o de la podea. O târâră pe scări şi o aruncară în vechea birjă. Doar copiii zdrenţăroşi văzuseră că fusese răpită.

Genunchii ei se loviră de podeaua birjei şi se apucă cu mâinile de banchetă. Se ridică, încurcată de fustă şi ajunse faţă în faţă cu unchiul ei pe când birja se puse în mişcare. Cleo se întinse după mânerul uşii când el îşi repezi pumnul ce o lovi drept în faţă.

Lovitura lui Archibald potoli rezistenţa furioasă a nepoatei lui. Stătu în faţa lui în vechea ei pelerină, de data asta paralizată şi tăcută.

– Fără un vătrai e mai greu să înfrângi un bărbat, îi spuse el.

Ea se apăsă cu mâna de falcă. El nu credea că i-o rupsese, dar o făcu să se uite la el cu alţi ochi, nişte ochi mari şi îngrijoraţi. Aproape că putea vedea năvala rapidă a gândurilor. De ce lumea îl subestima atât de tare? Îi oferi batista.

Ea o luă şi o lăsă să cadă pe podeaua plină de noroi a birjei.

El scuturâ din cap.

– Nu mai fii nesuferită, nepoată. Ai o şansă aici. Şi e ultima pe care ţi-o ofer, aşa că mai bine te-ai purta mai prietenos.

În propriile cuvinte, auzi un ecou nefericit al acelei voci reci, politicoase vorbind din spatele şi de deasupra fotoliului său favorit de la club. Cu trei ani în urmă, vocea îl încântase când o auzise prima dată vorbindu-i intim. Acum îl irita.

Era vocea ce îi determinase pasul următor în relaţia cu nepoata rebelă. Înainte ca vizitatorul să treacă pe la clubul lui, Archibald fusese stăpân pe situaţie. Căsătoria ei nebunească cu Jones, chiar dacă la început fusese incomodă în ce priveşte consecinţele asupra tutelei ei,

se dovedise o șansă. Tacticile legale ale lui Archibald erau suficiente pentru a-i discredita pe amândoi, dar vocea voia mai mult.

După apariția lor la operă, tipografiile îi arătară drept „perechea nebună", cu Jones alergând după felinare cu bani căzându-i din buzunarele doldora, în vreme ce nevasta îl fugărea cu un vătrai.

Archibald constatase că nu putea împărtăși gluma cu vizitatorul lui. Mâna palidă cu degete lungi și inelul masiv cu sigiliu, odihnindu-se ușor de speteaza fotoliului său, descuraja familiarismele. Vocea îi aduse pur și simplu la cunoștință că el trebuia să oprească această căutare stupidă a băiatului.

La capătul Hill Street, partea din spate a birjei se afundă și atârnă pentru o clipă pe buza unei denivelări din drum înainte de a-și continua cu greu drumul prin zăpadă. Ar fi trebuit s-o ia încet, dar își putea permite să aibă răbdare, acum că pusese totul în mișcare. Archibald se uită atent la nepoata lui. Nu-și pierduse nici un moment controlul. Cum de reușise fetișcana asta să provoace atâtea necazuri?

– Nu mă duci acasă, nu-i așa?

– Prea târziu pentru asta. Ai avut ocazia să-ți vină mintea la cap, să te întorci sub protecția mea și să termini cu mascarada asta de căsătorie acum două săptămâni.

– Răpirea mea nu e deloc o acțiune în concordanță cu rolul de binefăcător al celor asupriți din Londra.

El nu răspunse. De fapt, nu conta deloc dacă îl subaprecia din nou.

– Unde-i așa-zisul tău soț, nepoată? Nu-l poți ascunde, să știi.

– Ai pus să-l aresteze, unchiule; tu trebuie să știi unde a fost dus.

– Mărturisesc că chiar îmi doream ocazia să vorbesc cu tine fără a fi influențată de el. Nu e prea târziu să respingi cea mai nechibzuită căsătorie și să-ți iei un soț mai potrivit.

– Nu, mulțumesc, unchiule.

Încă se ținea de falcă, dar lui i se păru că stătea ceva mai dreaptă pe banchetă.

– Îți place de el în pat, ce zici, fetițo?

– Ca să fiu sinceră, îmi place. Ca unei adevărate neveste, nu crezi?

„La naiba cu ea că refuză să roșească!"

– Știi ce spun amantele lui despre el?

O luă pe nepregătite, dar văzu că-și reveni repede.

– Și-a făcut rost de un acces remarcabil prin Mayfair când Prinny l-a înnobilat, să știi. Dar într-o lună o să ridice fuste din altă categorie dacă insiști să rămâi măritată.

– Suntem căsătoriți, unchiule, indiferent ce i-ai făcut sărmanului domn Tucker să-l determini să mintă pentru tine.

– Nu fi absurdă, fetițo! Ai fost înșelată de un arogant nimeni cu un titlu de noblețe pe hârtie care ți-a vrut doar banii pentru un plan păgubos de a ilumina străzile puturoase din Londra.

– Cred că din toată Londra. E mai democratic în intenții decât tine, unchiule. Audierea va determina validitatea căsătoriei noastre.

– Crezi că Norwood poate convinge anchetatorii că n-ați intenționat o înșelătorie? Hai să-ți spun eu ceva, legea face foarte puțin pentru bastarzi și absolut nimic pentru cei care-i deranjează pe bogați și puternici, căutând băieți morți.

El văzu cum ceva se schimbă în expresia ei.

– Cum de știi că băiatul a murit, unchiule?

– Trebuie să fie mort. Trei ani.

Ăsta era bineînțeles impedimentul. Vocea politicoasă lăsase să se înțeleagă că ar fi un rezultat extrem de inoportun și cu totul nesatisfăcător dacă Xander Jones l-ar găsi în viață pe fratele lui. Vocea sugerase că Archibald ar fi cel ținut răspunzător de un astfel de rezultat nefericit, pentru promisiuni rămase neîndeplinite, deși Archibald n-avea nici o idee cum s-ar putea ca băiatul să fi supraviețuit.

Dar Archibald găsise o cale să oprească imediat căutările lui Xander Jones. Plângăciosul de Dick Cullen cerând bere gratis îi sugerase ideea, și Archibald văzu pe loc o ocazie de a curăța Bread Street de alde Cullen și Mama Greenslade și de oricine altcineva care, pentru o bere, vorbea prea pe șleau despre băieți pierduți. Pur și simplu o să-i facă dispăruți în valul băuturii lor preferate. Și Archibald se hotărâse să scape în aceeași inundație și de nepoata asta incomodă.

– Serios, nepoată, cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru soțul tău e să scapi de el. Archibald deschise caseta de voiaj cu materiale de scris. Sunt dispus să renunț la acuzația contra iubitului tău dacă semnezi o declarație că n-a avut loc nici o căsătorie.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare, cu totul diferită de acele prime zile de după moartea lui Edward când fusese dispusă să se sprijine de el pentru alinare. La un moment dat, se gândise s-o aibă pentru el, dar nu ca pe una începută de alt bărbat.

– Semnătura mea pe hârtia asta nu va schimba realitatea căsătoriei noastre.

„La naiba cu fata asta, că e o nebună încăpățânată!" Archibald făcu semn birjei să oprească. Ajunseseră într-o porțiune de stradă convenabil de pustie. Peste drum, se putea vedea căruțașul așteptând la locul stabilit.

Un grup de pușlamale zdrențăroase coborâră din spatele căruței. Se pare că merseseră clandestin. Acum se năpustiră asupra trăsurii, cerând de pomană. Vizitiul țipă la ei îndoindu-și biciul, alungându-i într-o alee întunecată. Archibald puse caseta cu materialele de scris în poala nepoatei.

– Crezi că Jones n-o să te părăsească pentru a-și salva pielea? Nu cunoști bărbații, nepoată.

Când își lăsă jos mâna de la falcă, el putu vedea umflătura și o rană sângerândă acolo unde buza era crăpată.

Cleo ținu tocul pe care el i-l dădu deasupra hârtiei pe care el voia s-o semneze. Cuvintele erau directe, arătând că fusese indusă în eroare de către Alexander Jones și că nu voia să fie măritată cu el. Încercă să se gândească cum ar putea să-l distragă pe unchiul ei.

– Ce se întâmplă cu Charlie?

– Păi, rămâne pupilul meu și o să-l scot de sub influența periculoasă a acelei case de târfă din Hill Street.

– O să meargă la școală?

– Sper ca fratele tău să aibă minte și să fie recunoscător pentru casa lui așa cum tu n-ai fost. Ca și tatăl tău, n-ai nici un sentiment potrivit pentru ce ți-a fost pur și simplu dat pe tavă.

– M-ai mințit în ce-l privește pe tata, unchiule. N-au existat nici un fel de datorii la cărți, nu-i așa?

Semnă, sperând ca unchiul să nu cerceteze prea atent semnătura.

– Sunt ocupat, nepoată. Va trebui să mă scuzi. Se vor ocupa alții de... confortul tău. Te așteaptă o trăsură să te ducă acolo unde poți aștepta răspunsul lui. Noua ta situație te va încuraja să înțelegi așa cum se cuvine ce e în joc în această chestiune.

La amiază, Henry Norwood le aduse vești proaste lui Will și lui Xander în biroul lui. Îl găsise pe Isaiah încercând să-l readucă la viață pe Amos la intrarea în casă și trimisese după doctor să aibă grijă de Amos. Isaiah îi spuse unde erau ceilalți oameni din casă, dar nu știa

ce se întâmplase cu Cleo. Sub îngrijirea doctorului, Amos își revenise îndeajuns pentru a descrie bărbații care o luaseră.

Xander văzu în minte bărbatul care o atacase în stradă și care se prăbușise cu spatele în căruță.

– March a luat-o.

Chiar când rosti cuvintele, înțelese ceva ce negase la bancă atunci când o trădase. Nu putea renunța la ea. O văzuse și o dorise și o luase și își spusese minciuna că îi voia doar banii.

– O s-o ducă la Woford House.

Henry Norwood arătă ușurat și apoi gânditor.

– Poate că va încerca s-o forțeze să renunțe la căsătorie în fața martorilor.

Xander scutură din cap. Nu împărtășea optimismul lui Norwood.

– Evershot spune că există o clauză de reversiune în aranjamentul financiar al lui Cleo. Dacă moare fără urmași, soțul ei trebuie să restituie banii în depozit. March n-a luat niciodată în calcul anularea căsătoriei la tribunal.

Brusc, Xander își aminti amănuntul care îi scăpase în noaptea în care o atacase March. *Hamei*. Fusese acoperită cu fragmente din planta mirositoare din sacul pe care i-l aruncaseră pe cap. Nu văzuse nici o inscripție pe căruță, dar știa prea bine de unde era foarte probabil să provină căruța. Bredsell predicase de pe o astfel de căruță cu inscripția cu litere roșii *Fabrica de bere Truman's* pe lateral. I se dezvălui întreaga strategie.

– Obiceiurile lui March sunt bine cunoscute. Se va simți relaxat la clubul lui când un oarecare accident o va lovi pe nepoata lui.

Will dădu din cap.

– L-aș crede în stare să ardă o clădire cu ea înăuntru. Crezi că o duce undeva pe Bread Street, Xan?

– Unde altundeva? Acolo, nimeni nu-i va veni în ajutor.

Norwood fu șocat.

– Dar scopul legal al lui March a fost să te discrediteze, să pretindă că își protejează nepoata acționând contra căsătoriei voastre. N-are sens să-i facă vreun rău.

Will îl privi cu atenție.

– Xan, nu te poți duce singur pe Bread Street. Polițiștii nu se duc acolo decât în număr mare. Spartul țestelor e ocupația locală și să nu uiți că ești în libertate și că există o recompensă.

– March nu lasă nimic la voia întâmplării, nu-i așa? Cât?

– Cinci sute de lire.

– O mulțime de bani. Împărțită între patru polițiști, ar fi salariul pe o zi.

Will ridică din sprâncene.

– Mai degrabă pe un an. Ce părere ai?

Xander rânji la fratele lui.

– Că nu meriți toate laudele arestării mele.

Capitolul 20

Nate Wilde urmărea intrările și ieșirile din cabinetul avocatului, gândindu-se cum ar putea să treacă de portarul de la ușă. Piața largă era acoperită de zăpadă care ascunsese și vechile țigle negre de funingine. Era prea mare și știa prea multe pentru a se bucura de o zăpadă timpurie așa cum ar fi făcut odinioară și, în afară de asta, zăpada neașteptată ținea lumea în casă, făcând mai dificil pentru el să treacă drept curier, așa cum erau învățați băieții lui Bredsell să facă.

Existau bariere oriunde se uita. Porți înalte din fier cu rețele de ornamente închideau un capăt al unei piețe mărginită de clădiri de piatră și cărămidă. Vechile clădiri stăteau drepte și înțepenite și toate aveau uși și ciocănele de alamă, nu ca în cartierul lui. Oxford Street, plină de lume, era o direcție mult mai bună pentru un băiat de-al lui Bredsell. Locul ăsta era de-a dreptul ca un cimitir, pe cuvânt.

Își vârî mâinile sub brațe și tropăi să se mai încălzească. Nu se putea plânge că era băiat de-al lui Bredsell. Bredsell însuși era o belea, dar școala avea multe vacanțe și le dădea mai multe prăjituri decât orice altă școală de care auzise vreodată. Orele cu profesorii erau puține și băieții care știau să citească și să socotească primeau slujbe și salarii. Câteodată ducea domnilor pachete învelite în hârtie maro. Câteodată le urmărea venirile și plecările. Slujba de azi era cea mai bună de până acum. Trândăvea pe lângă niște ștabi toată ziua, urmărindu-i și raportându-i lui Bredsell sau grangurului celui mare din spatele întregii afaceri. Primise treaba asta pentru că era isteț. Vedea lucruri și le ținea minte și se descurca prin Londra. Putea ajunge din Park Lane în Bread Street mai repede decât un adult și știa să se facă nevăzut într-o mulțime de oameni.

Slujba asta era cum ar fi un polițai, dar pe invers. Îi urmărea și raporta despre ei. Era chiar foarte sigur că lucra pentru niște oameni isteți și puternici, oameni ce știau cum să obțină ce voiau de la viață.

Şi nu trebuia să mişte vreun deget ca să aibă bani în buzunar. Bredsell îi dădea trei şilingi şi şase pence pe săptămână pentru rapoartele lui. Trei şilingi şi şase pence pentru că trândăvea şi urmărea şi nu făcea nici un lucru pentru care legea să-i facă ceva. Deja se vedea un borfaş de vază, cu o vestă de mătase purpurie şi inele de aur şi tipi care să-i facă treaba.

Şi acum i se dăduse o treabă mai mare şi i se promiseseră cinci şilingi pentru ea. Tot ce trebuia să facă era să îl găsească pe un domn Henry Norwood şi să repete mesajul pe care îl învăţase mai devreme. Şi mai ştia, pentru că era atent la astfel de lucruri, că mesajul lui aducea belele pentru poliţaiul Will Jones şi arogantul lui frate. Rânji gândindu-se la asta, deşi frigul îi dădu dureri de dinţi.

Ocazia lui se ivi când două grupuri de domni cu peruci, în robe negre fluturânde, încercară să intre în clădire în acelaşi timp. Nate se strecură în spatele unui grup pe când celălalt grup cedă, lăsându-i să treacă şi apoi se găsi în intrarea umbrită. Ştiu exact unde trebuia să se ducă. Urcă scările, ciocănind la uşa cu numărul cinci înainte ca domnii cu perucă să-şi scuture zăpada de pe pantofi.

– Mesaj pentru Henry Norwood, îi spuse el tânărului funcţionar care răspunse la uşă.

Nate îşi închipui că primea la fel de mulţi bani ca şi funcţionarul, chiar dacă acesta avea o cămaşă elegantă şi avea şi un ceas de aur cu lanţ ce atârna pe burtă. Şi l-ar pierde urgent pe Bread Street, ca şi pantofii şi conţinutul buzunarelor.

Funcţionarul înfumurat îl lăsă în uşă până când un tip bătrân şi corpolent, cu sprâncene ca nişte cozi albe de pisică veni să se uite mai atent la el. Bătrânul îl îndemnă să se aşeze pe un scaun tare.

– Acuma, băiete hai dă-mi mesajul, te rog.

Bătrânul întinse mâna.

Nate scutură din cap şi rânji.

– Nu-i pe hârtie, sir. Îşi ciocăni capul şi îşi aminti să-şi scoată şapca. Totu-i aici.

Bătrânul domn făcu semn funcţionarului.

– Atunci mai bine să-l scriem. În caz că mintea noastră nu-i la fel de corectă ca a ta.

Nate îşi îndreptă umerii. Camera caldă, scaunul tare şi privirea fixă a bătrânului îl făceau să se simtă neliniştit.

Avea mesajul foarte clar în minte, dar trebuia să-l spună dintr-un foc, să zicem așa, și nu voia să-i clănțăne dinții. Câteva din cuvintele alea măreațe nu însemnau nimic, deși știa destul de bine că mesajul în întregime era o amenințare.

– Îngâmfarea își are prețul ei. O scrisoare care să nege căsătoria dumitale semnată în fața unui notar și trimisă la Woford House astăzi, până la ora cinci, îți asigură scutirea de alte acuzații.

Nate termină și, spre surpriza lui, funcționarul termină și el. Se aștepta să fie pus să repete mesajul de mai multe ori, dar tipul fițos părea să creadă că îl scrisese pe tot.

– Mai e ceva, băiete?

Bătrânul cu sprâncene albe se uita la Nate prea de aproape, neliniștindu-l. Părea să fie un tip care își amintea ce văzuse.

– Nu, Excelență. Am fost sincer cu dumneatale.

– Zău? Păi atunci, Bob, spuse bătrânul întorcându-se spre funcționarul ăla fițos, dă-i flăcăului ceva fierbinte de băut, înainte să iasă din nou în frig.

Nate se ridică imediat în picioare. Primise niște porunci, și băuturile fierbinți nu se numărau printre acestea.

– Nu pentru mine, Excelență. Mi-am făcut treaba; mai bine s-o iau la picior să le spui că ați primit mesajul.

Bătrânul încuviință dând din cap.

– Ai dreptate. Atunci să-ți dăm o birjă.

– O birjă, io? Cre' că glumiți.

Nimeni nu spusese că nu poate merge cu birja. Ce distracție ar fi, nu-i așa? O birjă n-ar merge în veci pe Bread Street, dar Nate putea merge până în High Holborn în birjă. Nate încercă atunci să arate ca un curier cumsecade, un băiat cinstit, genul în care lumea avea încredere. Bătrânul îl privea atât de îndeaproape că nu era sigur dacă reușise.

– Mulțam, spuse el.

– Păi atunci, o birjă. Bătrânul se întoarse spre funcționar. Bob, ia-ți haina și condu-l pe băiat afară.

Asta nu sunase prea bine, dar Nate nu vedea nici o primejdie în persoana lui Bob. Bob părea că știe despre lume tot atâta cât știa un prunc în scutece. Bob ieși să-și ia haina și se iscară niște mișcări în camera alăturată pe care Nate nu le putu vedea. Uși deschizându-se și închizându-se și picioare târșâindu-se, ca și cum erau

trei funcționari și nu unul și apoi Bob se întoarse și Nate îl lăsă pe Bob să iasă în zloată și să facă semne unui birjar. Se aranjă pe perne gândindu-se la clipa în care va circula în birjă toată ziua, oricând ar fi dorit. Nu se uită înapoi nici măcar odată.

Într-o oră, Bob se întoarse din urmărirea lui Nate Wilde spre Bread Street, și Xander își văzu limpede calea de urmat. Își va înscena acolo arestarea. Rolul lui Will va fi să adune un grup de oameni de încredere dintre camarazii lui din poliție, nici unul cu legături cu March. În vreme ce Xander își croia drum pe stradă, Will va conduce grupul de polițiști de la școală în jos, atrăgând atenția și pretinzând că îl caută pe un cunoscut hoț de buzunare, răspândind zvonul unei recompense. Împreună vor cerceta strada de la un capăt la altul. Numărul patruzeci era locul probabil unde March ar ascunde-o pe Cleo. Xander își aminti de camerele de la subsol. Căutarea se va termina acolo.

Odată ce Xander o găsea pe Cleo, își putea permite să fie arestat, și escorta de poliție îi va îndepărta de Bread Street fără vreun amestec din partea mercenarilor lui March.

Will îi spusese doar un singur cuvânt de avertisment.

– Mare atenție, poate că March l-a trimis pe Wilde să te atragă într-o capcană.

Își strânseră mâinile și se despărțiră. Sincronizarea era importantă. Era limpede că March îl trimisese pe Nate Wilde să-i facă să creadă că încă folosea mijloace legale împotriva căsătoriei lor, dar acea clauză de reversiune rămăsese blocată în mintea lui Xander. Nu credea că March intenționa s-o mai lase pe Cleo să supraviețuiască peste noapte.

Capitolul 21

Cleo se trezi într-un întuneric atât de absolut, încât nu era sigură că mai vedea bine. Era înțepenită de frig. O durea falca și își simțea buza de mărimea unei prune coapte. Habar nu avea cât e ceasul. Stătu nemișcată, dorindu-și ca inima să nu-i mai bată așa de tare.

O trezise o zornăială slabă, necunoscută. Trase în piept mirosul de pământ și putregaiuri. Liniștea umedă și rece a locului o făcu să creadă că fusese îngropată. Urechile păreau că sunt pline de un uruit ce nu era de fapt un sunet, mâinile căzuseră grele alături. Dacă le-ar ridica și ar atinge un capac de sicriu, credea că inima îi va sări afară din piept. Xander n-o să știe niciodată că-l iubea. Ce nepotrivit să-și recunoască propriile simțăminte când era limpede că pierduse șansa de a și le exprima. Închise ochii și își spuse să se comporte cu simți practic, îndepărtându-și mâinile amorțite de ea.

Sub ea avea o cârpă aspră, acoperită de pietriș. Își întinse mâinile mai departe și avu un sentiment de ușurare. Nu era într-o cutie, ci pe un fel de pat sau prici. Avea o margine peste care atârna cârpa. Se auzi din nou zgomotul de metal pe sticlă.

Deschise ochii și își întoarse prudentă capul. Deasupra ei, la dreapta, se vedea o crăpătură palidă în întuneric. O iluzie a ochilor lipsiți de lumină. Își fixă privirea pe ea și treptat, forma deveni clară, o boltă lungă și joasă ca o ușă de cuptor.

Își încetini respirația și așteptă să i se potolească bătăile inimii ca să poată auzi. Deasupra ei, dincolo de lumina slabă, voci și pași veneau și plecau, voci de copii. Credea că mintea îi era confuză. Când unchiul o răpise, pe Hill Street se jucau derbedei zdrențuroși. Se concentră pe starea ei actuală, uitându-se atentă la lumina slabă de deasupra.

Apoi înțelese. Mormântul ei temporar era un beci cu o fereastră ce se deschidea pe o stradă sau o curte unde trecea lumea.

Se ridică încet. Capul îi zvâcnea și îi venea greață de la stomac. Stătu nemișcată până când senzația de greață trecu, refuzând să-și închidă ochii din nou. Cu un efort ce o făcu să amețească, ajunse să se sprijine în mâini și genunchi, încurcându-se puțin în pelerină. Întinzând mâinile, se rezeme de zid, atinse cărămizile lipicioase. Se clătină sculându-se în picioare pe patul căzut, auzind cum scârțâie și geme sub ea. Fereastra era mai sus decât crezuse. Legăturile corsetului îi limitau mișcările brațelor, dar stând pe vârfuri și întinzându-și brațele cât de mult putea, poate reușea să ajungă la pervaz. Începu de la un capăt, înaintând puțin câte puțin, pipăind cu degetele marginea murdară și sticla înghețată. Pe partea cealaltă se adunase zăpadă. Se opri brusc atunci când un curent de aer rece îi mătură degetele. Se întinse mai departe simțind o margine de sticlă spartă și prin ea, zăpada.

Pe când pipăia zăpada, degetele ei întâlniră alte degete, reci și puternice. Își trase mâna înapoi și aproape că-și pierdu echilibrul pe patul șubred, căzând tare pe călcâie.

– Lady Jones, spuse o voce tânără de băiat de dincolo de fereastră. Ascultați, trebuie să vă scoatem afară. Eu și prietenii mei.

O pronunție pură, plăcută, educată, o voce de băiat îngroșată recent în tonuri de adult.

Lui Cleo i se tăie respirația. Chiar și vocea era ca a lui Xander.

– Fratele tău te caută.

Pentru un timp îndelungat, nu răspunse nimeni, doar vocile de copii. Se temea că a speriat fantoma. Apoi, el vorbi din nou.

– Lady Jones, o să vă scoatem, dar trebuie să ajutați. O să vină ceva prin gaură. Prindeți.

Cleo așteptă, uitându-se la gaură. O traversă o umbră și auzi apoi un clinchet de metal atingând cărămida. Nu putea vedea nimic sub fereastră, dar clinchetul ciocănea ușor zidul apropiindu-se de ea. Se întinse în direcția sunetului și găsi o țeavă subțire de metal, o bucată ruptă de balustradă legată cu niște sfoară. Cu grijă desfăcu țeava de sfoară.

– Ați prins-o? se auzi vocea.

– Da. Unde mă aflu?

– Sunteți în beciul din față al cârciumii, Lady Jones. Acolo sunt numai butoaie și gunoaie. Locul e urmărit de pe stradă de niște oameni. Nu-i putem lăsa să vă prindă.

– Ce trebuie să fac?

– Ușa e chiar în față, la nu mai mult de opt trepte. Umblați la încuietoare cu țeava. Noi o să jucăm un joc, bătând în fereastră. Când ați deschis încuietoarea, bateți înapoi. O să vă semnalizăm când puteți pleca în siguranță. Apoi, luați-o în sus pe scări. Urcați și tot urcați cât de repede puteți.

Xander se făcu o umbră la capătul Bread Street îmbrăcat în zdrențele lui Will. Poate că destinul îi menise să fie o umbră încă de la început, un rezultat fără nume al fărădelegilor Londrei, unul din fiii nelegitimi, căruia i s-a spus de către tatăl lui să dispară și de către mama lui să se ascundă.

Doar că el n-o făcuse. Păși dincolo de hotarul trasat pentru el de naștere a lui. Salvase un prinț, se însurase cu fiica unui baron și îndrăznise să viseze a lumina întunericul cel mai negru al Londrei.

Doar soția lui cea nebună voise să fie văzută cu el în strălucirea luminilor. Știa asta acum. Auzise că fusese numit bastard chiar din primele clipe ale întâlnirii lor, dar cumva îl văzuse întotdeauna pe el și nu cuvântul cel urât. Încă ceva de apreciat la ea dacă o va putea scoate vie din ghearele lui March.

Jumătate din Bread Street se afla în întunericul timpuriu al serii, ultimele raze ale soarelui roșu aruncând o lumină sângerie asupra norilor cenușii și joși. Zăpada de ieri, afânată și înnegrită de funingine, se adunase în nămeți murdari pe marginea străzii. Căruța cunoscută se rezema de zidul de la numărul patruzeci, unde Xander era sigur că March o ținea pe Cleo.

Xander putea vedea strada de la un cap la altul. În vârful dealului unde va apărea Will, se ivea colțul întunecat al școlii lui Bredsell. În față și mai jos era partea din spate a fabricii de bere Truman, unde trei butoaie uriașe de lemn, legate cu benzi de fier se ridicau deasupra zidului dărăpănat ai curții fabricii. Mii de galoane de bere neagră fermentau acolo, suficiente pentru a potoli chiar și setea de pe Bread Street.

Un grup de muncitori părăsi curtea pe când Xander îi urmărea revărsându-se pe poarta din josul butoaielor îndreptându-se spre stradă sau oprindu-se la prăvălia de pește pentru pește afumat, ambalat în hârtie soioasă. În răstimp de minute, pe Xander îl surprinse faptul că strada era neobișnuit de liniștită. Din sutele de suflete care

locuiau aici, doar un grup de copii zdrenţăroşi care se jucau în faţa cârciumii şi un grup de trândavi ce stăteau în faţa unui foc înviorau peisajul. Afişele ce anunţau posturi la uzinele lui Xander rupte de pe clădire erau combustibil de foc. Se alesese praful de oferta lui de salarii.

Trântorii erau cu toţii bătăuşi cu cefele groase şi greoi. Grupului lor îi lipsea imaginea spontană a adevăratei trândăveli. Degajau un aer încordat, aşteptând să se întâmple ceva. Nimeni nu bea şi nu era nici o femeie pe acolo.

Doi pierde-vară îşi făcură cu greu drum pe strada înzăpezită, înfofoliţi în zdrenţe. Xander se retrase mai adânc în umbre, lăsându-i să treacă.

Primul deschise pumnul să-i arate însoţitorului său o monedă.

– Io nu ştiu ni'ca, da' un grangure mi-a dat o juma de coroană să nu intru în crâşmă. Zicea că o să fie bere gratis pentru toţi.

– Da' cum să fie bere gratis cu crâşma închisă?

Xander se întrebă acelaşi lucru. Bread Street îşi iubea băutura. Fiecare intrare, fiecare pervaz îşi avea şirul de căni de bere. Cel mai mic copil ştia să nu se bage între un om sau femeie şi băutură, cu toate astea, deasupra bucăţii de piatră ce indica intrarea în cârciumă, uşile duble, masive, aveau un lanţ şi lacăt. În loc de circulaţia obişnuită a băutorilor, copiii se jucau un joc în faţa cârciumii. Xander îşi întoarse privirea spre acei derbedei murdari care loveau fereastra subsolului cu beţe.

Fereastra joasă abia se ridica de la nivelul caldarâmului într-un arc turtit, acoperit în parte de zăpada adunată. Deschiderea era întunecată şi îngustă ca găurile de canal de la trotuar. Cel puţin opt copii jucau acel joc, tineri şi slabi şi iuţi ca nişte păsări. O voce joasă de la intrarea întunecată din faţă îi făcu pe copii s-o pornească în pereche într-acolo. Fiecare pereche se repezea, bătea cu beţe în fereastra beciului, se oprea, se învârtea şi alerga iute înapoi. Câţiva erau desculţi în zăpadă. Poate că mişcarea îi încălzea, dar Xander se miră că nu-şi căutaseră adăpost. Şi ei îi urmăreau pe oamenii din jurul focului încropit.

Lui Will îi fu mai uşor decât se aşteptase să intre în clubul lui March. N-ar fi fost admis niciodată ca membru, dar se pare că sanctitatea locului depindea mai mult de acceptarea celor de rang inferior

a poziției lor de subalterni în societate decât de vigilența portarilor de la ușă.

Dar, pe de altă parte, știa că șobolanii își găsesc întotdeauna calea într-un palat.

Apariția lui nu stârni nici un fel de mirare în camera lungă, cu tavan boltit, de unde luă un ziar și se duse în celălalt capăt. Doar când se așeză pe un fotoliu gol stârni neliniștea unui chelner. Nedumerit de haina împrumutată de la Xander și, cum era de așteptat, îngrijorat de propriul aer amenințător al lui Will, sărmanul individ se mișca de pe un picior pe altul, evident neputând să decidă dacă să-l ignore pe Will și să-l înfrunte pe membrul al cărui fotoliu îl luase sau să-l confrunte direct pe Will. Will îl descurajă pe chelner printr-o uitătură sălbatică de a se gândi la ultima variantă.

Alți membri îi aruncară priviri piezișe când intrară. Un tip durduliu se opri, dădu să vorbească, surprinse privirea lui Will și se așeză într-un fotoliu adânc de piele la o distanță confortabilă.

Încăperea era prea luminată pentru gustul lui Will. Lumina puternică era supraestimată. Dezvăluia bărbii și pântece căzute, rufărie murdară și păr rărit. Ce adunătură afurisită mai erau și ăștia, niște pești grași în iazul lor ticălos, mulțumiți să înoate unul în urina celuilalt, atâta vreme cât magnificii lor solzi sclipeau în fața tuturor.

Așteptându-l pe March, aversiunea lui Will față de planul lui Xander crescu. Patru polițiști hălăduiau pe Bread Street și riscau să le fie sparte capetele, în vreme ce March își sorbea vinul și scăpa de tentativa de omor. Trebuiau s-o găsească pe Cleo, dar să-l lase să scape pe March nu era stilul lui Will. Problema era că arestarea lui ar fi prematură. Blestematul de vierme ar scăpa cu siguranță.

March trebuia să asude. Trebuia să simtă fiecare ochi din afurisitul lui de club ațintit asupra lui, fiecare membru îndoindu-se de reputația excelentă a marelui filantrop al Londrei. Trebuie să fie bărbați în club care, la fel cu Evershot, erau stânjeniți de informațiile lui March despre faptele lor. Will voia să știe unde își ținea March acele dosare care îl secătuiseră într-așa un hal pe Evershot. Will voia să deschidă o investigație a morții tatălui lui Cleo Spencer. Bănuia că March își ucisese fratele vitreg. Era timpul ca March să fie expus, cercetat, bănuit.

Un cor de ceasuri din cameră bătu sfertul de oră. Will se rezemă de speteaza fotoliului, cu o cizmă lustruită peste celălalt genunchi.

Xander avea misiunea lui și Will pe a lui. Avea exact atâta timp cât să-l facă pe March să se zvârcolească, înainte de a-și întâlni tovarășii în capul străzii. Simți că încăperea devine tăcută și știu că intrase March.

– Jones, cum de ai...?

Când Will își ridică ochii, March aruncă o privire turbată la ceas. Apăru un scurt licăr mulțumitor de frică în ochii lui, pe când March își dădu mai bine seama ce frate se află în fața lui.

– Din păcate, *fratele meu* e încă liber.

– Jones, ăsta e un club doar pentru membri. March se uită din nou în jur.

– E fotoliul tău, March?

Will își frecă mâinile de rezemătoare March putea veni și pleca din Bow Street sau Bread Street, dar nu se așteptase niciodată ca cineva sau ceva din acea parte a Londrei să se strecoare afară din mizerie și să intre în sanctuarul lui.

– Din nefericire, March, afaceri oficiale ale poliției îl duc câteodată pe om printre cele mai depravate ființe din Londra.

Will rosti toate acestea tare și clar Își păstră privirea ațintită asupra lui March, simțind mai degrabă decât văzând, că cei din restul încăperii deveniseră treptat atenți.

– Sunt sigur că nici o afacere a poliției nu privește acest club sau pe membrii lui, March se uită din nou la ceas.

– Aflu că investigațiile își au propriul program, March.

– Desigur că investigația ta poate să aștepte un timp și un loc mai potrivit. Eu am adesea treburi în Bow Street cu magistratul.

– Cel mai bine e să acționezi când informația ar putea preveni o crimă, zic eu. Will luă o înghițitură din vinul lui March – ce chestie fără gust.

– N-am nici o astfel de informație.

– Credeam că toată lumea știe, March, că ai dosare pentru jumătate din nobilii din Londra, că tu și ministrul de interne erați amici la cataramă. E și el membru aici, nu-i așa? Will se uită prin jur la fețele turmei ce încerca să nu pară interesată, deși toate celelalte discuții din încăpere încetaseră.

Fața lui March rămase lipsită cu excepția unei crispări a gurii.

– Jones, se pare că ai fost deinformat de zvonuri și bârfe.

Will se ridică în picioare, conștient de trecerea constantă a timpului. De-abia mai avea timp să mai atâțe puțin focul.

– March, care din proprietățile tale sunt mai profitabile: locuințele de pe Bread Street sau bordelul unde a murit fratele tău?

Masca alunecă ușor, și Will surprinse o uitătură de absolută furie în privirea lui March.

În același timp, o voce politicos de glacială vorbi din spatele lui Will.

– March, discuția dumitale dezgustătoare deranjează membrii. Îți sugerez să-l conduci pe bărbatul ăsta afară.

– Am plecat, spuse Will.

Crezu că știe acea voce. Dădu să se întoarcă, dar ceva tare îl izbi pe spate, tăindu-i respirația. Clătinându-se în față de la lovitură, își aruncă paharul spre March.

Nu-l nimeri pe March, ci atinse un chelner în trecere care se dădu înapoi, scăpându-și tava cu un zăngănit și încăperea erupse de urlete de furie complet lipsite de noblețe când bărbații dădură năvală pe el. Will evită câteva lovituri, făcu țăndări un fotoliu și sparse o oglindă, înainte de a se trezi țintuit la podea, luptându-se să-și țină ochii deschiși.

Un ceas începu să bată cu sunete posomorâte de bronz. Ultimul lucru pe care-l auzi fu acea voce tăioasă și calmă.

– Scoateți afară gunoiul, domnilor.

Capitolul 22

Toată căldura zilei dispăru brusc. Zăpada topită va fi curând o pojghiță alunecoasă de gheață. Xander nu avea nevoie de sunetul îndepărtat al clopotelor pentru a-i spune cât e ceasul și încă nu apăruseră nici Will, nici polițiștii. Xander se bizuise pe ideea că acțiunea de căutare să se apropie de la ambele capete ale străzii.

Copiii continuau cu jocul lor. Oamenii din jurul focului priveau în jăratic, un avantaj pentru Xander pentru că ochii lor ar trebui să se adapteze, odată ce nu se mai uitau la foc. Întunericul se adânci, dar la ferestrele aflate deasupra cârciumii nu apăru nici o lumină. Se părea că nimeni nu era acasă în partea de jos a străzii, cu excepția copiilor nesupravegheați. La naiba, unde era Will?

Xander fusese sigur că March o ținea pe Cleo la numărul patruzeci, dar pe când minutele treceau, începu să se gândească la cârciuma închisă. Era de neimaginat să greșească și imposibil să mai aștepte încă un minut. Se strecură pe marginea străzii prin întunericul ce se lăsase.

Apropiindu-se, auzi un element nou în jocul copiilor. Într-un moment de pauză la fereastră, se auzi o bătaie de răspuns din beci, ca un zgomot de metal pe sticlă, cum ar fi o persoană aflată la un dineu cerând să se facă liniște pentru a rosti un toast. În beciul clădirii părăsite era cineva.

Pe când se concentră asupra ferestrei beciului, indivizii din jurul focului conteniră cu vorba. Bătăușii își luară privirile de la foc, îndreptându-le spre curtea unde apăruse Nate Wilde, de neconfundat cu șapca și rânjetul lui. Se opri și se uită în direcția lui Xander. Se întoarse și își flutură șapca spre o persoană nevăzută în susul străzii. Apoi o luă la fugă prin curte.

În fața lui Xander, copiii înghețară și își aruncară bețele. Băiatul mic cel mai aproape de fereastra beciului se aplecă, își apăsă fața de sticlă și strigă:

– Acum, domnișoară! Pleacă acum!

Cleo! Xander se puse în mișcare înainte ca gândul să prindă formă în minte. Ieși din umbre și se repezi peste pragul de piatră al ușii, izbind cu trupul de ușa cu lanțuri și simțind cum lemnul vechi cedează sub umărul lui, dar nu îndeajuns.

Se auzi urlând o voce puternică. Fusese văzut. Strada se umplu de tropăitul unor pași grei și înjurături ce veneau spre el. Xander se izbi din nou cu umărul de ușă și lemnul putred ieși din balamalele ruginite apărând o deschizătură mică între ușă și toc, dar lanțul și lacătul rezistară. Doi dintre cei din față ce se îndreptau spre Xander alunecară pe gheață într-o grămadă de picioare, dar ceilalți bărbați se apropiau.

Apoi, din capul străzii se auzi un sunet adânc, asemănător cu lătratul unei fiare. Aproape că-l doborî din picioare pe Xander. Pentru lungi clipe, îl ținu pe el și întreaga stradă într-o vibrație supărătoare ce îl apăsa din toate părțile, scuturându-i oasele. Îi provocă o durere ascuțită în urechea bolnavă pe când mugetul puternic se răspândea prin Londra.

Eliberat, valul de oameni se năpusti afară din cârciumă într-o învălmășeală nebună în josul dealului și copiii dispărură în deschiderea întunecată a ușii în fața lui Xander ca și cum ar fi fost aspirați într-un horn. În locul lor stătea un tânăr zvelt într-o pelerină largă cu glugă, asemănător unei siluete dintr-un bal mascat. Tânărul strigă un nume ce se rostogoli într-un tunet ca al unei cascade și ridică un pumn ce ținea un drug de fier. Îl aruncă, și Xander îl prinse din aer, întorcându-se să scoată din balamale ușa putrezită.

Un muget, ca și cum strada însăși ar fi fost făcută fărâmițe într-o moară, umplu urechile lui Xander și îi scutură picioarele pe când spărgea ușa spre întuneric, podeaua tremurând sub el. Prin lucirea slabă a mânerelor de la halbele de bere și oglinda întunecată de deasupra barului, observă intrarea în beci și se aruncă pe scări scunde spre beciul cu ferestruică.

Umerii îi erau strânși între ziduri înguste; un tavan jos îl sili să-și încline capul. Înainta cu un vuiet în urechi și doar întuneric în fața ochilor până când se izbi de lemn solid și fu înconjurat de o lume umedă și putrezită care-l rupse de realitate. Uită cum să respire. Mintea i se întunecă.

Apoi dintr-un loc adânc dinlăuntrul lui urcă un cuvânt. *Cleo.* Îl urlă în beznă izbind bariera. În hruba neagră a sunetului, peretele cedă și mâna ei o găsi pe a lui și o strânse. Într-un muget de lemne ce se despicau și pietre ce se rostogoleau, buzele ei îi atinseră urechea și o auzi cu strigă disperată:

– Sus.

Orb dacă n-ar fi fost amintirea, picioarele lui găsiră treptele. Se grăbi să le urce trăgând-o în urma lui în lucirea mai slabă a cârciumii și în sus încă un etaj de trepte prăbușite spre apartamentele de deasupra, în vreme ce un văl negru înspumat năvăli pe uși. *Bere, un torent furios de bere.*

Xander ar fi râs, doar că jos, lemne și sticlă se spărgeau într-o masă clocotindă, amenințând să smulgă scările putrezite și să-i aspire în vârtejul șuierător. Treptele cedară și se clătinară sub picioarele lor și Xander împinse mai cu putere și strânse mai tare mâna pe care o ținea într-a lui.

Ajunseră pe un palier plin de uși închise. Xander se îndreptă spre fața casei și doborî ultima ușă. Goni prin întunericul pustiu spre fereastra deja deschisă puțin. Clădirea tremura și se clătina sub ei.

– Trebuie să mergem pe acoperiș, strigă el, acoperind mugetul. Aruncă în sus cerceveaua și începu să-și balanseze un picior prin deschizătură când îi căzu pe coapsă cu violența unei ghilotine. O ridică din nou și își eliberă piciorul, întorcându-se să cerceteze camera întunecată pentru a găsi un băț sau un buștean când Cleo îi întinse o vergea scurtă de fier pe care o strângea în mâna. El vârî toată vergeaua în pervazul putrezit și ieși pe acoperișul îngust al unei arcade. Sub cizme se fărâmau țigle de lut și cădeau în torentul șuierător de jos, dar o țeavă de fier înfiptă solid în clădire, unde se întâlnea cu altele, îi oferi o susținere. Xander apucă țeava și o trase pe Cleo afară pe margine. De acolo era ușor să sară pe acoperișul în pantă abruptă unde se întâlnea cu clădirile vecine; urcară de pe acoperișul cârciumii pe acoperișul plat al unei locuințe vecine. Pentru o clipă stătură locului gâfâind, agățându-se unul de altul.

Clădirea se scutura sub ei pe când torentul întunecat se revărsă spărgând ferestre și izbind lucruri de cărămizi și piatră. Deasupra lor, printre nori, se vedea lucirea slabă a zorilor.

Xander se întoarse și luă fața soției lui în mâini. Amândoi erau acum doar niște umbre, dar lui i se păru că vede încă lumină în ochii

ei verzi. O sărută încet și adânc, un sărut ce să schimbe toată violența și spaima torentului de dedesubt cu iubirea lui nerostită. N-o pierduse. O trase aproape, și ea rămase în brațele lui, nevasta lui cea murdară.

Minute mai târziu, ea se eliberă și îl sărută din nou cu o nerăbdare aprigă.

– Mi-a fost teamă.

El dădu din cap. Fusese prinsă într-o gaură în pământ.

– Mi-a fost teamă că n-o să mai apuc să-ți spun că te iubesc.

Gâtul lui se încleștă fără a mai putea rosti ceva, și îi răspunse cu sărutări până când își dădu seama că mugetul distrugerii de sub ei se potolise. Își ridică privirea și o cuibări pe Cleo lângă el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Toată lumea parcă miroase a bere.

Atunci, se întoarseră să se uite jos. Xander arătă în susul străzii, în vârful dealului. Chiar și în lumina slabă putu vedea schimbarea în profilul străzii. În vest se căsca un loc întunecat și negru în capul străzii, acolo unde cu câteva momente în urmă fuseseră zidul fabricii de bere și trei butoaie uriașe.

– S-au spart rezervoarele fabricii de bere. Era în ele destulă bere să facă un râu.

– Un accident?

Xander scutură din cap. Nu credea defel că fusese un accident. Nu știa cum fuseseră sparte butoaiele.

– March a plănuit totul. O capcană pentru tine.

Lui Xander îi era greu să vorbească despre March. Îl gâtuia furia. Întreaga stradă știa că se va întâmpla ceva. Asta însemnase cârciuma închisă, casele goale și semnalul lui Nate Wilde. Toți ceilalți ar fi avut niște șanse să scape. Doar soția lui Xander trebuia să sufere un accident, să fie înecată în gaură. Aproape că o pierduse, înainte să poată ști ce era între ei. Cleo se înfioră lângă el, și el o luă în brațe și o ținu strâns.

Când își ridică privirea de la strada înecată văzu mai multe umbre asemănătoare cu el și Cleo. Pe un acoperiș din față, un grup de fantome se strânsese în jurul unui tânăr înalt cu o manta lungă pe el. Se agățau de manta sau se strângeau lângă picioarele lui. Mâinile lui se sprijineau pe umerii unui copil nici pe jumătate cât el. Privea hotărât prin spațiul dintre ei până când surprinse privirea lui Xander.

Xander simți cum întreaga sa ființă înlemnește.

Tânărul se aplecă să le vorbească copiilor care își luară mâinile de pe el fără prea multă tragere de inimă. Se apropie de marginea acoperișului și ultima lumină căzu pe fața lui palidă și pe părul blond ce flutura deasupra hainelor întunecate. Ridică mâna în semn de salut.

– Kit, șopti Xander. Își găsi vocea. Kit!

Tânărul fantasmă își flutură din nou mâna, cu tristețe în gest. Iertare sau acuzare? Apoi se întoarse, alese întunericul și odată cu el ceata de umbre dispăru dincolo de marginea acoperișului.

Xander rămase complet uluit de toate acestea; doar faptul că-l ținea soția lui îl făcu să rămână țintuit de acoperiș.

Încercă să-și facă ordine în minte pentru a înțelege ce tocmai văzuse. Toate visurile lui de a-l găsi pe Kit se terminaseră în îmbrățișări frățești, sărbătoriri nebune, în acea cină întârziată cu plăcintă de carne și bere, în regăsirea tuturor fraților în casa mamei lor, bătându-și joc de lume.

Lângă el, soția lui își puse o mână calmă peste inima lui.

– L-ai găsit în viață.

Xander înghiți durerea pe care o simțea în gât.

– Știa că ești în beci?

Cleo dădu din cap.

– Am vorbit prin fereastră. Mi-a dat o țeavă ruptă să umblu la încuietoare.

Xander reacționă.

– Cum de a știut că erai acolo?

– Copiii erau în fața casei în dimineața asta când m-a luat March. Trebuie că au urmărit birja și au văzut când m-a dus în beci.

Xander scoase un oftat tremurat ce se transformă în abur alb în aerul iernatic. Îl durea pieptul.

– Kit a vrut să te salveze. Mi-a aruncat o țeavă de fier să sparg ușa.

– Xander, el vine la tine acasă aproape în fiecare noapte. Se ascunde în grădină și te păzește pe tine, ne păzește pe noi. La început am crezut că-i unul din spionii lui March. N-am bănuit cine este decât după arestarea ta.

Xander înjură.

– De ce? De ce nu vine acasă? Ai văzut. Acum e liber.

- Dar nu e în siguranță. Ieri, tatăl tău a venit acasă la noi să te avertizeze că ai dușmani mai presus de March, dușmani care nu vor ca tu să-l găsești pe Kit.

- Întotdeauna a dovedit o mare grijă părintească față de mine.

- De fapt, așa e. Te acuză că ești îngâmfat, visător și nebun, și eu l-am invitat să se apropie de foc, e așa de rece. E mai arogant decât prințul, cred, dar acel moment a existat.

Xander sărută creștetul capului soției lui.

- Acum, tu ești visătoarea.

- Xander, tatăl tău își amintește de poezioara cu dragoni și spiriduși. De ce și-ar aminti asta? Trebuie că au trecut mai mult de douăzeci și cinci de ani de când...

- M-a abandonat.

- A stat lângă patul tău. Probabil că a făcut asta cel puțin odată.

- Nu-mi amintesc.

- Mincinosule.

Valul de sub ei începu să se retragă. Se puteau auzi voci venind din curte și apărură lumini în ferestrele de la etaj de-a lungul străzii. Zăpada fusese îndepărtată și acum toate crăpăturile și toate beciurile erau pline de băltoace negre de bere cu spumă ce șuiera ciudat. Din curte apărură trei femei cu fustele ridicate, mergând cu greu prin bălți. Fiecare avea o cană de bere și se opriră să le umple din valul ce se retrăgea.

Dintr-odată, Bread Street se învioră din nou, bărbați, femei și copii voiau să-și umple cănile și ulcelele cu neașteptatul val de alcool. Nici unul nu dădu atenție celor doi de pe acoperiș. Trecu un timp până când Xander putu vorbi din nou.

- Ce-mi amintesc eu e că acum am un alt pat și o soție care să-l încălzească. Hai să mergem acasă. Mâine o să-i caut pe unchiul tău cel criminal și pe fratele meu în viață.

Capitolul 23

Xander nu-i dădu drumul mâinii lui Cleo nici când coborâră pe burlanul nesigur spre pământ, nici când merseră pe strada plină de cheflii ameţiţi de bere, nici când discutară cu patru poliţişti uimiţi, care nu ştiau unde e Will, doar că nu ajunsese pe Bread Street.

Când începură căutările după victimele inundaţiei, poliţistul responsabil cu acţiunea îi spuse lui Xander să plece acasă şi să-l aştepte pe Will. Cu toate astea, Xander nu-i dădu drumul mâinii lui Cleo nici în birjă, nici urcând scările elegant luminate ale casei de pe Hill Street, doar după ce intrară în vestiarul lui. Era la fel cu plimbarea lor până la bancă înainte de arestarea lui. Erau cuprinşi de o nevoie abia stăpânită de a se atinge.

Deschise dulapul şi îi puse în mâini un halat bărbătesc din mătase cafenie.

– Aşteaptă aici.

O sărută pe nas.

Plecă. Îl putea auzi dând porunci în linişte, îl auzi pe Amos mergând şchiopătând şi insistând că poate ajuta. Apoi fu lăsată să gândească şi să simtă. În minte îi reveniră fragmente disparate ale zilei. March încercase s-o omoare. Îşi aminti de faţa lui, comportarea şi tonul din birjă. Mersul prin beciul întunecat. Amănuntele sfârşitului pe care-l plănuise pentru ea. Se înfioră amintindu-şi, nu din cauza răcelii hainelor ei ude şi gândul o lovi cu putere. „Te-a omorât, tată."

Doar doamna Wardlow punându-i în mână o ceaşcă de ceai fierbinte îi opri tremuratul. O ajută pe Cleo să-şi dea jos pantofii stricaţi şi rochia îmbibată de bere.

– Ah, sărmana mea doamnă, prin ce-aţi trecut. Tre' să va-ncălzim şi să vă faceţi comodă. L-aţi găsit în viaţă pe domnişorul Kit. Suntem veşnic recunoscători. Doamna Wardlow zâmbi fericită spre ea. Cleo n-o mai văzuse pe femeie zâmbind. Dispăru cu dovezile de pe Bread Street şi se întoarse cu urcioare cu apă fierbinte.

Cleo încercă să definească ce simțea. *Recunoștință*. Posibil că și Xander Jones simțea la fel. Se confruntă cu ideea fără ocolișuri, în timp ce doamna Wardlow îi pregătea o baie fierbinte și înmiresmată. Poate că asta vor simți și ei, unul față de celălalt. În cazul în care căsătoria lor se dovedea a fi valabilă, vor avea recunoștință și pasiune. N-ar fi un început rău.

Xander veni și se dezbrăcă de haine, și recunoștința ei păli puțin. Chiar îi plăcea de el gol.

Fără vreo vorbă, îi luă halatul și o ajută să intre în cadă. La lumină, îi examină falca vânătă și buza umflată. Puse mâna pe ea și o atinse peste tot, spălându-i părul, vindecând-o de Bread Street și March cu mâini mai fierbinți decât chiar baia.

– Asta-i recunoștință? întrebă ea.

Atunci el se uită spre ea cu ochii luminați de un foc argintiu. Gura lui se închise peste un sân și ea simți cum dorința lui o pătrunde și se răspândește peste tot.

Îi înălță capul.

– Nu, fii atent aici. Ce-i asta?

– Cel mai puțin e recunoștință.

– Eu ar trebui să fiu cea recunoscătoare. Mi-ai salvat viața.

– Cel puțin de două ori, dacă stau să număr.

– Ar trebui să fii înnobilat.

– O experiență supraapreciată. Corsetul prințului crapă pe el și e o idee cam greoi de cap și cu sabia și nu prea treaz. Ți-ai putea pierde o ureche. În afară de asta, cred că o să redevin pur și simplu Xander Jones. Își întoarse atenția spre sânul ei.

Cleo îl opri din nou, atingându-l ușor pe păr.

– Am o idee mai bună. Unde mi-e cuțitul?

O privi cu ochi îngrijorați.

– Pe comodă.

Cleo ieși din cadă și, lăsând urme de apă, merse spre comodă. Aproape că se clătină simțind privirea lui ațintită asupra ei, dar găsi cuțitul lângă borcanul cu lipitori și un pai. Paiul îi distrase atenția.

– Ce-i asta?

– Ce mi-ai dăruit tu mie. Darurile tale sunt greu de procurat pentru un soț normal.

– Ah, Doamne. Chiar ar trebui să dăm drumul lipitorilor ăstora.

– Sper că nu aici.

Ea se întoarse spre el cu cuțitul în mână. Îi tăiase răsuflarea ridicându-se din cadă în toată splendoarea ei lucitoare.

– Pe drept cuvânt, te cheamă Cleopatra, fără îndoială.

Ea doar zâmbi auzind asta.

– Îngenunchează.

El ieși din cadă și ea întinse un prosop gros pe podea, unde el îngenunche în fața ei, nu era o poziție prea rea. Se putea apleca înainte și-și putea îngropa fața în cârlionții ei secreți.

– Asta ai vrut tu de la bun început. Îmi aduc aminte că ai spus că ar trebui să îngenunchez și să-ți cer bani.

O îmbrățișă și își îngropă fața în cârlionți.

După o clipă, ea spuse:

– Tulburi ceremonia. Degetele ei se odihniră pe capul lui, trecându-le ușor prin șuvițele ude. Spune-mi cuvintele.

El se dădu înapoi.

– Ești sigură?

– Da. Chiar îmi place să fiu Lady Jones.

– Atunci o să fii Lady Jones.

Cuvintele îi veniră cu greu. Îngenunchease cu adevărat în fața acelei adunări de lingușitori șocați pentru a primi distincția capricioasă a prințului? Să îngenuncheze în fața soției lui, să-i primească distincția era o experiență total diferită. Va trebui să inventeze ceva ce să li se potrivească.

– Jur cu vorba, mâna, inima și sabia să vă servesc întotdeauna, domniță, reuși el.

– Nu poate fi corect; ești sigur? Trăgea ușor cu lama cuțitului pe umăr. Mirosea a săpun cald și ea însăși și trupul îi tremură puțin sub atingerea lui.

– Am un legământ mai bun pe care să jur.

– Serios?

Vocea ei era languroasă și visătoare.

El se ridică și o luă în brațe, ducând-o spre pat. Cuțitul îi căzu din mâna relaxată și alunecă pe covor. El se uită la ea, prințesa pe care o furase de sub nasul unui balaur deosebit de rău.

– Jur să te iubesc pe vecie.

Ea zâmbi spre el și își deschise brațele.

– Ah, îmi place legământul ăsta. E mult mai bun.

Mai târziu, din adâncul patului, Xander îi povesti de planul lui și de încercarea eșuată de a-l salva pe fratele lui.

– Am crezut că mă însor cu tine pentru bani și că îți pot rezista, pentru ca apoi să te eliberez. Trebui să mărturisească asta.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că te-am cerut eu de bărbat. Ce te-a făcut să acționezi așa cum trebuie?

Xander râse și cu o mișcare rapidă, o țintui sub el.

– March. Întregul meu plan era că March va acționa la tribunal pentru a anula căsătoria noastră, dar fiecare mișcare pe care o făcea ca să mi te ia, mă făcea să mă țin tot mai tare de tine.

Din nou se contopiră în dragoste, o unire lungă, înceată ce îi lăsă cu membrele relaxate și încolăcite. Dar Cleo știa că el simțea nevoia să vorbească despre pierderea suferită, ca și despre bucuria pe care o câștigase.

– Povestește-mi despre el, îl îndemnă ea.

– Are șaisprezece ani abia împliniți.

– Cum a dispărut?

– Eu făceam pe eroul.

Ea auzi tonul de autocondamnare din vocea lui.

– Să-l salvezi pe regent?

Xander se retrase puțin.

– Era o gloată în jurul caleștii lui galbene, și gardienii nu puteau face față. Un individ sălbatic flutura un pistol. Am văzut arma și...

Se înfioră, iar Cleo se apropie cu întreaga sa ființă de el.

– L-am împins pe Kit în pragul unei uși și i-am spus să stea acolo, dar cred că am fost urmăriți. Fuseserăm la un meci de box la Fives Court într-o mulțime de lume. Cineva, poate că Harris, aștepta ocazia să-l ia.

– Cine e tatăl lui Kit?

– Daventry. A murit la Assaye[1] sub conducerea lui Wellesley în India, cu două luni înainte de nașterea lui Kit.

– Daventry? Fiul lui Wenlocke? N-au ajutat și oamenii lui la căutare?

Se sprijini într-un cot să se uite la el.

---

[1] Bătălia de la Assaye, purtată pe 23 septembrie 1803 în satul cu același nume al Indiei centrale între armata britanică sub comanda lui Sir Arthur Wellesley (viitorul duce de Wellington) și armata Principilor Maratti (n.tr.)

El se încruntă.

– Știi, cred că de fapt s-ar putea s-o fi întârziat. Will era încă în Franța. A fost o dezbatere în Camera Lorzilor nici mai mult, nici mai puțin, despre propunerea prințului de a înnobila un bărbat de obârșie joasă. Tata s-a opus, ca și Wenlocke. Până s-a reglementat, n-am putut pune pe nimeni să acționeze.

– Ce a pus capăt dezbaterii?

– Prințul o ținea pe-a lui și secretarul lui, Clarke, a folosit un vers din Shakespeare care a rezolvat problema.

Mâna lui caldă și aspră găsi genunchiul ei.

– Poate că ți-a fost hărăzit să fii erou, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

Așa credea, dar mâna lui o distrăgea și va trebui să sublinieze asta mai târziu.

– Nu sfânt?

Se mișcă pentru a o săruta pe gât.

Ea scutură din cap, lăsându-se copleșită de un râs liniștit.

– Un sfânt nu și-ar strecura mâna pe coapsa doamnei lui în felul ăsta deosebit de provocator.

Veniră zorile când vorbiră din nou despre Kit.

– Nu m-am așteptat să crească atât de înalt. Trei ani.

Cleo putu simți întrebarea nerostită ce îl măcina pe soțul ei.

– Nu e că a crescut așa de înalt, ci că nu mai e ce a fost. Își puse mâna pe inima lui Xander și încercă să explice. Ai căutat un băiat. Kit e altcineva. Nu crede că tu vrei persoana care a devenit el acum.

Ființa lui Xander încremeni sub mâna ei. Ea crezu că el nu mai respiră, dar nici nu se eschivă din fața adevărului.

– Atunci, cine e el?

Cleo zâmbi auzind tonul de nesiguranță din vocea lui chiar pe când mintea lui se muncea la enigma rămânerii lui Kit la granița vechii lui vieți. Ezitarea era chiar lucrul pe care soțul ei cel curajos nu-l putea înțelege. El, care se putea sprijini într-un cuțit sau se putea arunca pe un atacator sau se putea prăvăli pe scări în întuneric, n-ar înțelege îndoiala de sine ce-l reținea pe Kit. Cu asta îl putea ajuta.

– Se pare că Kit și-a adunat o familie în jurul lui. Câți copii crezi că erau acolo? Era greu să numeri umbre.

– Cel puțin opt.

– Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Ea înțelese, chiar dacă el nu.

Xander nu putu răspunde, putu doar să se lase mângâiat leneș pe piept de mâna ei.

– El îți seamănă. Caută pe cei mai slabi și mai mici decât el. Îi protejează. El e cavalerul acelor străzi.

Cuvintele ei îi provocară un râset trist.

– Ceea ce a devenit pentru că se pare că el crede că e mai periculos să trăiască într-o casă elegantă din Berkeley Square decât să fie fără adăpost și anonim pe Bread Street.

– Poate că așa e. Tu și Will trebuie să aflați de ce și cine e dușmanul vostru și să-l aduceți cu adevărat pe fratele vostru acasă.

Capitolul 24

Cei patru anchetatori ai Consistoriului Londrei stăteau în fața unei mici adunări de persoane într-o zi târzie și întunecată de noiembrie. Deși nu purtau nici robe, nici peruci pentru această ocazie, stăteau pe un podium potrivit cu poziția lor de oameni integri și de rang. Vremea de afară era urâtă, amenința o furtună și fețele lor sobre exprimau o oarecare nerăbdare de a rezolva până la ora ceaiului problema cu care se confruntau.

– Sunt prezente toate părțile?

Dr. Valentine, unul din cei doi membri laici ai tribunalului cercetă micul grup.

Dr. Stephen Lushington, consilier regal, se ridică de pe scaunul lui aflat în fața locului unde se aflau Cleo și Xander.

– Regret, dr. Valentine că domnul Archibald March, imputernicitul principal al domnișoarei Spencer a plecat în străinătate.

Pe loc, Norwood fu în picioare.

– Având în vedere absența domnului March, cred că putem să ne mișcăm repede pentru a clarifica orice întrebare asupra validității căsătoriei lui Sir Alexander Jones cu Cleopatra Spencer.

Lushington era clar stânjenit.

– Dr. Valentine, domnul March este un om a cărui reputație și caracter incontestabil sunt cunoscute de atât timp în Londra încât vă îndemn să nu acționați în pripă. Avem rapoarte asupra unor serioase nereguli conjugale în acest caz.

– Rapoartele unor spioni, spuse Norwood. March a părăsit Londra, suspectat fiind că a fost implicat în recenta răpire a lui Lady Jones și într-un număr de morți, incluzând moartea onorabilului Lord Woford, cu patru ani în urmă, și moartea mai recentă a lui Dick Cullen, un slujbaș la fabrica de bere Truman, și a doamnei Lottie Greenslade, locatară la numărul patruzeci pe Bread Street.

În lumina situației actuale a lui Lady Jones în calitate de soție și în cadrul condițiilor originale ale tutelei, solicit ca toate fondurile lăsate ei moștenire de către tată să le revină lui Sir și Lady Jones pentru administrare și mai înaintez o moțiune pentru a modifica documentul inițial al tutelei, dându-i-le lui Lady Jones și soțului ei legitim, Sir Alexander Jones, tutela comună a minorului Charles Spencer.

Toți vorbiră în același timp. Charlie chiui. Lushington începu să bolborosească, protestând. Unul dintre ceilalți anchetatori începu să pună întrebări. În cele din urmă, anchetatorul-șef bătu cu ciocănelul.

– Domnule Norwood, de la început au existat motive de îndoială asupra acestei căsătorii. Ce oferiți acum în sprijinul validității acesteia?

– Desigur, Lady Jones este însărcinată.

Din nou, micul număr de participanți la dramoletă trebuiră să-și spună cuvântul exact în același timp, așa încât deliberările celor patru anchetatori aflați la masa de pe podium nu fură auzite. Când încă o dată se bătu cu ciocănelul, anchetatorul-șef rosti următoarele cuvinte:

– Noi am constatat căsătoria între Sir Alexander Jones și Cleopatra Spencer, de aici înainte, Lady Jones, ca fiind conformă cu criteriile atât ale legilor divine, cât și ale celor omenești și constituind o căsătorie valabilă, autorizându-i să se bucure de drepturile și prerogativele asociate cu statutul lor de soț și soție.

Într-o cameră mai mică la etajul superior al cârciumii Brown Bear, Will Jones se găsea în fața superiorilor lui. Scoseseră artileria grea să-l doboare.

O masă simplă și o bancă fuseseră așezate în fața focului. Magistratul stătea la un capăt al băncii, șeful la mijloc și un funcționar cu un vraf de hârtii la celălalt capăt. La ușă stătea un sergent. Câțiva cărbuni scânteiară în cămin, și ferestrele se zgâlțâiră pe când vântul se înteți. Se lăsase întunericul.

Cârciuma Brown Bear nu era vestită pentru luxul condițiilor oferite, dar cuiva care-și petrecea noaptea acolo pe timp de furtună îi era cald, era uscat și bine hrănit. Cu câțiva firfirei și zâmbetul potrivit, putea chiar să reușească să-și facă rost de o femeie în pat.

Pe scurt, poziția lui Will era cu mult mai bună decât cea a lui Kit, oriunde s-ar fi aflat acesta pe străzile înfrigurate ale Londrei. Ăsta era un gând de păstrat.

Ușa se deschise lăsând să intre un val de sunete puternice venit de la gloata aflată jos și încă un bărbat. Jack Castle, o persoană în ascensiune în cadrul poliției, se așeză pe scaunul de lângă Will, suportând o privire aprigă din partea șefului. Will presupuse că Jack avea dreptul să fie acolo. La urma urmei, el era cel care-l găsise pe Will, lepădat în curte la Blue Bell, unde fusese târât de la clubul lui March.

Magistratul se sprijini cu coatele pe masă și își propti bărbia înțeleaptă și greoaie în mâini.

– Această audiere este acum în ședință. Au fost înaintate plângeri, Jones, și s-au făcut cercetări în atitudinea dumitale în calitate de om al legii. Avea o voce obosită și severă. Funcționarul nota conștiincios cuvintele pe una din foi.

Will nici nu clipi, nici nu-și feri privirea. Această zi a judecății nu era în întregime neașteptată. Rănile lui aproape că se vindecaseră și, deși încă simțea o înțepătură în coaste la orice mișcare bruscă, mintea îi era limpede. În câteva minute va părăsi cârciuma Brown Bear și va începe un nou capitol din viață. Singurul lui regret în acel moment era că Jack se afla acolo. Un bărbat nu voia ca prietenii lui să fie martori la declinul său.

– Ai ceva de spus în apărarea dumitale? întrebă magistratul.

– March e un vierme.

N-avea rost să dea înapoi acum.

– Noi servim publicul, Jones. Certurile personale, motivele personale nu sunt adecvate pentru noi.

– Crima pare a fi motiv suficient pentru un om al legii să se intereseze de afacerile lui March.

Magistratul se controlă cu un oarecare efort.

– Acuzații nefondate contra unor oameni importanți nu constituie dovadă în această audiere.

În special nu și dacă ministrul de interne are un cuvânt de spus în această privință.

– A fost găsit March?

Rănile lui Will îl ținuseră imobilizat destul timp pentru ca March să plece din Londra.

Maxilarul magistratului se încordă, un tremurat îi scutură bărbia.

– Nu suntem preocupaţi la această audiere de locul unde se află domnul March. Ne preocupă o factură pentru pagubele pricinuite la clubul său în sumă de cinci sute de lire.

Pufnitul neatent al lui Will îl costă un junghi ascuţit în coaste.

– Să trimit o cambie direct la ministrul de interne?

Magistratul îşi înalţă capul şi trânti cu pumnul în masă.

– Jones, un mic număr de oameni devotaţi ţin în frâu valul de hoţii şi violenţă în acest vechi oraş. Pari hotărât să-l sabotezi pe fiecare dintre ei spărgând mobilă, distrugând obiecte de artă şi, în general, jignindu-i pe paşnicii supuşi ai Majestăţii Sale, la clubul lor. În plus de asta, ai pus în pericol patru oameni trimiţându-i în Bread Street pe o urmă falsă, intervenind în obligaţiile lor şi ignorând fără motiv obligaţia dumitale, nereuşind să-l arestezi pe fratele dumitale.

– Fratele meu era nevinovat, totuşi. Mai e ceva?

O furie stacojie periculoasă părea că-l împiedica pe magistrat să vorbească.

Şeful se uită la Will.

– Să fii recunoscător că nu eşti arestat, Jones.

– Daţi-i drumul.

Voia să se termine odată cu toate astea.

– Ridică-te.

Magistratul reuşi să rostească printre dinţi.

Will se ridică în picioare. Îl simţi pe Jack lângă el.

Pe o voce de oţel, magistratul rosti sentinţa previzibilă:

– Eşti dat afară din cadrul poliţiei. Vei preda neîntârziat insigna şi bastonul.

Să-i ia dracu'! Se aşteptase la un soi de uşurare pe care şi-o imaginase adesea a fi simţită de alţii când se citea o sentinţă. În schimb, îi apăruse un ciudat gol în piept.

Luă bastonul negru cu însemnele aurii ale coroanei, puţin uzate şi îl puse pe masă în faţa magistratului. Îl purtase timp de trei ani. Sergentul îl luă. Nu conta. Cu toate astea, mâna i se încleştă în aer.

– Această audiere s-a terminat.

Funcţionarul isprăvi cu notatul şi îşi adună hârtiile. Cu un semn din cap adresat magistratului, cei trei bărbaţi se ridicară de pe bancă,

împingând-o în spate de lângă masă cu un scârțâit puternic. Sergentul deschise ușa, și ei plecară fără a scoate vreun cuvânt.

Will așteptă ca sunetul pașilor lor să se piardă.

– Noapte bună, Jack.

– Știi că asta nu se termină așa, spuse Jack.

Will scutură din cap.

– Ia-mi cazurile, dacă vrei.

– Le am pe-ale mele, să știi.

Mândria tăcută a ripostei amenința perfecta nepăsare a momentului. El avea nevoie ca Jack să plece.

– Cel mai bine dacă n-o să mă mai cunoști, Jack.

– Păi da. Să nu te cunosc. Își trânti pălăria pe cap și se duse spre ușă. N-o să te cunosc ori de câte ori o să aud câte ceva despre March. Ce zici de asta? N-o să te cunosc atunci când Bredsell înșfacă băieți din boxa acuzaților pentru locul ăla căruia îi spune școală. N-o să te cunosc atunci când o să aflu ce pune la cale Nate Wilde. Ce zici de asta? N-o să te cunosc, bine.

Ușa se trânti. *Mulțam, Jack.*

Will n-avu nici o problemă să treacă prin mulțimea din cârciumă, ce era hotărâtă să se încălzească cu bere și tovărășie.

Vântul îl învălui imediat ce ieși, împingându-l înapoi spre clădire. Își strânse mai bine mantaua pe lângă el și înfruntă vijelia, mergând în susul străzii.

Ce straniu să meargă prin noaptea londoneză ca un om obișnuit. Îl cuprinse din nou acel gol ciudat. Fără baston se simțea lipsit de greutate, ca și cum vântul l-ar putea ridica la fel cum ridica în aer bucățile de hârtie de pe pietrele de la picioare.

Străzile erau pustii. Întregul oraș întunecat se ghemuia sub rafale. Dar Kit era viu undeva, încă pierdut pentru ei. Gândul care stătuse adormit, așteptându-l zile întregi pe când se confruntase cu ancheta, îi apăru brusc. „Dacă nu s-ar fi dus la clubul lui March, dacă s-ar fi ținut de planul lui Xander, Kit ar fi acum acasă."

Ei bine, trebuia să se împace cu gândul ăsta. Se împăcase el și cu altele mai rele.

Epilog

Cleo puse mâna pe umărul soţului ei, la fel de puternic ca întotdeauna pe sub lâna fină a hainei, în timp ce acesta era aplecat peste scrisoarea pe care o scria. Îşi ridică ochii fumurii spre ea, şi Cleo îşi rătăci degetele pe după urechea lui.

În jurul lui, cutii de împachetat acopereau mare parte din podeaua bibliotecii, în vreme ce rafturile erau goale.

– Nevastă.

Vocea lui era aproape un mârâit când puse jos tocul şi se întoarse s-o prindă între picioarele lui. Pe loc, mâinile lui îi traseră fusta ridicând ţesătura deasupra genunchilor, apoi strecurându-se sub mătase de-a lungul coapselor şi ridicându-se s-o apuce de şezut.

– Eşti sigur de mutarea asta? îl întrebă ea sprijinindu-se de el.

– Da. Tocmai îi scriu mamei. Să-i explic. Acum o să vrea să se întoarcă în Londra. Acum că ştim că trăieşte.

Avea vocea înăbuşită, cu buzele lipite de pântecul ei umflat.

– Dar tu, tu vrei să renunţi la casa asta?

– Avem nevoie de o casă mai mare pentru familia noastră care creşte, şi tu vrei ca fratele tău să locuiască în propria casă.

– Da, vreau, dar...

– Atunci o să locuim la Woford House până când va fi major. Să ştii că mai am o casă pentru noi.

– Serios?

– Pe Wimpole Street, complet respectabilă. Dar legat de mutare, a trebuit să-i promit un lucru lui Charlie.

– I-ai promis lui Charlie?

Îi plăcea jocul mâinilor aspre de bărbat pe pielea ei şi acel ton mai grav din vocea soţului ei căruia ea îi răspundea vibrând. La drept vorbind, pielea ei era mai sensibilă la atingere pe măsură ce sarcina înainta.

– I-am spus că nu-ți voi permite să redecorezi casa în stil egiptean.

Cleo râse și se aplecă să fure un sărut.

– Sunt sigură că a fost extrem de ușurat. Ești un om bun, Sir Xander Jones.

– Mă mir că poți spune așa ceva unui bărbat care are mâinile încleștate pe fundul tău.

Cleo râse tot drumul spre bancă cu Roger, cel mai nou dintre valeții ei. Avea o umbrelă despre care Xander pretindea că se potrivește cu ochii ei verzi și că se termină cu un vârf periculos.

Xander descoperise un izvor nesecat de valeți în soldați fără de noroc și, de fapt, de vreme ce sarcinile lor erau de a proteja familia de dușmani, Cleo nu putea obiecta nici la statură și nici la numărul lor. În afară de asta, era de părere că Roger ar putea face o puternică impresie asupra domnului Meese.

Firește, Meese ieși dând buzna din biroul lui pentru a o întâmpina în clipa în care intră în bancă. Îl lăsă să-și exerseze temenelele. Într-o zi poate că le va face corect, dacă nu se va izbi de dușumea. Nu se grăbea. Merse prin încăperea spațioasă, atrăgând priviri, ba chiar unii domni aflați acolo se holbară la ea.

Meese făcu o plecăciune deosebit de adâncă la ușa biroului lui Evershot. Încă era banca lui Evershot, dar se procedase la o restructurare a consiliului de administrație pentru a include prima femeie membru.

– Lady Jones, intrați; domnul Evershot vă așteaptă.

Meese se întinse să deschidă ușa, dar Roger îl trase de poalele redingotei jerpelite. Țesătura se rupse, expunând turul lustruit al pantalonilor uzați ai lui Meese. El se retrase, și Cleo trecu pe lângă el.

– Ah, domnule Evershot, cred că aveți niște bani pentru mine.

Nota autoarei

Sunt recunoscătoare față de mulți scriitori de ficțiune și istorie pentru că mi-au permis să rătăcesc pe străzile Londrei în imaginația mea, liniei aeriene pentru că am călătorit aici în persoană, și internetului pentru accesul virtual în fiecare colțișor al unui oraș despre care Samuel Johnson spunea că te poți sătura atunci când te saturi de viață. Impresiile legate de aceste călătorii au modelat propriul oraș imaginar, Londra din perioada Regenței. Este o Londră definită de un puternic contrast între bogați și săraci, lumină și întuneric, palatele strălucitoare din West End și mahalalele neluminate. Chiar dacă Bread Street este în întregime produsul imaginației mele, sper ca Dickens, Orwell, Dore sau Morrison să considere familiare caldarâmul și oamenii săi. Orice erori în această creație de ficțiune îmi aparțin.